

Opuscula anatomica / [Eduard Sandifort].

Contributors

Sandifort, Eduard, 1742-1814.
University of Glasgow. Library

Publication/Creation

Lugduni Batavorum : Apud S. et J. Luchtmans, P. v. d. Eyk et D. Vygh, 1784.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/k32t59qs>

Provider

University of Glasgow

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The University of Glasgow Library. The original may be consulted at The University of Glasgow Library. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

re
11317

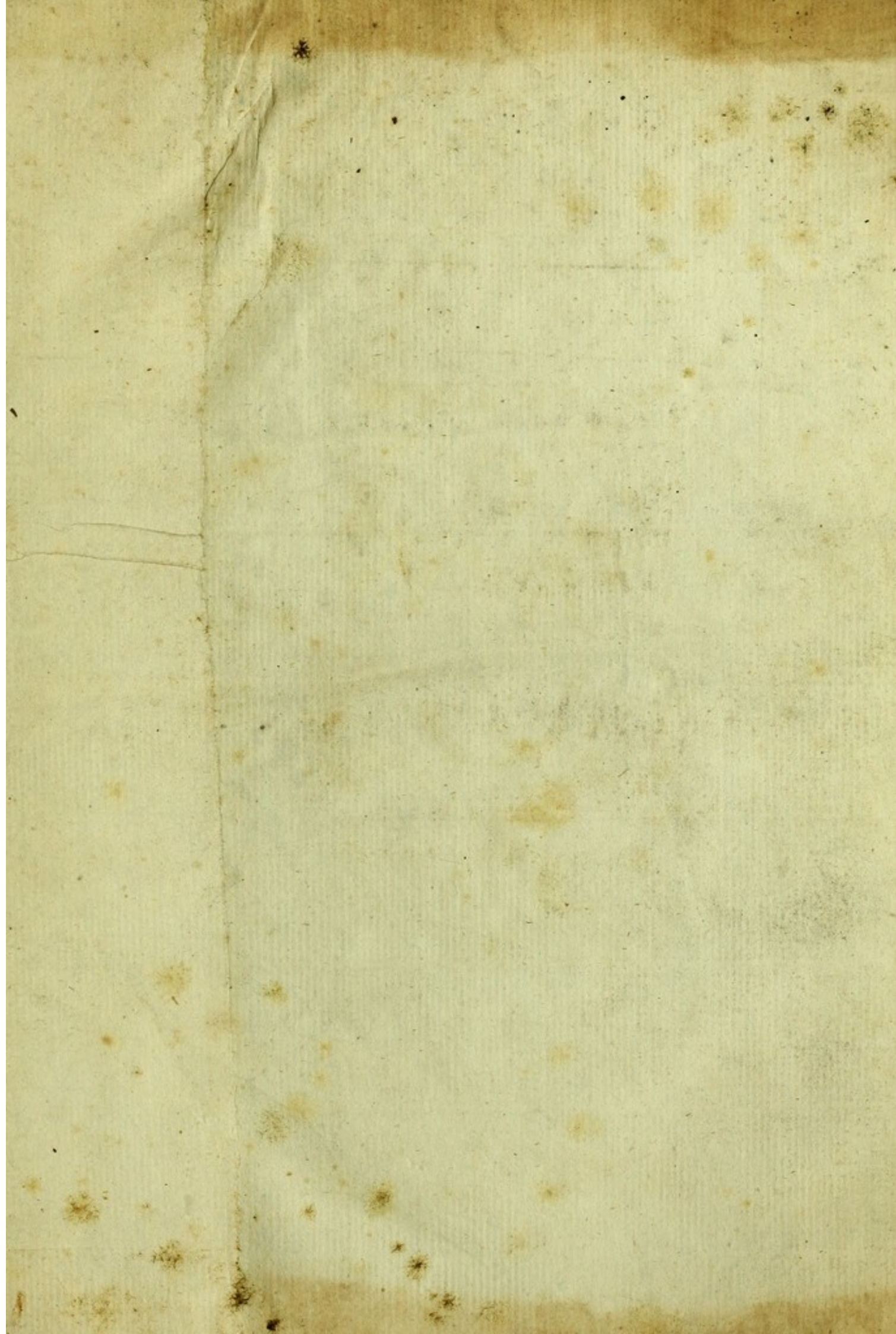
G 2. y. 7

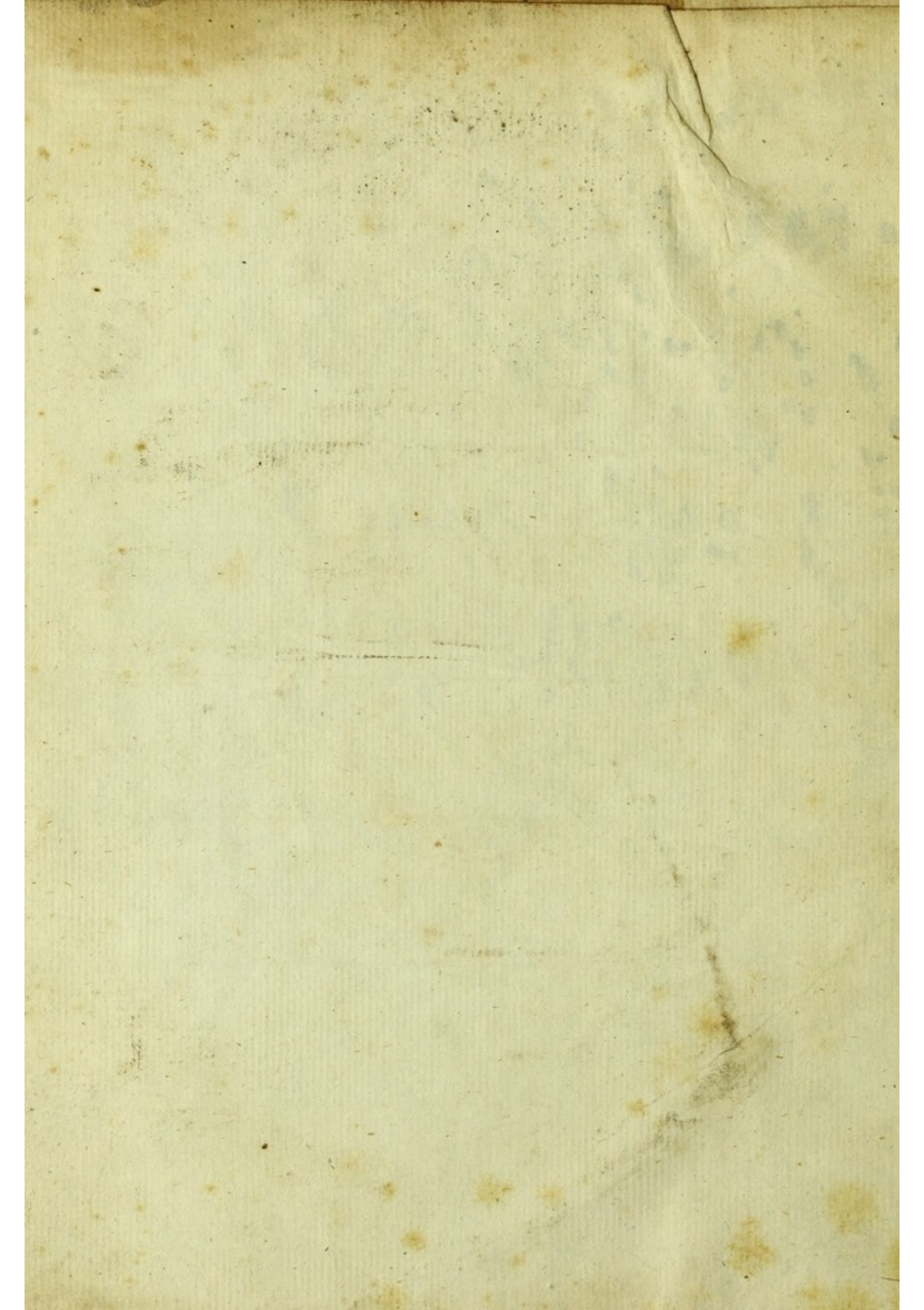
STORE

Bibliotheca Universitatis Glasguensis

C. J. 4. 2.
C. J. 3. 23

EDUARDI SANDIFORT
O R A T I O

DE

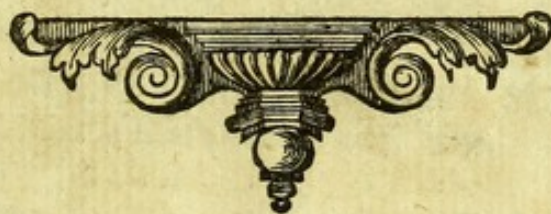
CIRCUMSPECTO CADAVERUM
EXAMINE OPTIMO PRACTICÆ
MEDICINÆ ADMINICULO,

HABITA PUBLICE,

CUM

IN ACADEMIA LUGDUNO-BATAVA ORDINARIAM
ANATOMES ET CHIRURGICÆ PROFESSIONEM
AUSPICARETUR,

A. D. xxv. MAJI MDCCCLXXII.

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud SAM. ET JOH. LUCHTMANS, 1772.
Academiæ Typographos.

Digitized by the Internet Archive
in 2015

<https://archive.org/details/b21470236>

V I R I S

PERILLUSTRIBUS ET GENEROSIS,

ACADEMIÆ BATAVÆ

CURATORIBUS,

G U L I E L M O,

COMITI DE BENTINK,

RHOONÆ ET PENDRECHTÆ DOMINO, EQUESTRI
HOLLANDIÆ ORDINI ADSCRIPTO, DELEGATORUM
HOLLANDIÆ ORDINUM PRÆSIDI, AGGERI-
BUS ET VIIS RHENOLANDIÆ CURANDIS
SEPTEMVIRO, ETC. ETC.

P E T R O S T E Y N, J. C.

ILLUSTRISSIMORUM ET PRÆPOTENTIUM HOLLAN-
DIÆ ET WESTFRISIÆ ORDINUM CONSILIARIO ET
SYNDICO SUPREMO, MAGNI SIGILLI CUSTO-
DI, SUPREMÆ CURIÆ FEUDALIS PRÆSI-
DI, EJUSQUE TABULARII PRÆFE-
CTO, AGGERIBUS ET VIIS RHE-
NOLANDIÆ CURANDIS SEP-
TEMVIRO, ETC. ETC.

PETRO VAN BLEISWYK, J. C.

A. L. M. PHILOS. D. CIVITATIS DELFENSIS CONSI-
LIARIO ET SYNDICO, ETC. ETC.

EORUMQUE COLLEGIS,

V I R I S

NOBILISSIMIS ATQUE AMPLISSIMIS,

CIVITATIS LEIDENSIS CONSULIBUS,

CORNELIO SPEELMAN, J. C.

EQUITI BARONETTO, LIBERO TOPARCHÆ AB
HEESWYK ET DINTER, ETC..

CORNELIO CHASTELEIN, J. C.

ADRIANO CRUCIO, J. C.

NICOLAO VAN ALPHEN, J. C.

SOCIETATIS INDIÆ OCCIDENTALIS
MODERATORI, ETC.

NEC NON

V I R O

GRAVISSIMO, SPECTATISSIMO,

JANO VAN ROYEN, DAV. FIL. J. C.

CIVITATIS LEIDENSIS CONSILIARIO ET SYNDICO, IL-
LUSTRI ACADEMIÆ CURATORUM COL-
LEGIO AB ACTIS,

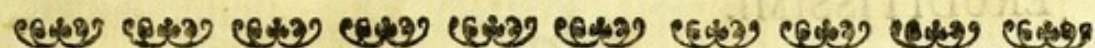
*Orationem hanc ea, qua par est,
animi veneratione,*

D. D. D.

AUCTOR.

EDUARDI SANDIFORT

ORATIO

MAGNIFICE RECTOR.

PERILLUSTRES ET GENEROSISSIMI ACADEMIÆ
BATAVÆ CURATORES.

AMPLISSIMI ET NOBILISSIMI CIVITATIS LEIDEN-
SIS PRÆTOR, CONSULES, JUDICES, QUIQUE
IIS A CONSILIIS VEL AB ACTIS ESTIS, VIRI
GRAVISSIMI.

DIVINARUM, HUMANARUMQUE DISCIPLINARUM
PROFESSORES CLARISSIMI.

QUI TRIBUNALI ACADEMICO AB ACTIS ES, VIR
SPECTATISSIME.

ORACULORUM DIVINORUM INTERPRETES FACUNDISSIMI.

MATHESEOS LECTOR PERITISSIME.

OMNIUM ARTIUM ET SCIENTIARUM DOCTORES ERUDITISSIMI.

CIVES, HOSPITES, AUDITORES, CUJUSCUMQUE ORDINIS AC DIGNITATIS, SPECTATISSIMI.

TU, DENIQUE, LECTISSIMA ACADEMICÆ JUVENTUTIS CORONA, PATRIÆ SPES, PARENTUM VOLUPTAS, ACADEMIÆ DECUS, DELICIE NOSTRÆ.

EDUAR.

EDUARDI SANDIFORT

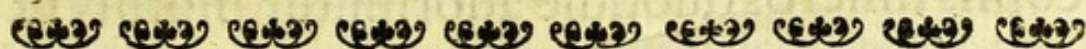
O R A T I O

D E

CIRCUMSPECTO CADAVERUM EXAMI-

NE OPTIMO PRACTICÆ MEDI-

CINÆ ADMINICULO.

Justa SENECAE querela est; multas rerum naturam mortis aperuisse vias, multis itineribus fata decurrere, & hanc miserrimam esse humani generis conditionem, quod uno nascimur modo, multis morimur. (a). Tot enim

A

ac

(a) Lib. 3. contr. 16.

ac tantis vicissitudinibus perpetuo patet, ut semper quasi sub ferali ictu trepidet, districtumque ensem, super fragili cervice pendentem, singulis ferme momentis extimescat; Tot diris in dies exponitur morbis, ut, ratis instar, procellosa tempestate quassæ fractæque, fatiscat, ac subsidat, ni continuo occurratur.

Mille itaque moriendi necessitates si hominibus impositæ sunt, & tot tantisque copiis miseros quotidie adoriuntur morbi, ut numerus eorum vix ac ne vix quidem iniri possit, nil est, quod miremur, omni ætate, omnium gentium, antiquissimam fuisse curam, ut infestissimos illos humani generis hostes propulsarent, vitamque incolumem, ab omni ærumna & languore liberam, quam diutissime tuerentur.

Hanc ob causam inventa, experi-
mentis

mentis postea ulterius perfecta, Medicina, prima ætate rudis fuit, atque stupida; &, licet Ægyptii, institutis per non exiguum temporis spatium morborum observationibus, nonnullos fecerint progressus, non tamen in Artis formam redacta fuit, antequam felicia Græcorum advenire tempora, in quibus floruit, ac pene stetit medicinæ Praxis, adeo ut hæc unica in terris gens, solidioris Medicinæ gloriam, patrio quodam veluti jure, sibi adsciverit.

Quæ vero artibus atque scientiis omnibus obtigit fors, ut, minimis exortæ initiis, suas periodos, ac fatalia habuerint tempora, antequam ad illud, quod hodie attingunt, perfectionis devenere culmen, illam etiam experta, vitæ sanitatisque custos, strenua morborum expultrix, Medicina: a Græcis enim summo studio excul-

ta, subsequenti tempore concidit, ac tam-
diu sine duce erravit, donec Arabes,
Græcis sapientiæ thesauris in potestatem
reductis, magnam, in docenda explicanda-
que Apollinea arte, operam, magnamque
curam consumserunt, & publicas etiam
per universam ditionem ædificaverunt
Scholas.

Ab his ad Hispanos, Italos, omnesque
Europæ Gentes pervenit utilissima huma-
no generi Disciplina, atque plurimarum
industria, Anatomicis, Botanicis, Che-
micis, aliisque inventis, tanta cepit incre-
menta, ultimis præsertim seculis, & hoc,
quo vivimus, ævo, ut hodierna medicina,
solidioribus superstructa fundamentis, veteri
longe præstantior sit prædicanda.

Quamvis autem Græci præstiterint mul-
ta, Arabes addiderint nonnulla, Recentio-
rum

rum merita summa fuerint, nullam tamen scientiam majoribus implicitam & hodie esse difficultatibus, nullam erroribus magis obnoxiam, quam quæ Praxeos Medicæ nomine venit, concedent omnes, qui veram illius basin corporis humani structuram, non nisi pro parte cognitam esse, animadvertunt, qui ad morborum differentias tantas, ut vel solos oculos ducenti & ultra turbare atque vexare observentur, qui ad signorum confusionem, novorum & singularium affectuum exortum, illorum denique transmutationes, rite attendunt.

Non itaque in Græcorum, non in Arabum, non etiam in Recentiorum inventis acquiescendum medico, qui suo firmoque stare talo, cum hostili morborum agmine de victoria contendere velit, nec Gubernatoris adinstar agere, qui scopulos,

fyrtes, vortices, vada nesciens, quo ipsum fata trahunt, retrahuntque, sequitur improvidus, sed natura tum corporis tum morborum perscrutanda, cujusvis affectus origo serio investiganda, omnium technæ, fraudes, indoles universa perquirenda.

Hanc ad indaginem variæ patent viæ. Nulla autem aptior, nulla accommodatior, certior nulla existit, quam morbosorum cadaverum inspectio. Hæc practicæ medicinæ Gubernatrix. Hac ad intimos abditosque organorum recessus paratur via, funestæ morborum exponuntur clades, tutior patet curandi methodus, & accuratior instituitur prognosis, ubi fatorum mandata rescindere non licet.

Tot, saltem mihi, hæc amænissimæ artis pars Humano generi adferre commoda, tantopere praxin medicam illustrare videtur,

tur, ut, iterum ex hac cathedra verba
facturus, & nullum argumentum vestra
attentione dignius, nullum a muneri mei
ratione minus alienum, censens, agere de-
creverim, *de circumspecto cadaverum exa-
mine, optimo practicæ medicinæ adminiculo.*

Vos, AUDITORES HONORATISSIMI, lin-
guis animisque, favete.

Recte morbos curaturum, quem prima
causæ origo non fefellerit, aurea Latini
HIPPOCRATIS, Medicorum TULLII, verba
sunt (*b*), omni attentione digna; namque,
ut causas rerum scire, maxima sapientiæ hu-
manæ pars est, & qui novit effectuum proxi-
mas ac veras origines, incognita multa de-
tegere, nova invenire, de eventibus ratio-
nes reddere valet, sic Medico præprimis
causarum scientia maxime necessaria.

Hic,

(*b*) De Medicina Præf. ad lib. 1.

Hic, ni cæco impetu agere, & in vitæ ac sanitatis negotio temere omnia moliri velit, in rationibus investigandis omnium mutationum, quæ in corpore fiunt, sedulo occupatus sit, oportet. Habent quippe omnes, suas, alias atque alias sæpe in iisdem hominibus, proprietates, causas sibi proprias; unicuique non fictitia, sed certa natura, certa ac propria principia, status, decrementsa.

Eviluit dudum Methodicorum, strictum & laxum, vel ex utroque mixtum in unoquoque morbo incusantium opinio; rejecta SYLVII, ex acido, bile, & pituita omnium morborum origines deducentis, sententia; repudiata pariter potuum calidorum præconis, aliorumque, acidum & viscidum, indeque natas obstructions increpantium hypothesis, ac, detecto sanguinis circulo,
Divino

Divino illo ad veritates medicas enucleandas invento, reſeratis chyli ac lymphæ viis, viſcerum ſtructura penitus perſpecta, nervorum diſiſionibus inveſtigatis, tantam etiam eſſe cauſarum differentiam, conſtitit, tantum numerum, ut, quot cælo ſidera fulgent, quot profundo æquori innatant piſces, tot etiam dentur fontes, qui morbos adducere, mortem accelerare valent.

Summa itaque cauſarum ſi differentia, ingens illarum ſi copia fit, & tota cujuſcunque morbi ſanatio earum in ſublatione conſiſtat, quis, medicinæ ſacris vel leviter initiatus, ſponte ſua non intelligit, illos demum, quibus hæ antea ſunt perſpectæ, remedia, iisdem tollendis apta invenire, methodum curandi optimam detegere, eventus præſagire valere.

Recte hinc Dogmatici, fictis animi ſen-

B

ten-

tentiis nihil tribuentes, effrenam speculandi disputandique licentiam, ardens etiam & flagrans in novas hypotheses studium, abhorrentes, medicinam non ad mentis angustias arctant, non humani ingenii, sed temporis filiam esse, statuunt. Hi, medicum, naturæ ministrum & interpretem, naturæ non imperare posse, nisi hanc cognoscat, nisi naturæ obtemperet, optime gnari, ipsius leges observare, notare, illis obsequi student, ætatem inter experimenta consumunt, & ad intimam morbosæ naturæ cognitionem pervenire, omni nituntur ope.

Vident vero, non sufficere ad hanc cognitionem generalem structuræ corporis notitiam, non exactum retentorum & excretorum examen, non juvantium & nocentium scrutinium, non bestiarum etiam ex-

tispi-

tispicia (in quibus HIPPOCRATEM, aliosque morborum sedes quæsiuisse, constat), sed humana cadavera esse secanda, omni ægritudinum genere defunctorum corpora esse inspicienda.

Hæc unica ad solidam morborum notitiam perveniendi ratio; hæc, clavis adinstar, abditiora naturæ morbosæ penetralia referat, & in tanta æstimatione, ea propter, veteribus etiam fuit, ut Ægyptiorum Reges sibi dedecori non habuerint, in apertis cadaverum visceribus mortis inquirere causas (c), & vel illi, qui empiricam præ rationali medicina extollere annisi sunt, practicam tamen non improbaverint anatomen: ac profecto, ex unica per illam circa morbi causam facta observatione plus utilitatis in praxin redundat, quam ex mille, subtilissimis licet, theoreticorum ratiunculis.

B 2

Fa-

(c) PLINII Hist. Nat. lib. 19. cap. 5.

Fateor, non omnia, quæ, extis a morte inspectis, observantur, primas ac proximas morborum causas esse dicenda, multa potius causarum atque mortis effectus sistere, alia non tam a morbo quam a mala curatione derivari debere, verum obscura caligine circumfusus sit, oportet, qui inde concludere vellet, veros morborum fontes medicâ anatome detegi nunquam. Illa enim facillime distinguuntur, si naturalis corporis humani fabrica cognita atque perspecta, si prægressarum in ægro rerum series rite animadversa est, & docuere plurima, eaque luculentissima, exempla, morborum origines, quas ne vel primi in arte magistri comprehendere potuerant, facillime in denatis fuisse detectas.

Nonne in MAUROCENO, Episcopo Brixi-
ano, cujus, variis afflictis malis, ventrem,
tu-

tumor dubiæ adeo naturæ atque sedis occupavit, ut medicos, quotquot etiam fuerant advocati, in diversas deduxerit opiniones, curationem non saltem difficilem, sed & plane impossibilem reddiderit, cadaveris inspectio, omnes in conjicienda mali natura fuisse deceptos, ostendit, dum ileum totum & jejuni proxima pars, suis, quæ infra umbilicum sunt, sedibus relictis, sursum retracta, coacervata, & arctissime inter se conjuncta essent? (d)

Nonne in Illustrissimo Nobilissimoque Barone DE WASSENAAR, cujus doloris, horrenda mala, imo denique mortem, adferentis sedem, vel ipse Belgarum Æsculapius, BOERHAVIUS, divinare non potuit, veram mali causam in ruptura œsophagi fuisse quæren-

(d) MORGAGNI de sedibus & causis morborum per Anatomicen indagatis Epist. 39. pag. 127.

rendam, extorum docuit examen. (e)

Cranii exostoses internas; duræ matris ossificationes, piæ meningis crassitiem tantam, ut facillime ex cerebri circumvolutionibus extrahi potuerit; cerebri ac cerebelli erosiones, scirrhus, lithiasis; glandulæ pinealis, angustæ illius, angustæ animæ, ut voluit CARTESIUS, sedis indurationes; retinam osseam; lapillos in lente crystallina visos, enarrarem: Pulmones, vario modo vitiatos; cordis rupturas, concretiones osseas, ulcera; hujus & majorum vasorum aneurysmaticas dilatationes, calculos adducerem: Abdominalium viscerum miras degenerationes, angustias, coalitus, hernias internas, intusfusiones, scirrhus; vermes atque lapides in pancreatico ductu re-

per-

(e) Vid. Cl. BOERHAAVE Atrocis nec descripti prius Morbi Historia, in Opusculis pag. 98. sq.

pertos; calculum cystem lumbarem op-
plentem; ductum thoracicum laceratum;
dissolutas venas lacteas; ruptum uterum; &
sexcentas alias a naturali statu deviationes,
veras morborum causas, commemorarem,
nisi, injuriam Vobis & vestræ in audiendo
lenitati facturum me, existimarem.

Unicam tamen corporis humani actio-
nem læsam consideremus, illam, quæ ab
ipso partu ad ultimum usque vitæ termi-
num perdurat, a cujus integritate sanitatis
vigor, tota etiam dependet vita.

Respirationis læsæ causas si examinemus,
antea latentes, nostra demum arte detectas,
admiratione adficimur, atque obstupesci-
mus, tot, tantas, adeoque inter se diversas
illas esse, ut existere posse, ne somnias-
sent quidem medici, & jure exclamaverit BA-
GLIVUS: O quam difficile est, curare mor-
bos

bos pulmonum ! O quanto difficilius eosdem cognoscere ! fallunt peritissimos , ac ipsos Medicinæ Principes (f) !

Quoties enim constitit , organis, quæ proprie ad hanc actionem concurrunt, sanissimis , vel vix mutatis , ipso in capite vel abdomine sedem latuisse mali ? Quoties anxia respiratione suffocatorum corpora docuere , laryngis cartilagines , crassitie adauctas , angustissimum aëris meatum reddidisse ; pus , obturamenti in modum , cavum laryngis occlusisse ; tumorem putridum , sarcomata , lapides , asperam arteriam compressisse ; thymum induratum , thyreoideam glandulam , hydatidibus plenam , lapideam , aëriferum canalem arctasse ; polypos , calculos , lumbricos , illum obstruxisse ; bronchiorum annulos osseos , lapides , in pulmonibus

(f) Prax. Medic. lib. 1. cap. 9.

bus productos, aquam in pleuris vel pericardio collectam, cordis aërtæque aneurysmata, tumores steatomatosos, diaphragma partim osseum, pulmonum dilatationem impedivisse.

Tot, A. H., imo longe plures causæ hanc actionem lædere, turbare, & plane impedire valent, de quarum præsentia, absque hoc Anatomes adminiculo, cogitasset forte nullus: & quam immensus, in quo exultare Oratio posset, se mihi panderet campus, quam lata dicendorum pateret area, si omnes morbos percurrere, & quot horum origines dicto modo fuerint detectæ, examinare vellem. Deglutitionis impeditæ, vomitus, hydropis, aliorum malorum sedes, veteribus ignotas, ex Anatomico hoc fonte derivarem longe plurimas, nisi audire mihi viderer reponentium murmura, causa
C
mali

mali detecta, sanationem tamen non meliorem reddi, minimeque verum esse HIPPOCRATIS (g) effatum, medicum, siquidem sufficiat ad cognoscendum, sufficere etiam ad sanandum.

Cedo, accuratiorem causæ morbificæ cognitionem non semper satis esse ad morbum tollendum, illum sæpe vel optimorum remedium efficaciam vincere, variorum affectuum curam difficilem, imo plane impossibilem, hætenus mansisse. Cedo, nec viscerum miram degenerationem, in Venerando MAUROCENO observatam, nec œsophagi rupturam, vividissime a BOERHAVIO depictam, nec multas etiam ex enarratis læsæ respirationis causis, tolli potuisse, etiamsi certa nec fallentia signa, vivente ægro, illarum præsentiam declarassent; verum

(g) Lib. de arte n°. 20. Vol. I. pag. 11. Edit. Lind.

rum quoties doluere cordati medici, qui, errores suos utilitate non carere, summo jure statuunt, ubi morborum causas in cadaveribus rimati sunt, longe aliam in sanando eligendam fuisse viam, si ex certis signis cognoscere potuissent, talem sub herba latuisse anguem.

Non BALLONIUS (*b*) se decipi passus esset in ægro, cui admodum alte palpitans pulsansque hypochondrium, si aörtæ aneurysmatum indicia, ex sufficienti observationum, tunc temporis rariorum, numero colligere valuisset.

Non tumores quoscumque in pectore, cervice, dorso, lumbis subortos, aperuissent incauti, si omnium capacissimam arteriam tantopere se extendere posse, per practicam didicissent anatomen, ut, destructis costa-

C 2 rum

(*b*) Lib. I. Consil. 107.

rum cartilaginibus, confumto pariter ster-
no, ad capitis magnitudinem se extror-
sum manifestare posset (i): Si ejusdem
adminiculi ope cognovissent, aquam, in
specu vertebrarum collectam, nunc in cer-
vice, nunc in dorso, nunc in lumbis, poste-
riorem, eamque cartilagineam, vertebra-
rum dissolvere partem, tumorem, solis inte-
gumentis tectum, formare, quo aperto, nu-
da medulla, citissime corrupta, miseros in-
fantes letho tradit.

Nec tot puerorum millia sustulisset illa,
quæ totam ferme Europam aliquoties in-
vasit, angina, ni medici statuissent, cada-
verum sectionem ad dignoscendum hunc
morbum prorsus esse inutilem; vidissent
enim, non constitisse in partium, quæ ad-
aperto

(i) Videatur Observatio nostra *de ingenti Aneurysmate
nortæ*, Belgice anno 1765. edita, atque inserta Tom. IV.
Nov. Act. Acad. Nat. Cur. pag. 20.

aperto ore cerni possunt, tonsillarum præsertim, inflammatione & gangræna, sed maximam etiam labem in aspera arteria latuisse, ut diligentiores postea notarunt alii.

Et quis, denique, vel ipsius HIPPOCRATIS aurea scripta attentovolvens animo; non animadvertit sæpius, summum hunc naturæ observatorem longe plures sanatorum fuisse morbos, si cultri ope illorum inquirere causas, ipsi fuisset concessum. Revera enim, in permultis casibus, causa morbi inventa, inventam etiam esse sanationem, & plurimos ab hostili morborum insultu esse liberatos, quando latens malum ab artis nostræ perito detectum fuerat medico, ostendit melius determinata, incisus post mortem oculis, suffusionis sedes, certior proposita cura; docuit VALSALVÆ felicissima, aliorum respondentibus experi-

mentis sæpius comprobata, aneurysmatis interni curatio (*k*); probavit PETITI infantes, retracta lingua in suffocationis periculum deductos, servandi consilium (*l*); evicit optima hernias vesicæ, ventriculi, aliarum partium restituendi methodus; confirmavit denique catheterismi instituendi laudata, & propria experientia confirmata, necessitas, tali etiam in casu, ubi urinæ involuntarium adest stillicidium.

Quæ cum ita sint, A. H., vosmet ipsos judices compello, bene an male practicam anatomen clinico magnæ utilitatis esse censeam, & vel maximis laudum encomiis dignissimam eam esse, vestrum concedent omnes, si Physiologiæ, practicæ medicinæ

tuto

(*k*) Conf. Cl. MORGAGNI lib. de sedibus & causis morborum Epist. 17. artic. 31. Tom. I. pag. 161. ALBERTINUS Comment. de Bonon. Scien. Acad. Tom. I. in Opusc.

(*l*) Hist. de l'Acad. Royale des Sciences, année 1742. Mem. pag. 339.

ruto ac stabili fundamento, non pauca pariter inde accessisse incrementa, breviter comprobavero.

Quamvis MALPIGHIO, asserenti, ad structuræ investigationem sanis præferendas esse partes morbosas, minime assentiendum esse, omnes jure statuent, quos glandulosa natura, ab ipso hepatis, renibus, lieni, aliis etiam partibus, falso adscripta (*m*), docuit, sæpe male in subiecto morbofo naturæ voluntatem quæri; quis tamen negaverit unquam, hujus nostræ artis adminiculo sæpius partium functiones fuisse detectas, ac confirmatas, vel talium, quæ his aliisve partibus fuerint tributæ, ostensam esse falsitatem? Quis sponte sua non concedet, canalis nasalis coalitum, ureteres calculis obstructos, glandulas scirrhasas, chyli ferum vas com-

pri-

(*m*) Videantur Ipsius Exercitationes Anatomicæ de structura Viscerum, & Epistola de glandulis.

primentes, vel tubulorum lacteorum rupturas efficientes, ductum cysticum occlusum, Eustachianæ tubæ obturationem, lacrymarum, urinæ, chyli, bilis vias, aëris ad aurium interiora commeatum, declarasse? Præterea cerebri qualescunque compressiones, cataractæ species multiplices, callosam retinam, auris internæ vitia, polypos narium cava opplentes, cor cum pericardio conatum, valvulas ossæas, œsophagi scirrhus, ventriculi callositates, intestinorum volvulos, nervosi systematis, sensuum, cordis, primarum viarum, functiones illustrasse, demonstrarem; Prostatae duritiem, deferentium vasorum concretionem, lapillos in vesiculis seminalibus inventos, ovariorum in sterilibus absentiam, Falloppianarum tubarum obstructions, fœtus extra uteri capacitatem inventos, generationis negotio non par-

parvam adfudisse lucem, ostenderem; scirrhosum, vel alia de causa vitiatum, cerebellum, nimium huic visceri antea fuisse tributum, optime monstrasse, probarem, aliaque exempla adducerem bene multa, nisi unica celebris Berolinensis Anatomici, MECKELII, observatio assertum nostrum comprobaret egregie; etenim jam ante centum & quod excurrit annos, inter Societatis Anglicanæ Sodales agitata, & nuperis controversiis celebris etiam reddita quæstio, num aër pleuram inter & pulmonem sit, illa illustratur & explicatur quam optime. Vidit nempe, anxiae respirationis, quæ demum mortem ægro attulit, nullam aliam extitisse causam, præter aërem, inter pulmonem dextrum atque pleuram collectum, quo detrusum non solum diaphragma, abdominalium viscerum mutatus si-

D

tus,

tus, verum etiam pulmo ad tantam angustiam reductus, ut, vel maxima vi per asperam arteriam inflatus, aër illum explicare non potuerit (*n*).

Nec hic etiam subsistit Artis utilitas, verum illa pariter quandoque constare, male subinde effectus medicamentis fuisse adscriptos, qui longe aliis causis erant attribuenti, docuit calculosorum a morte examen. Horum enim inspectio luce meridiana clarius ostendit, maximum solatium, quod, Anglicano vel aliis remediis usi, perceperant, minime ab his medicamentis fuisse derivandum, minime horum efficaciam lapides, cathetere antea inventos, postea vero illo non detegendos, dissolvisse, sed contra-ctam, variis sæpe in locis, vesicam, liberos

an-

(*n*) Hist. de l'Acad. Royale des Sciences & Belles Lettres, année 1759. pag. 42.

antea calculos comprehendisse omnes (o).

Tot itaque fructus si ex sedula cadaverum inspectione profluunt, si causæ morborum deteguntur, plurimorum sanationes feliciores redduntur, prognosis certior evadit, functiones partium, remediorum etiam vires, illustrantur, quis Vestrum, A. H., non concedet, illos, qui, huic arti non magno-pere fidendum esse, statuunt, qui, medico practico anatomen non apprime necessariam esse, publicis etiam in scholis defendere sustinent, refutatione omnino indignos esse? e contrario, ni turpiter fallar, cuncti Vestrum omni laude dignissimos censebunt illos, qui hoc in campo desudarunt, magnis laudum encomiis celebrabunt CASTELLOS (p), VE-

SA.

(o) Philosoph. Transact. N°. 462. A Description of the Human urinary bladder by J. PARSONS, pag. 234. J. F. SCHREIBER Epist. ad A. HALLERUM de Medicamento ab JOHANNA STEPHENS contra calculum divulgato.

(p) Vid. TH. BONETI Præfatio ad Sepulchreti Tom. I. pag. 2.

SALIOS (*q*), EUSTACHIOS (*r*), HARVEOS (*s*), BARTHOLINOS (*t*), quamvis opus exequi negaverint Parcæ; WEPFERUM etiam, qui, Poliatri provinciam auspicaturus, a Magistratu Schafhusano defunctorum corpora in Nosocomiis secandi privilegium, tunc temporis insolitum, quin exitiosum, petiit, obtinuit, & veras morborum investigavit causas (*v*): nullos autem uberiore honorum laudumque accessione cumulabunt, quam BONETUM, quam MORGAGNUM, qui suo de sedibus & causis morborum opere, cedro sane digno, plus præstitit,

(*q*) De Corp. Hum. Fabrica lib. 1. cap. 5. Oper. Tom. 1. pag. 17. Conferatur SCHENCKII Præfatio ad Observ. Medicar. pag. 2.

(*r*) Opusc. Anat. pag. 119.

(*s*) Conf. TH. BARTHOLINI Epist. Medicinal. Cent. 4. pag. 390. & Consilium de Anatome practica in cadaveribus morbosus adornanda. pag. 6.

(*t*) In consilio mox citato. pag. 6. 8. aliis.

(*v*) Vid. Memoria WEPFERIANA, præfixa observationibus Medico-Practicis de affectibus capitis internis & externis. pag. 2.

tit, quam ante eum omnes, qui medicinæ practicæ facem prætulit splendidissimam, sua non solum innumera, sed & præceptoris VALSALVÆ observata communicando, illustrandoque, ac summam labore, industria, diligentia partam post se reliquit famam.

Ne tamen credatis, A. H., rem penitus exhaustam esse; novum incognitorum affectuum agmen ubivis gentium late emergit, & funestum ægrotantium catalogum largiter auget, ut sæpius queri cogamur,

*Macies & nova februum
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Latent innumerorum malorum causæ; latent plurimorum sedes, quorum ut cognitio incerta, sic sanatio plane impossibilis, quas

tamen posterī forte detegent, si in eodem tramite strenue pergunt, summorum virorum vestigia legunt, nec ullam, cadavera inspiciendi, prætermittunt occasionem.

Ast, eheu, dolendum ac deplorandum artis nostræ fatum, quod inter hodiernos medicos & chirurgos paucos inveniat patronos, pauciores cultores.

Illi, veterum Empiricorum adinstar, sola nocentium & juvantium experientia contenti, abditas morborum causas perquirere, inutile ac supervacaneum judicant, ad sedes malorum non attenti, omnem potius in fingendis iis impendunt operam, salubriora medicinæ præcepta convellunt, experimenta per mortes agunt, aut saltem omnes, insanabiles etiam, morbos temere aggrediuntur, ut sæpius ægri exclamare debeant

Irrita

*Irrita lethiferos auxit medicina dolores,
Crevit & humana morbus ab arte meus.*

Hi rei anatomicæ tantopere rudes sunt, ut naturalem partium structuram ignorent, id, quod maxime secundum naturam est, pro funesto referant morbo; cranio arctius adhærentem duram matrem lethalem infantum morbum pronuncient, papillas linguæ pro verrucis habeant, imo ASELII pancreas in tantam excrevisse magnitudinem enarrant, ut ad ventris anteriora pervenerit; dum vel illi, qui corpus humanum obiter inspexerunt, naturaliter duram meningem cranio firmiter, præcipue in infantibus, adhærere, papillas majores in parte posteriore linguæ semper adesse, ASELII autem pancreas, canino generi proprium, in humano a nemine fuisse detectum, sciunt.

Tales

Tales itaque si Medicorum, tales si Chirurgorum multi sunt, mirari quisque desinet, illos fortasse vereri, ne in dignoscendis morbis errores detegantur, hos suam anatomes inscitiam celare velle, atque tum ab his, tum ab illis, negligi pessime artem, humano generi adeo salutiferam.

Non tamen ita omnes, sunt & in nostra, sunt & in aliis bene multis regionibus, medici, genuini HIPPOCRATIS filii, qui suas, minus feliciter confectas, curationes aperte describunt, &, SYDENHAMUM (x), MEADIUM (y), HAENIUM (z), aliosque imitati, posteris prudentiæ in exemplum proponunt. Hi etiam morborum, quos viventibus ægris cognoscere non potuere, sedes in extis rimari nunquam intermittunt, multa, pulcherrima,

(x) In Operib. univ. pag. m. 487.

(y) Vid. Ipsius Monita & Præcepta Medica passim.

(z) Rat. Med. Tom. 2. cap. 6. pag. 98. Edit. Vien.

rima, detegunt, detegerentque longe plura, nisi his alia se offerrent impedimenta.

Parentum quippe inepta charitas tanta est, ut integrum corpus, mox vermium escam futurum, terræ visceribus includere malint, quam, sectionis adminiculo, certiores sanandi viam aliis monstrare; tanta plurimorum in demortuos religio, ut cadauera inde, si non violari, attamen lædi credant, ut defunctorum aut affinitatis existimationi detractum iri, putent, cum supplicio affectorum corpora Anatomicis traduntur theatri.

Ast, licet evelli ex nonnullorum animis fallax illa mortuorum corporum reverentia posset, quamvis imperitissima, & superstiosa plebs, si non de utilitate artis convinci, saltem auro ad illam concedendam adduci valeret, non tamen tanta, quanta deside-

E ran-

rantur, hujus scrutinii forent commoda, nisi alia bene multa accederent.

Non enim sufficit, morbosorum cada-
vera secare, non deviantem observare na-
turam, atque præternaturales partium situs,
formas, aut, quæcunque etiam fuerint,
aberrationes sedulo adnotare, nisi a disse-
ctore ipso morbi ab ortu ad finem per om-
nes mutatas scenas fuerint observati, aut
ab aliis rite recensiti. Recte hortabatur VE-
SALIUS discipulos, notarent sedulo, quæ de
morbis ægrotantium in Nosocomiis Profes-
sores differebant, ut, mortuorum dein cor-
pora nacti, rectius inquirerent in morbi
mortisque causas, grataque hac discendi oc-
casione possent frui, lætari (a). Et, sane,
(GLISSONII (b) consilium est) illi demum
per

(a) Conf. BOERHAVII & ALBINI Præfatio ad Opera Vesa-
liana, pag. 10.

(b) In tractatu de Rachitide pag. m. 9.

per practicam anatomen medicinam promotebunt, qui sæpius sanorum corpora, & alia alio tempore diffecuerunt, prægressarum in ægro rerum seriem atque ordinem rite attenderunt, ex nimis paucis exemplis nihil concludunt, &, si demum plura cadavera post eundem morbum denatorum examinarunt, illa inter se comparant, quod præter naturam in omnibus similiter fuerit, pro causa morbi, quod in aliis aliter pro morbi effectu habent. Hoc vero non unius aut cujusvis practici opus, sed unita plurium studia, concordēs, fidelesque exposcuntur labores. Tum enim ad summum perfectitudinis culmen hæc Anatomies pars deducetur; Tum, si non omnium, saltem plurimorum affectuum naturæ detegentur, si medici unanimi, assiduo, labore & studio id suscipiant, ut in rariori non tantum, ve-

rum in quocunque morborum genere defunctis, quæ mali fuerit sedes, quæ causa, qui exitus antecedentium symptomatum, qui demum effectuum omnium, in antecedenti morbo observatorum, eventus, cultro, manibus, oculis, investigent, investigata & iudicii lance examinata, nullis tamen speculationum adulterata fucis, candide communicent.

Tali modo practicam excolendi Anatomicen optimam occasionem præbent Nosocomia. Hæc enim, non longe ante JUSTINIANUM instituta, & ab Ipso egregia liberalitate aucta (c), tum demum Apollinæ arti summos attulere fructus, quando, circa initium seculi decimi sexti, demortuorum corpora summo studio in iis examinarunt.

Tali

(c) Vid. J. H. SCHULZE in Comment. Acad. Scient. Imp. Petrop. Tom. 13. pag. 453.

Tali itaque instituto si nos pariter gloriari possemus, tandem illucesceret ille dies, quo Medicina ad summam perfectitudinem esset deducta, tum demum satisfactum foret BARTHOLINI voto (*d*), qui plures optabat BALLONIOS, ut debita diligentia per dierum seriem consignarent & raros morborum eventus, & remediorum successus, & observata in cadaverum dissectione; tum omnes strenui artis nostræ cultores, VALSALVÆ ad exemplum (*e*), de præsentibus verissime judicarent, de futuris non minus vere conjicerent, quo in viscere, quave in hujus parte, quæ esset labes, ægro etiam vivente pronunciarent, multos cives patriæ, infantes parentibus redderent, fervarentque innu-

(*d*) Conf. G. H. VELSCHII Sylloge Observ. & Curat. medic. pag. 4.

(*e*) Vid. J. B. MORGAGNI Commentariolum de vita & scriptis VALSALVÆ in Operum omnium Tom. I.

innumeros, nunc ob multorum inscitiam
ad æthereas avolantes sedes.

Plura superadderem, A. H., nisi, quam
effluxisse adverto, aqua, vela Orationis
contrahenda esse, moneret, atque satisfac-
ciendum scopo, cui festus hicce dies maxi-
me dictus.

Vos itaque compello, ILLUSTRISSIMI
AMPLISSIMIQUE VIRI, & tantam tam
eximiam vestrorum erga me benefactorum
magnitudinem esse, gratus agnosco, ut
iis enarrandis non sufficiam. Tam bene
enim de me meisque studiis judicastis,
adeo benignum de qualicunque meo labo-
re tulistis judicium, ut, quem, vix elapso
anno, Professoris extraordinarii munere
haud indignum censuistis, nunc ad sum-
mum honoris fastigium evehere placue-
rit. Gratias itaque Vobis ago, non quan-
tas

ras debeo, sed quantas possum maximas, & immortales, sancteque polliceor, nullam mihi priorem, nullam potiore fore curam, quam ut demandato mihi munere provirili semper defungar, quam ut promovendis Academiae commodis summo cum fervore me devoveam totum, omni viri-um contentione ostensurus, beneficia, quæ adeo cumulate in me collocastis, nec in ingratum, nec in indignum a Vobis fuisse collata.

Vos autem, Divinarum Humanarum-que disciplinarum PROFESSORES clarissimi, Vos obsecro atque obtestor, me, Illustris-simorum Procerum favore, doctissimo Vestro ordini adscriptum, placido atque benigno animo admittatis, consilio atque prudentia juvetis. Eruditione, experientia Vobis longe minor, pacis autem ac con-
cor-

cordiæ amantissimus, Vestram amicitiam, Vestrum favorem quocunque modo demereri studebo. Vobiscum Academiæ commodis, studiosorum utilitati, invigilasse, summo mihi honori ducam, &, licet æquis passibus Vos sequi nequeam, Vestra tamen legisse vestigia, laudis mihi satis erit.

Nec Vos insalutatos dimittere licet, Præstantissimi, rei medicæ sacрати, JUVENES. Tanta frequentia, tanta assiduitate meis laboribus adstitistis, ut iniquissimus Vobis essem, si ad Anatomen atque Chirurgiam majori fervore excolendam, Vos exhortari vellem. Pergite eodem tramite, meque ducem sequamini; ut enim hætenus mihi nihil gratius nihil jucundius fuit, quam vestris inservire commodis, nullum & in posterum subterfugiam laborem, nulli parcam

cam tempori, ut Vos juvare, Vestra, quocumque etiam modo fuerit, studia promovere valeam; id saltem a Vobis petens, ut, qua me hactenus prosequuti estis, benevolentia frui contingat semper.

D I X I.

EDUARDI SANDIFORT.

Medicinae Historiae et Chirurgiae, in Academia

Medicinae et Chirurgiae, Praefatus.

ICONES
HERNIÆ INGUINALIS
CONGENITÆ.

AMSTÆRADAMI.

APUD P. VAN EYK et D. VYGH.

MDCCLXXXIII.

ICONS

HERNIAE INGUINALIS

CONGENITAE.

EDUARDI SANDIFORT,

MEDICINÆ, ANATOMES ET CHIRURGIÆ, IN ACADEMIA

BATAVA, QUÆ LEIDÆ EST, PROFESSORIS.

I C O N E S

HERNIÆ INGUINALIS

C O N G E N I T Æ.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD P. V. D. EYK ET D. VYGH,

M D C C L X X I.

EDUARDI SANDIFORT.

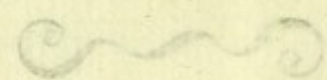
Medicinae, Anatomiae et Chirurgiae, in Academia

Batavae, qua Libera est, Professor.

ICONES

HERNIAE INGUINALIS

CONGENITAE.

LUCIUS BATAVORUM.

Apud P. A. D. EYK et D. V. G. H.

M D C C X X I

EDUARDI SANDIFORT
I C O N E S
HERNIÆ INGUINALIS
CONGENITÆ.

I N T R O D U C T I O.

Quemadmodum fabricæ corporis humani investigatio, & acquisita illius ope iusta partium cognitio, firmissimum præbet fundamentum, quo diversarum, quæ morbos excitare possunt, causarum scrutinium, futurorum prognosis, affectuum curatio, verbo universa nititur medicina, sic cadaverum morbosorum accuratum examen, multum, immo plurimum, contulit, ad rite intelligendam partium fabricam, eruendas ipsarum functiones, detegenda talia, quæ antea

latuere, &, nisi morbosus status viam monstrasset, forte latuissent semper. De diversis partibus probatu hoc foret facillimum (a), & de testium quidem ex abdomine in scrotum descensu, de ortu membranarum seu tunicarum hujus organi, assertum nostrum adeo verum, ut, cum celeberrimo Anatomico (b), dicere debeam: „probabile esse, nisi herniosa affectio, quæ sequi testium descensum sæpe solet, & cui chirurgia medetur, novam attulisset denuo inquirendi causam, nihil lucis augmento hujus doctrinæ additum fuisse. Ex quo vero tempore chirurgi, de causis herniarum, & de sedibus earundem, nec non de habitu facci herniosi inter se disceptare inceperunt, accuratiores corporis humani scrutatores, sive incisores, sive chirurgi fuerint, novam herniarum speciem, quam ex naturali sua sede congenitam appellabant, quæque eundem canalem, quo descendit olim testiculus, pro involucri agnoscebat, detexisse, & eam ob causam universam historiam de testis ex abdomine in scrotum itinere, descensu, causis, & viis recoxisse, & novis inventis amplificasse”.

Quam-

(a) Ostendi hæc olim plenius in Oratione de circumspecto cadaverum examine, optimo practicæ medicinæ adminiculo. pag. 23. seq.

(b) Insp. Celeb. Wrisbergii Observat. Anatom. de testiculorum ex abdomine in scrotum descensu ad illustrandam in chirurgia de herniis congenitis utriusque sexus doctrinam. Göttingæ 1779. pag. 7.

Quamvis enim Hippolytus Boscus, Ferrariensis, (ne de
 vetustioribus (c) dicam) jam anno 1596, in puero her-
 nioso, ostenderit vaginam testiculo fieri a peritonæo, eam-
 que ita dilatatam in suo exortu ad finem & fundum usque
 viderit, ut duo digiti manus facile ingrederentur (d); &
 hoc ipso seculo chirurgus, non incelebris, Parisinus, dixe-
 rit, esse meatum quemdam in pueris, versus cavum abdo-
 minis apertum, vasa spermatica concomitantem, in adultio-
 ribus quandoque, ex Duvernei observatione, aqua disten-
 tum, quem facile partes, abdomine contentæ, intrare, sic-
 que herniam formare possunt (e); non tamen ad id adeo
 attenderunt Anatomici, sed vel hallucinatos tales observa-
 to-

(c) Conf. Clar. Lobstein. Dissert. de hernia congenita. pag. 1.
 & 2. & not. adjunct.

(d) De facult. anatom. lect. prim. pag. 9. Conf. Boneti sepul-
 chret. Anatom. Lib. 2. Sect. 29. obs. 5. Tom. 3. pag. 5. Morgagni
 de sed. & caus. morb. Epist. 43. art. 8.

(e) M. L. Reneaulme de la Garanne Essay d'un traité des her-
 nies, quem tractatum, Parisiis 1726. editum, in Belgicam linguam
 convertit J. van der Hulst, & Rotterodami 1730. edidit titulo: Ver-
 toogter opening van het school der Heelkunde, benevens eene Verhan-
 deling der scheursels of darmbreuken. In hoc opusculo, explicatu-
 rus causas, quare in inguine herniæ frequentiores existant, peritonæi
 productionem, funem concomitantem, memorat, quam omnino
 cognovit, licet originem ipsius, structuram atque usum, non intel-
 lexit. Conf. etiam Arnaud, qui ea, quæ Reneaulme de processu peri-
 tonæi habet, suo operi inseruit. Memoires de Chirurgie Tom. 1. pag. 66.

tores fuisse dixerunt (*f*), nisi postquam chirurgi, herniotomiam instituentes, in eodem, quo elapsa continebantur intestina, sacco nudum testem conspexerint. Explicuerunt quidem nonnulli casum hunc tali modo, ut statuerint, faccum herniosum cum tunica vaginali fuisse concretum, ambas autem hasce membranas vel suppuratione, vel violentia externa, fuisse apertas, sic ut intestina, sacco hernioso contenta, tunicam vaginalem intraverint, & testem attigerint (*g*); alii contra voluerunt, extenuationem & adhesionem utrius tunicæ, cum inter se, tum ad testiculum, tantum adfuisse, ut hic, extuberans intra faccum herniæ, in eo omnino esse videretur (*h*). Licet autem hoc, vel simile quid, locum habere potuerit, & dicta tunicarum concretio, atque ruptura, subinde, ast rarissime, contigisse dicatur (*i*); tamen hac expositione non contenti, alii,

(*f*) Morgagni de sedib. & caus. morb. Epist. 43. art. 8.

(*g*) Hunter Medical Comment. part 1. cap. 9. pag. 70. Arnaud Memoir. de Chirurgie Tom. 1. pag. 52. Richter Abhandlung von den Brüchen. II. Band. pag. 130.

(*h*) Morgagni de sed. & caus. morborum Epist. 43. art. 8.

(*i*) Le Cat in Philosoph. Transact. Vol. 57. Part. 2. pag. 293. Natuur- en Geneesk. Bibliotheek VI. D. pag. 602. Sic etiam casum explicuit Neubauer, enarratum in Diss. de epiploo-oscheocele, cujus receptaculum peritonæi mentiebatur processum, testem & epididymidem simul continentem. Jenæ 1770, & eapropter a Richtero huc

alii omni studio examinarunt cadavera hominum, herniâ inguinali olim laborantium, dissecuerunt fœtum; infantum, corpora, ut & morbosum, & sanum, partium statum, cognoscerent, sicque demum eo deventum est, ut anatomica descensus testis disquisitio ad summum fere veritatis fastigium elata sit, dum in disitis maxime terræ regionibus quilibet observator, a partium studio alienus, ipsam naturam consuluit, sæpius observationes suas repetiit, & cum aliorum placitis contulit (k). Sic constitit, si non in omnibus, saltem in plurimis, casibus, falsam illorum esse sententiam; qui in herniosis tunicam vaginalem testis, & herniæ saccum, ruptum esse, dixerunt (l); sic patuit, singularem hic partium fabricam adesse, herniæ productioni maxime faventem.

Desu-
huc refertur, Chirurg. Bibliothek. I. Band. 2. st. pag. 173. 174. 175. Abhandlung von den Brüchen I. Band. pag. 10.; sed ostendit Cl. Lobstein, qui dictam observationem cum Neubauero communicaverat, cognita nunc herniâ congenitâ, sic rem esse explicandam, ut ponatur, in productionem peritonæi, seu verum illius saccum, qui intestino vacuus est, quique vero subdole apertus mansit, progressu temporis, idest, ætate provecta, sese immisisse partem epiploi, & suum quasi ibi domicilium fixisse, dum in prima ætate talis epiploceles nullus locus est, omento exiguo eam longitudinem non habente, ut a sacco recipi possit, nec pinguedine turgido, ut quasi per pondus eo descendat. De hernia congenita, pag. 28. 29.

(k) Wrisberg Observat. de testiculorum descensu pag. 9. 10.

(l) Lobstein de hernia congenita pag. 22. 23. & not. d.

Desudarunt quippe hoc in campo, & in dictam fabricam omni studio inquisiverunt, Viri, supra omnem laudem evecti, Haller (*m*), Hunter (*n*), Pott (*o*), Camper (*p*), Bonn (*q*), Neubauer (*r*), Arnaud (*s*), Lobstein (*t*), Meckel (*u*), Oehme (*v*), Girardi (*w*), Richter (*x*), Pal-

(*m*) Oper. Minor. Tom. 3. pag. 311. Elem. Physiol. Tom. 7. pag. 412.

(*n*) Hunter Medic. Comment. Part. 1. cap. 1. pag. 70. Natuur- en Geneesk. Bibl. I. D. pag. 281.

(*o*) An account of a particular kind of rupture, frequently attendant upon new-born children, and sometimes met with in adults. Lond. 1757. A treatise on the Hydrocele London 1767. pag. 18. seq. Chirurgical Observations London 1775. pag. 139.

(*p*) Verhandelingen van de Hollandsche Maatschappy der Weeten- schappen te Haerlem IV. D. 1. ft. pag. 235. VII. D. 1. ft. pag. 58.

(*q*) Dissert. de continuationibus membranarum Lugd. Bat. 1763. Thesaur. Dissert. vol. 2. pag. 302.

(*r*) Dissert. de tunicis vaginalibus testis & funiculi spermatici Giesæ 1767.

(*s*) Memoires de Chirurgie Tom. 1. pag. 1. seq.

(*t*) Diss. de hernia congenita, in qua intestinum in contactu testis est, resp. J. Nonnemann. Argent. 1771.

(*u*) Tract. de morbo hernioso congenito, singulari & complicato feliciter curato Berolini 1772. pag. 34. seq. quem in Germanicam linguam transtulit Clar. Baldinger, titulo Beschreibung der Krankheit des Herrn Leibarzt Zimmermann und der dabey glücklich angewandten Operation und cur von Herrn Professor Meckel.

(*v*) De morbis recens natorum chirurgicis Lipsiæ 1773. art. 12. Egregium hunc tractatum, a carissimo Fratre in Belgicam linguam translatum, addidi propriæ versioni operis Rosensteiniani. Handleiding

Palletta (y), Wrisberg (z), suasque observationes tanta cura communicarunt, quidquid anatomica disquisitio docuit, tam accurate descripserunt, ut vix superaddi aliquid posse videatur. Quum autem ferme omnes, quæ exstant, figuræ naturalem præcipue partium fabricam ob oculos ponunt, vixque icones inveniuntur, quibus morbus ipse plenarie exhibitus est, oblatam occasionem arripui, morbosum statum non solum examinavi, verum situm partium exacte delineari curavi, paratasque icones non quarto Observatorum Anatomico-Pathologicarum libro, qui prelo jam paratus est, inferendas, sed, ut illarum acquisitio tanto facilior esset, separatim edendas esse, censui.

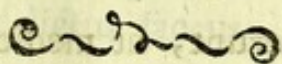
tot de kennis en geneezing van de ziekten der kinderen II. D. pag. 375.

(w) Conf. J. D. Santorini Tab. Septemdecim, quas nunc primum edidit atque explicavit, iisque alias addidit M. Girardi. pag. 165.

(x) Abhandlung von den Brüchen II. Band. pag. 129. seq.

(y) Nova gubernaculi testis Hunteriani & tunicæ vaginalis anatomica descriptio, nec non harum partium vitia. Mediolani 1777. Göttingische Anzeigen 1779. Zugabe N. 23.

(z) Observat. Anatom. de testiculorum descensu. Göttingæ 1779.

CAPUT PRIMUM.

Herniæ inguinalis congenitæ descriptio.

Puero, sano vegetoque, debito tempore in lucem emiss-
so, ab ipso natali die, dextrum præ sinistro tume-
bat inguen. Tumor mollis, indolens, a margine musc-
ulorum abdominalium in scrotum sese extendens, tum
dum parentum attentionem in se traxit, quando, nunc
major, nunc minor, cum abdominis cavo communica-
tionem alere videbatur, & clamore nixuque edito
adsurgere, incre-
scere, quiete descendere, imminui, conspiciebatur.
Implorant tunc auxilium diversorum hominum, medica-
trorum, muliercularum. Negarunt nonnulli præsentiam morbi,
agnoverunt eundem alii, & intestino, ut putabant,
repulso, fasciâ partes maxime constrinxerunt; tum
vero sub-
orta omnia symptomata sunt, quæ incarceratas hernias
concomitare solent, vomitus, singultus, alvus constipata,
alia, quæ eosdem permoverunt, ut medicum in auxilium voca-
rent. Hic, soluta fascia, examinato tumore, veram, in-
guinalem, ad inferiora scroti usque descendentem, her-
niam, dignoscens, repellere in abdomen elapsas partes, co-
natus

natus est; tumor hac encheiresi revera imminutus, applicataque iterum fascia est. Symptomata tamen omnia persiste-
runt, intumuit insigniter abdomen, alvus soluta non est,
&, aliquot horis elapsis, e vita excessit, vix tres menses
natus, puer.

Parentum desiderio lubentissime satisfeci, cadaver exami-
navi, ejusque sectionem institui.

Tumidum admodum erat abdomen, & ad crepaturam fe-
re usque extensum, praesertim in regione epigastrica. Tu-
mor, in inguine dextro obvius, & jam in vita observatus,
ad inferiora scroti usque sese extendebat. Separatis, omni
prudencia, musculis abdominalibus a subiecto peritoneo (*),
sic ut hoc integerrimum conservaretur (a), hujus prolon-
gatio tum in dextro (b), tum in sinistro (c), latere conspi-
ciebatur, medioque loco nuda apparebat vesica urinaria (d).
In dextro latere peritonæum, maxime elongatum, expan-
sum, & in faccum protrusum (e), inferiorem scroti par-
tem (f) attingebat, longiorinem duorum pollicum cum
dimidio superans. Fissura obliqui externi musculi fuerat
maxime dilatata, si ut dictus faccus, ibi loci (g), ferme

pol-

(*) Tab. I. a. a.

(a) Tab. I. b. b. b.

(b) Tab. I. d.

(c) Tab. I. e.

(d) Tab. I. i.

(e) Tab. I. d. n. o. p.

(f) Tab. I. h.

(g) Tab. I. n.

pollicis latitudinem haberet, inde amplior factus (*h*), versus inferiora demum contrahebatur (*i*). Intestina tactu percipiebantur facillime, imo oculis sese etiam offerebant, sic ut ileum (*k*), cæcum (*l*), ipsiusque appendicula (*m*) cerni, ac quodammodo distingui possent. In opposito latere productio peritonæi (*n*) aderat, pariter ad inferiora scroti tendens, sed non justo capacior, si superiorem excipio partem (*o*), quæ, aperto postea peritonæo, per naturalem in fœtibus, hic adhuc superstitem, aperturam, aërem, ad parvam distantiam (*p*), admisit, dum ab inferiore prominens conspiciebatur testis (*q*).

Diffecto peritonæo apertoque sic abdomine, ventriculus, enormi modo expansus, totam epigastricam regionem occupans, adeo extenuatus erat, ut, cum vel parum eundem loco movere vellem, mox dissiliret. Intestinum colon, admodum contractum, per transversum abdomen, sub ventriculo, decurrebat, & inter illud atque ventriculum delitescibat omentum. Hepar, tumente ventriculo sic versus hypochondrium dextrum sursumque erat repressum, ut de

(*h*) Tab. I. o.

(*i*) Tab. I. p.

(*k*) Tab. I. q.

(*l*) Tab. I. r.

(*m*) Tab. I. s.

(*n*) Tab. I. e. f.

(*o*) Tab. I. e.

(*p*) Tab. I. f.

(*q*) Tab. I. t.

de illo nihil omnino conspiceretur (*r*). Tenuia intestina magis erant extensa, quam crassa. Finis intestini ilei (*s*) cum cæco (*t*), ejusque appendice vermiformi (*u*) intra-
verant aperturam naturalem illius productionis peritonæi, quæ testem concomitatur, & vaginalem tunicam format, eamque maxime distenderant; conspiciebantur similiter va-
sa spermatica (*v*), deferens (*w*), ipseque testis (*x*), in
cujus contactu hærebant intestina. Accreverat apex pro-
cessus vermicularis inferiori parti sacci (*y*), & quodammo-
do etiam testis (*z*), ibique loci duritiem monstrabat insi-
gnem. Patuit hoc tanto melius, postquam versus latus si-
nistrum reclinatum intestinum fuit, situsque testis (*a*), va-
forum, quæ ipsi sanguinem præbent, eundemque ab ipso
revehunt (*b*), aut semini ad suam vesiculam iter conce-
dunt (*c*), tunc egregie in oculos incurrebat, simulque in-
testini vermiformis apex duriusculus (*d*), & ejus cum
teste

(*r*) Situs ergo hujus ventriculi, partiumque vicinarum, talis
erat, qualem ex infante, cui vesica pariter enormi modo erat exten-
sa, descripsi & delineavi, Observat. Anatom. Patholog. lib. 3. cap. 3.
pag. 59. Tab. VII.

(*s*) Tab. II. e.

(*t*) Tab. II. f.

(*u*) Tab. II. h.

(*v*) Tab. II. l.

(*w*) Tab. II. m.

(*x*) Tab. II. i.

(*y*) Tab. II. c.

(*z*) Tab. II. i.

(*a*) Tab. III. Fig. 1. g.

(*b*) Tab. III. Fig. 1. i.

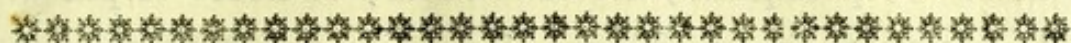
(*c*) Tab. III. Fig. 1. k.

(*d*) Tab. III. Fig. 1. f.

teste (e), & sacco (f) concretio conspiciebatur. Haec impediverat, quominus partes reduci potuerint; imminutus quidem, facta compressione, tumor fuerat, sed solam faeculentam materiem ex cæco in colon fuisse propulsam, intestinum ipsum cavum abdominis non intrasse, nec intrare potuisse, cadaveris sectio, jam enarrata, abunde probavit.

(e) Tab. III. Fig. 1. g. (f) Tab. III. Fig. 1. a. infer.

CAPUT SECUNDUM.

Ortus herniæ inguinalis congenitæ.

Intestina, in enarrato casu, productionem peritonæi intrasse, sicque inguinalem ac scrotalem herniam formasse, absque ut novus a peritonæo formatus sacculus sit, liquet, si datæ inspiciuntur figuræ (*a*), & in memoriam revocatur naturalis partium fabrica, ab aliis descripta, atque delineata (*b*), aut & nostra consulitur icon (*c*), in utroque latere peritonæi extra cavum abdominis descensum exhibens. Huic quippe observationi redigendæ occupatus, eodemque tempore, in Anatomicis demonstrationibus, differentias, quotquot inter fœtum respirantemque hominem intercedunt, exhibiturus, cadaver fœtus, septimo, ut videbatur, mense in lucem emissi, hunc in finem acquisiveram. Scrotum testibus vacuum inveniens, eosdem, fissuris abdominalium musculorum quidem elapsos, sed inguine utroque de-

(*a*) Tab. I. II. III. Fig. 1.

(*b*) Conf. Auctores pag. 10. ad litteras m. n. o. p. q. r. s. t. u. v. w. x. y. z. citati.

(*c*) Tab. IV.

detentos, percipiens, credidi iconem, ad hocce corpusculum paratam, fore utilissimam, & morbum descriptum egregie illustrare posse.

Hac in figura, integumentis, musculisque a peritonæo prudenter separatis (*d*), illud non tantum nudum, integrumque (*e*), & per illud transparentia abdominalia viscera (*f*) conspiciuntur, verum in utroque latere ipsius continuationes ad testes usque, imo & ultra eos (*g*), apparent, prætereaque vesicæ urinariæ (*h*) supra ossa pubis (*i*) sedes, ex lotii receptaculo enascens urachus (*k*), a latere ipsius emergentes arteriæ umbilicales (*l*), ex tribus hisce vasis, & vena, ad hepar tendente (*m*), compositus umbilicus, seu funis umbilicalis (*n*), in oculos incurrunt; dum simul constat, peritonæum, a quo dicta vasa omnia separata, sublata, & una cum vesica finistrorsum reclinata sunt, ibi loci, ubi cicatrix, a ligato fune semper remanens, postea conspicitur, esse integerrium (*o*), adeo ut & hic loci in faccum protrudi valeat, quem

(*d*) Tab. IV. a a. b. b.

(*e*) Tab. IV. c. c.

(*f*) Tab. IV. d d. e. e. e.

(*g*) Tab. IV. f. f.

(*h*) Tab. IV. k.

(*i*) Tab. IV. q.

(*k*) Tab. IV. l.

(*l*) Tab. IV. m. m.

(*m*) Tab. IV. n.

(*n*) Tab. IV. o.

(*o*) Tab. IV. p.

quem partes, abdomine contentæ, subinde intrant, herniam constituentes (*p*).

Dum jam descripta hætenus via sæpissime in junioribus, quandoque etiam in adultioribus, aperta invenitur, absque ut tamen intestina vel omentum intraverint, quæri potest, quid sit, quod determinet contenta abdominis, ut propria sede relicta, hanc prolongationem intrent. Putat Clar. Richter (*q*), sequenti modo rem intelligi posse; testem, nempe, in suo descensu versus scrotum, nullibi majus detegere obstaculum, quam in annulo, seu fissura obliqui externi abdominis, ubi apertura productionis peritonæi est; naturam, si ibi loci non diu retinetur, sed citissime transit, aperturam sat cito claudere; testem vero subinde diu ibi subsistere, tumque dictam aperturam nimis dilatari, sic ut justo tempore constringi, ac penitus claudi, non possit; ubi postea in scrotum penitus descendit testis, aperturam canalis nimis dilatatam manere, intestinum illam intrare. Vera itaque causa quærenda ipsi videtur in diuturniori mora, quam testis, ubi per fissuram obliqui externi transit, nectit, vel tanto magis, quoniam

mi-

(*p*) Conferantur quæ hac de re dixi Observat. Anatom. Pathologic. lib. primo cap. 4. pag. 75.

(*q*) Abhandlung von den Brüchen II. Band pag. 135 136.

minime probabile ipsi videtur, eodem cum teste tempore intestinum dictum meatum intrare, sicque impedire, quominus apertura claudatur; dubiumque est, an unquam in neonato, aut ante nativitatem, talis hernia observata sit. Clar. vero Wrisbergius (r) ex innumeris ferme observationibus didicit, duplicem adesse conditionem, quarum una alterave, ad contrectandam congenitam herniam, suam conferre symbolam potest. Aut intestini, omentive pars, durante graviditate, cum teste, in abdomine adhuc comprehenso, concrevit, & eam ob causam, delabente in scrotum testiculo, cum eodem simul detrahitur; aut peritonæum, quod super vasa spermatica incessit, in mesenterium abiturum, brevem duplicaturam ligamenti instar, versus proxime adjacentem vel ultimi ilei partem, vel cæcum misit, cujus ligamenti ope in dextro latere, in quo frequentissime herniæ congenitæ observantur, subsidente testiculo, intestina e situ suo in inguina deturbantur. Primam conditionem confirmare videtur noster casus, dum vermiformis cæci appendicula, & sacco & testi accreta, cum ipso teste in scrotum descendente, aperturam ingressa fuisse videtur, & cæcum, partem coli, partemque ilei secum traxisse (s); hinc
etiam

(r) Observat. Anatom. de testiculorum descensu pag. 48.

(s) In juvene, septendecim annorum, hernia inguinali congenita, per totam, ut putabat, vitam laborante, facta sectione, partem ilei, cæcum, appendicem vermiformem, quæ sola epididymidi & testi-

etiam jam ab ipsa nativitate, dum testes tunc scrotum oc-
cu-

sticulo accreverat, invenit Clar. Pott. Hæc concretio impediverat, quominus cuncta, quæ elapsa erant, potuerint repelli, institutaque ea propter operatio fuit, dum bracherii usus noxius censendus erat, & nullo alio modo præcaveri posse videbantur symptomata, hernias insequi solita, in juvene, duro labore victum sibi quærere coacto. *Chirurgical Observations.* pag. 146. 147. 148.

Talis concretio diversis de causis, in hac herniæ specie, ut in multis aliis, contingere valet, verum ante nativitatem jam locum habere, ex Wrisbergii observatione liquet. Hic enim in puero, qui aliquot dies vixerat, unicum modo testiculum, eumque dextrum, in scroto invenit, alterum, sinistrum, circa annulum hærentem, admodum mobilem, aliquantisper pro lubitu deorsum, facilius autem sursum reprimere potuit. Aperto abdomine, omentum, super intestina tenuia expansum, in sinistrum os ileum descendens, & tribus filis albugineæ testiculi accretum vidit, sic ut cum testiculo, deorsum pressa, annulum simul ingrederetur. *Observat. Anatom. de testiculorum descensu.* pag. 52. — In aliis fœtum corpusculis, in dextro latere vidit strictum fasciculum ex illo loco oriri, ubi vasa spermatica inter peritonæi duplicem laminam testiculum ingrediuntur, illumque adscendendo mox appendici vermiformi, ejusdemque mesenterio, mox cæco intestino, mox ilei extremo, in colon abeunti, insertum deprehendit; tam breves erant hi fasciculi, ut vix aliquot lineas superarent; ortum capiebant ex peritonæo, in duplicaturam mutato, cum interspersa stipata quadam cellulosa. Prehenso intestino testis cum illo ex annulo attrahebatur, depresso testiculo, intestinum simul versus annulum urgebatur. *Ibid.* pag. 53. — In cadavere hominis, qui hernia inguinali congenita, intestina continente, laboraverat, intestina quidem cum testiculo concreta non vidit, crassiusculus vero, robustus, dimidium pollicem longus, fibrarum fasciculus, ex cæco in peritonæi qua-

cupabant, exstitit, ut Clar. Wrisbergius (*t*) bis in neonato, in dextro latere, præsentem talem herniam conspexit.

Nullatenus tamen negandum est, hærentem nimis diu in fissura obliqui externi & apertura canalis, testem, has partes sic dilatare, ut postea vix debito modo sese claudere possint, sed ostium productionis peritonæi aptissimum maneat, quod intestina, vel minimo nisu eo versus depulsa, admittat. An diuturniori illa mora transversalis peritonæi plica, quæ supra annulum, & sacci vaginalis terminum, intra cavitatem abdominis, ante vasorum spermaticorum, in annulum sese demergentium, plexum, ligamenti albi adinstar prætensa est (*), in fœtu ante hiatum productionis peritonæi ad testiculum, in cavitate abdominis, semper præsens, ligamentum transversale internum a Meckelio dicta (*u*), deletur, aut sic mutatur, ut officio suo fungi non possit, quod in eo consistere videtur, ut impediat, quominus partes, ca-

VO

dam duplicatura ad testiculum descendebat, qui ab ipso statuitur a vitæ primordiis, cum testiculo descendente, intestinum cæcum, & ilei & coli dextram partem detrusisse. Ibid. pag. 56.

(*t*) Observat. Anatom. de testiculorum descensu. pag. 24. 25.

(*) Conf. Tab. III. Fig. 2.

(*u*) De morbo hernioso congenito pag. 38. 39. Camper Verhandel. van de Hollandsche Maatschappy VI. D. 1. st. pag. 253.

vo abdominis contentæ, eandem viam ingrediantur? Ubi certe testis diu in inguine hæret, intestinum, licet ei non accretum, tamen eundem subinde insequitur; Clar. Reichelii observatio hoc docet, in puero quippe quatuor propemodum annorum, cui ad illud tempus scrotum vacuum fuerat, ileum invenit cum teste in annulo abdominali constrictum & incarceratum (v).

In hac ergo herniæ specie non, ut in aliis herniis, peritonæum in faccum extenditur, sed, ubi elongata ipsius per annulum ex abdomine productio non concrevit, violenta pressione abdominis, omentum vel intestina facili negotio in eandem descendunt, & eâdem, quæ testem amplectitur, ac tunicam vaginalem ipsius format, membranâ continentur. Talis casus fuit celeberrimi Zimmermanni, cui omentum post colicam flatulentam, & postea subortam chole-ram, cum intestini parte egressum, ex abdomine sibi, violentia constrictionis musculorum abdominis, ac pressionis versus annulum, viam in faccum hernialem peritonæi congenitum patefecit, ut, reposito quamvis intestino, omentum magis lubricum ac plicabile, fascia non cohibitum, in sacco extra annulum remanserit (w). Quandoque tamen, etiamfi

(v) Ludwig Adversar. Medic. Pract. vol. 3. pag. 736. 737.

(w) Meckel de morbo hernioso congenito. pag. 44. 45.

etiam si dicta prolongatio aperta sit, quamvis intestina eandem intraverint, tamen peritonæum in faccum herniosum extenditur, sicque duplex in eodem latere producitur hernia (x).

Intelligitur ex iis, quæ hæcenus exposita sunt, in hernia congenita, instituta operatione, apertoque sacco, nudum conspici debere testem (y); aquam, ex abdomine subinde eundem canalem ingressam, atque opplentem, testem contingere (z), vel elapsa intestina & testem simul alluere (a). Comprehenditur, membranam, peritonæo continuam, partes, abdominis cavo elapsas, nunc continentem, ubi tumor ad insignem magnitudinem increscit, maxime extendi, attenuari (b), cum cute concreescere, confundi posse, sic ut nullus adesse videatur faccus (c).

Visum in hac hernia non solum intestinum (d) fuit, sed,

(x) Conf. Observat. Anatom. Patholog. lib. 1. cap. 4. pag. 71.

(y) Hunter Medical Comment. pag. 70.

(z) Lobstein de hernia congenita. pag. 8. Baader Observat. Medic. incisionibus cadaverum anatomicis illustratæ. obs. 8. in Thesaur. Dissert. vol. 3. pag. 10.

(a) Lobstein lib. cit. pag. 7.

(b) Meckel de morbo hernioso congenito. pag. 23. 28.

(c) Arnaud Memoir. de Chirurgie. Tom. 1. pag. 52.

(d) Solius ilei partem in hac hernia invenit Cl. Reichel in Ludwigii Adversar. Medic. Pract. vol. 3. pag. 736. Partem ilei, & coli cum
cæ-

sed, in adultiori ætate, ubi aperta permanferat via, omentum illam etiam formavit (*e*), aut hoc una cum intestino talem tumorem produxit (*f*).

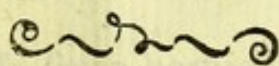
In puellis similis processus peritonæi ligamenta uteri rotunda ad inguina comitatur; hunc, mox a partu, intestina ingredi possent, sicque herniam formare; an tale autem exemplum annotatum sit, dubito; sed hydroceles speciem in hoc processu, etiam in fœminis, oriri posse, suspicatur Oehme ex observatione, in Theatro Anatomico Lipsiensi facta, qua cystis, lymphæ pellucida repleta, in vetula, mox infra annulum abdominalem inventa est (*g*).

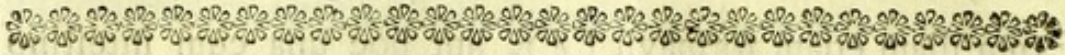
cæco & appendice, in illa observavit Cl. Wrisberg *Observ. Anatom. de testiculorum descensu.* pag. 56.

(*e*) Meckel lib. cit. pag. 31. 37. Pott *Chirurgical Observations* pag. 143. Wrisberg lib. cit. pag. 49.

(*f*) Pott *Chirurgical Observations* pag. 150. Richter *Abhandlung von Brüchen* II. Band. pag. 137. Lobstein *de hernia congenita.* pag. 7. 8. qui omnia intestina præter duodenum & rectum cum portione omenti in hac hernia vidit.

(*g*) *De morbis recens natorum chirurgicis.* art. 12. Rosen *Hand-leiding tot de Ziekten der Kinderen* II. D. pag. 380.

CAPUT TERTIUM:

Figurarum Explanatio.

T A B U L Æ I.

Nudum, a musculis & integumentis separatum, peritonæum, ad inferiora scroti, in utroque latere, sese extendens, & in dextro herniam congenitam formans.

a. a. Dissectæ & reclinatæ integumentorum, musculorum, lamellæ.

b. b. b. Peritonæum, a musculis separatum, integerrium.

c. c. c. Transparentia per peritonæum viscera abdominalia.

d. Peritonæi productio in latere dextro, intestinis, ex capacitate abdominis egressis, herniamque formantibus, expansa.

e. Altera peritonæi productio, per inguen sinistrum descendens.

f. Lo.

f. Locus, ubi hæc productio erat occlusa, ad quem immisus etiam aër, ut aliquantum turgeret, meliusque conspiceretur, substitit.

g. g. Scroti integumenta reclinata.

h. Pars inferior scroti integra.

i. Vesica urinaria, peritonæo, quod pone illam progreditur, accumbens.

k. Urachi principium.

l. Penis, ab integumentis liber.

m. Præputium, ultra glandem propendens.

n. o. p. Saccus herniosus, ad inferiora scroti sese extendens, diversæ in variis locis capacitatis.

q. Intestinum ileum per saccum herniosum transparens.

r. Cæcum pariter per sacci membranam conspicuum.

s. Appendicula vermiformis simili modo apparens.

t. Testis sinistri lateris.

T A B U L Æ II.

Partes abdomine & sacco hernioso contentæ, aperto peritonæo conspicuæ.

a. a. Integumenta, una cum musculis, ab abdomine & scroto separata, ac reclinata.

b. b. Peritonæi dissecti lamellæ, glaberrimam internam superficiem exhibentes.

c. c. c. c. Membranæ, faccum herniosum formantis, apertæ, lamellæ ab invicem remotæ.

d. d. Intestina tenuia.

e. Ilei finis.

f. Cæcum.

g. Colon.

h. Appendicula vermiformis, ad inferiora scroti descendens, & sacco hernioso accreta.

i. Testis.

k. Epididymis.

l. Vasa spermatica.

m. Vas deferens.

n. Vesica urinaria, versus latus sinistrum flexa, ut contenta sacci herniosi tanto apparerent melius.

o. Penis.

T A-

T A B U L Æ III.

Fig. 1.

Saccus herniosus apertus, reclinatis intestinis; concretio appendiculæ vermiformis cum sacco & teste.

a. a. a. Peritonæi productio, quæ saccum herniosum formavit.

b. Colon.

c. Cæcum.

d. Ileum.

e. Appendicula vermiformis.

f. Apex hujus appendicis duriusculus, sacco ipsi & testis accretus.

g. Testis.

h. Epididymis.

i. Vasa spermatica.

k. Vas deferens.

Fig. 2.

Peritonæi plica transversa ad aperturam productionis peritonæi, pone quam descendunt vasa.

D 3

a. Pli-

a. Plica transversa peritonæi.

b. Vas deferens.

c. Vasa spermatica.

T A B U L Æ I V.

Fœtus abdomen sic apertum, ut peritonæum nudum appareat, per illud intestina transpareant, separata vero ab eodem sint vasa umbilicalia cum vesica. Peritonæi productiones. Testes in inguine adhuc siti.

a. a. Integumenta cum musculis de superiori abdominis parte separata, & versus thoracis marginem reflexa.

b. b. De pube & inferiori abdominis parte separata integumenta.

c. c. c. Peritonæum nudum, & ab omnibus partibus, quæ extrinsecus accumbunt, separatum.

d. d. Hepar per peritonæum transparens.

e. e. e. Intestina similiter per peritonæum conspicua.

f. f. Productiones peritonæi vaginalem testis tunicam formantes, immisso aëre aliquantum turgidi.

g. g. Testes, inferiorem harum productionum partes adimplentes, nondum scrotum ingressi, sed in inguine adhuc subsistentes.

h. h.

h. h. Scrotum, aquoso tumore turgidulum.

i. Penis.

k. Vesica urinaria.

l. Urachus.

m. m. Arteriæ umbilicales.

n. Vena umbilicalis.

o. Funis umbilicalis, ex dictis vasis & uracho compositus, integumentis suis adhuc tectus.

p. Integrum peritonæum ibi etiam loci, ubi umbilicalis funis de cute emergit, qui jam a peritonæo eum in finem separatus, & ad latus sinistrum reflexus est.

q. Ossium pubis margo, supra quem vesica adsurgit, & a ejus lateribus testes, peritonæi productionibus contenti, dependent.

F I N I S.

B I B L I O P E G O.

Tabulæ omnes sic collocandæ, ut Tab. I. huic paginae opponatur.

A A N D E N B O E K - B I N D E R.

Alle de platen moeten zoo geplaatst worden, dat Tab. I. tegen over deeze bladzijde kome.

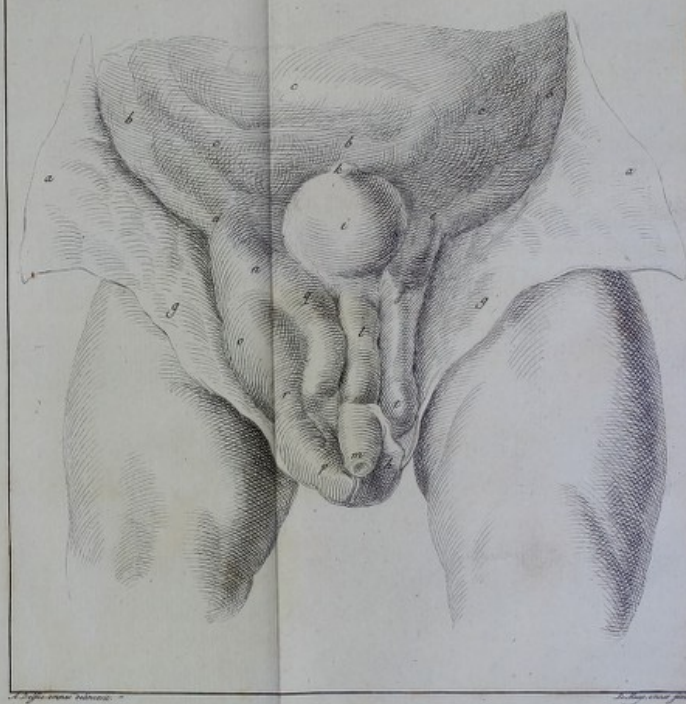
Apud P. v. D. EYK ET D. VYGH, Prostant.

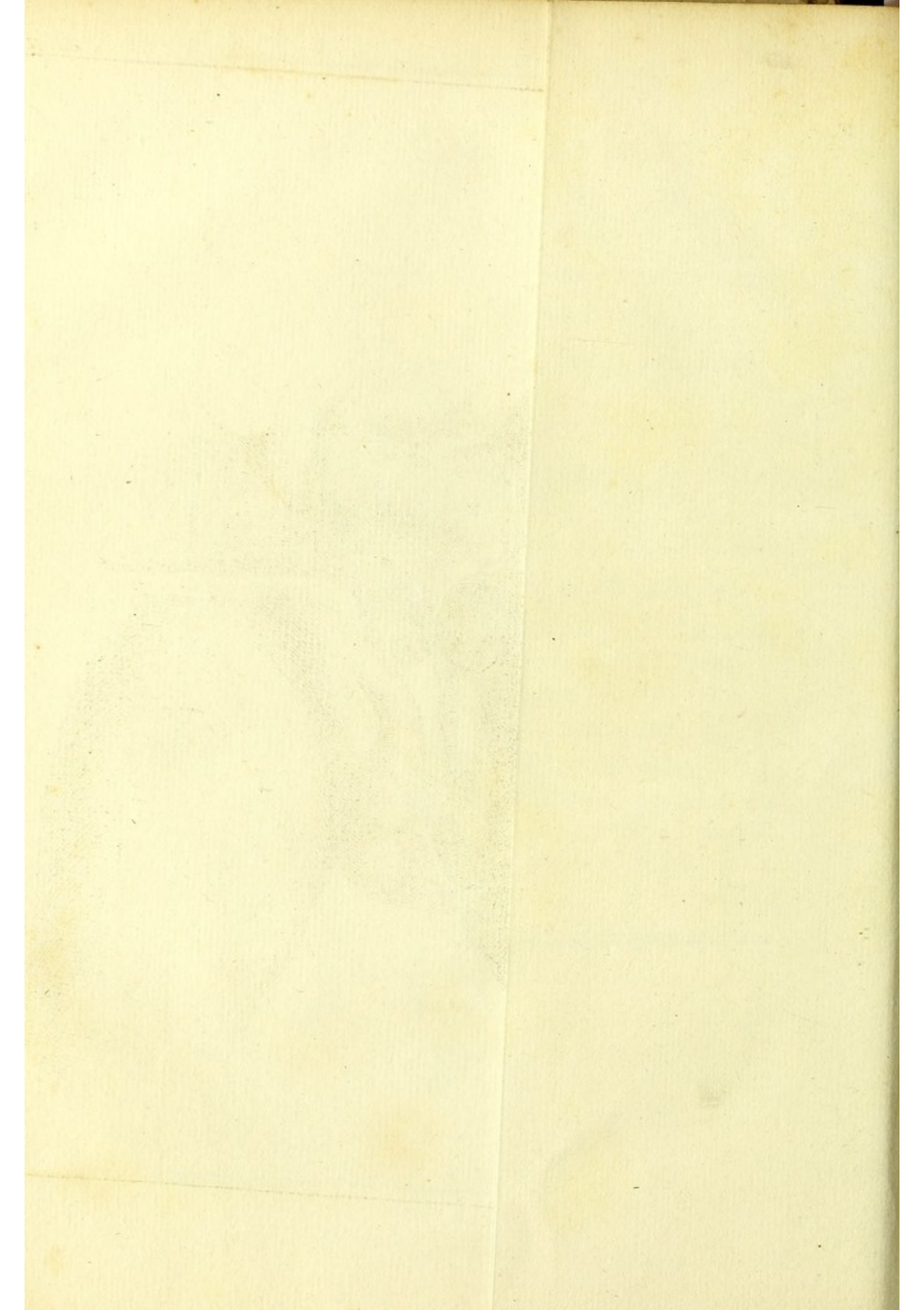
EDUARDI SANDIFORT Observationes Anatomico-Pathologicae. Lib. I. II. III. Lugd. Bat. 1777, 1778, 1779.

——— Tabulæ Intestini Duodeni. Lugd. Bat. 1780.

Apud Eosdem, atque S. ET J. LUCHTMANS.

Thesaurus Dissertationum, Programmatum, aliorumque Opusculorum selectissimorum, ad omnem medicinae ambitum pertinentium. Collegit, edidit, & necessarios indices adjunxit EDUARDUS SANDIFORT. Vol. I. II. III.

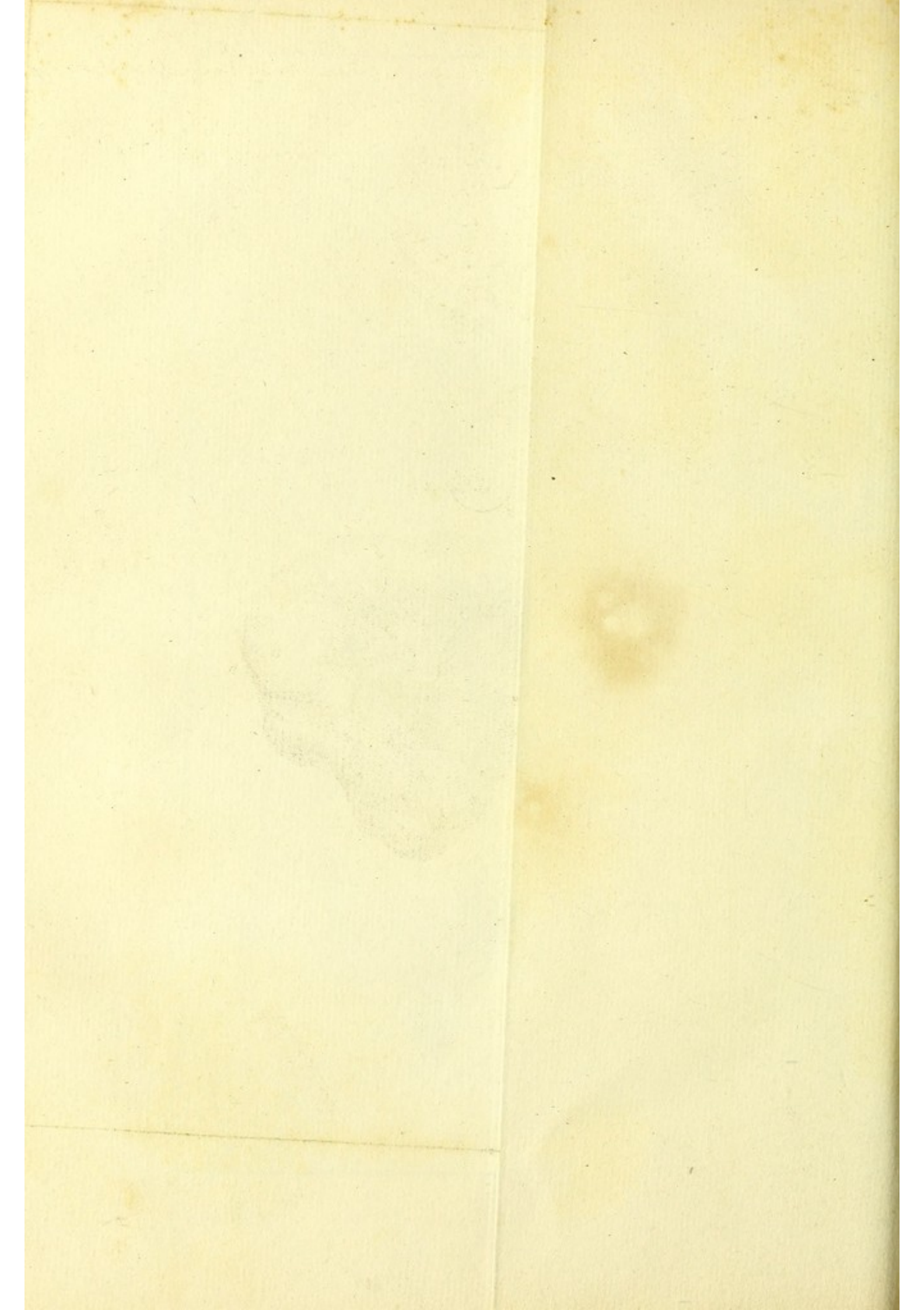
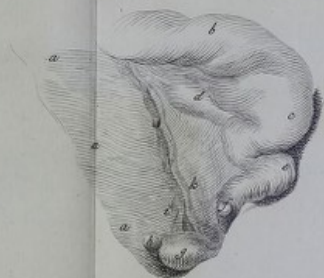
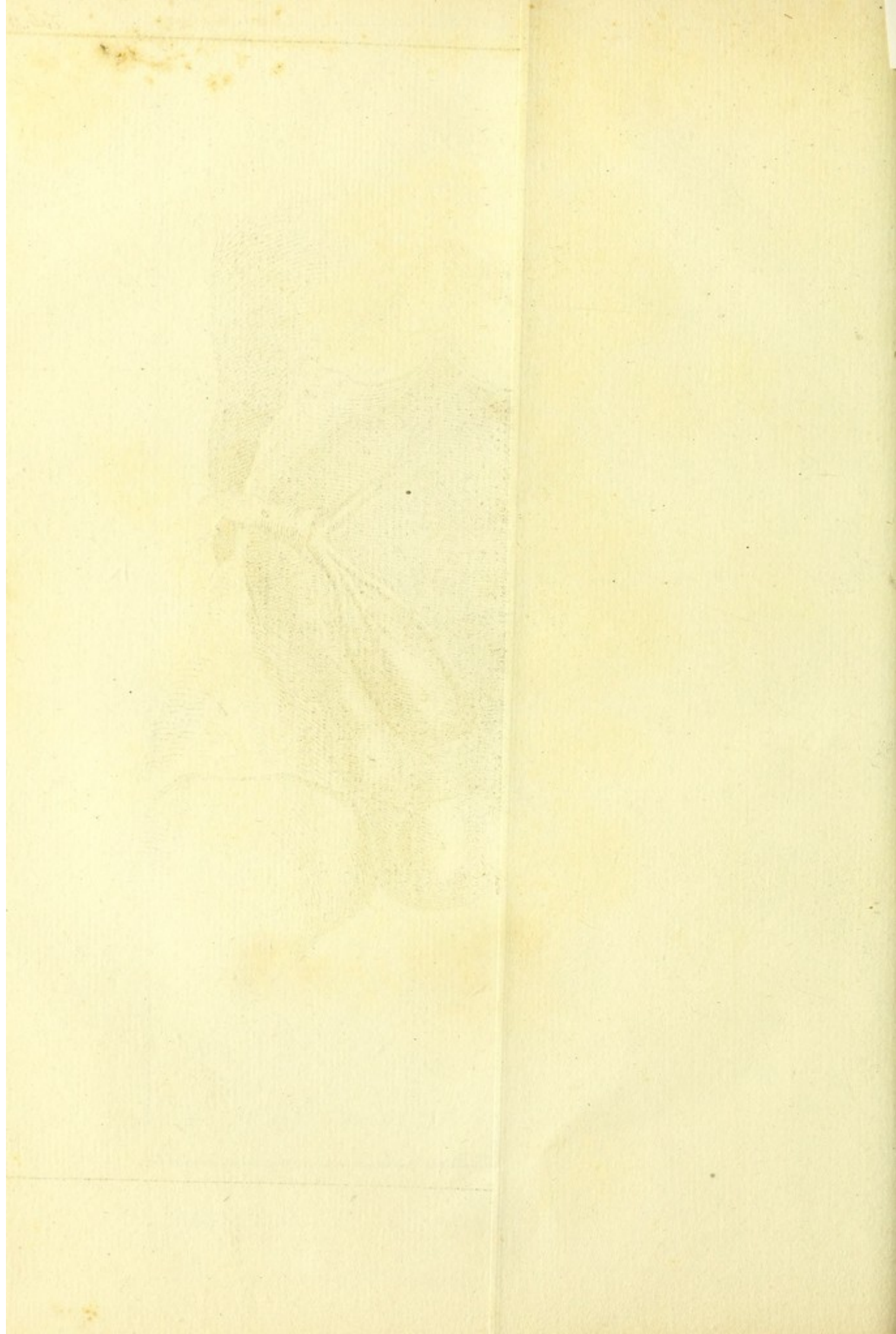

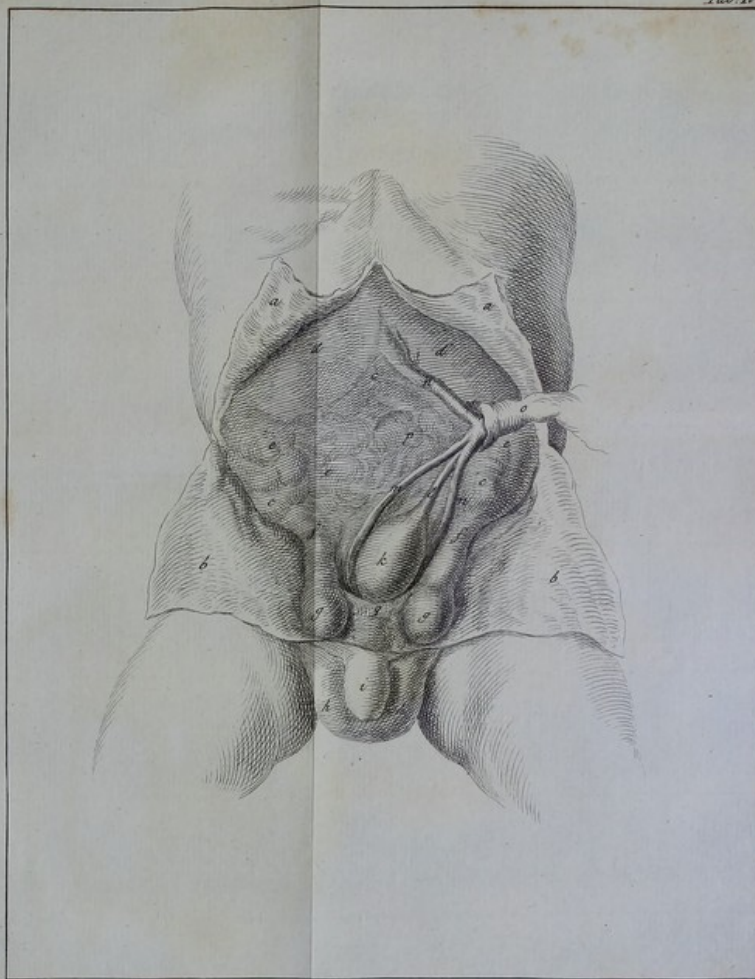
Fig. 2.

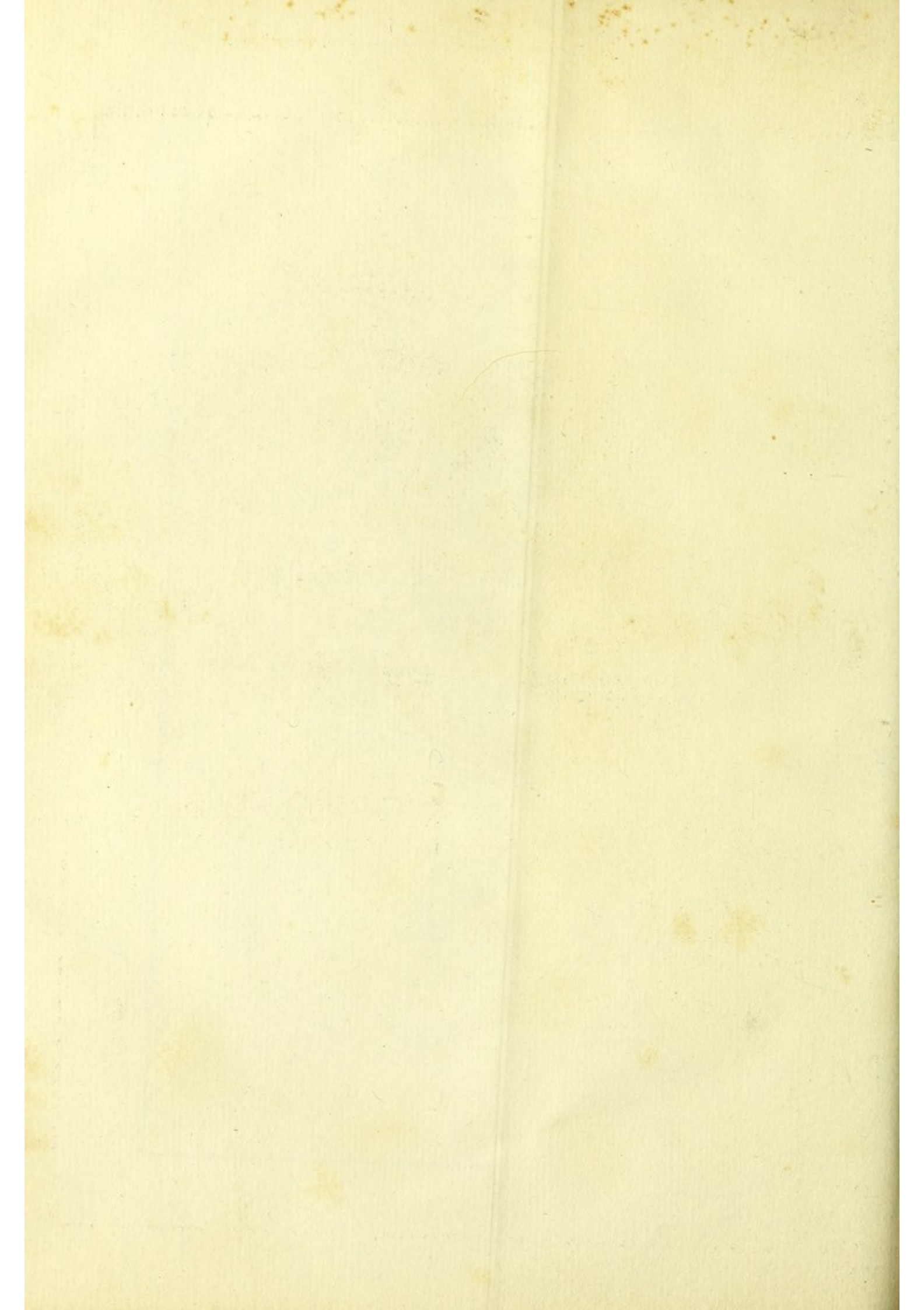

Fig. 1.

EDUARDI SANDIFORT,

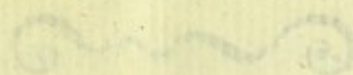
Medici, Doctoris, et Chirurgi, in Academia

Barona, per Lond. xix, Praesidentis;

T A B U L Æ

I N T E S T I N I

D U O D E N I.

AVGVSTI ASTRUCORUM,

APUD E. & R. RYK ET D. VYGH,

M D C L X X.

T A B U L E

I N T E S T I N I

D U O D E N I.

EDUARDI SANDIFORT,

MEDICINÆ, ANATOMES, ET CHIRURGIÆ, IN ACADEMIA

BATAVA, QUÆ LEIDÆ EST, PROFESSORIS;

T A B U L Æ

I N T E S T I N I

D U O D E N I.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD P. V. D. EYK ET D. VYGH,

M D C C L X X X.

EDUARDI SANDIFORT.

Medicine, Anatomie, et Chirurgie, in Academiis

Batava, quæ Lipsiæ est, Professor;

T A B U L A

I N T E S T I N I

D U O D E N I .

LUGDUNI BATAVORUM.

Apud P. v. d. EYK et D. V. G. H.

M D C C X X .

EDUARDI SANDIFORT
T A B U L Æ
I N T E S T I N I
D U O D E N I.

P R O Æ M I U M.

Omnium, quotquot in corpore humano dantur, partium situm atque nexum, rite cognovisse, tantæ utilitatis, tantæ necessitatis summo jure habetur, ut, consentientibus omnibus, verus diversorum organorum usus, illis neglectis, intelligi, explicari, sedes innumerorum morborum determinari, nequeat, ac præcipuum salutiferæ artis fundamentum, unice ex fabrica corporis bene perspecta petendum, vacillet, collabatur, subvertatur penitus. Merito ea propter illi, qui anthropographiam conscri-

pserunt, veram sedem uniuscujusque partis determinarunt, antequam interiorem compositionem perquirerent: merito, qui cunctas partes, depictas, oculis subjicere conati sunt, ad situm earum atque cohaesionem præprimis attendendum esse, censuerunt: merito rejiciuntur icones, quæ partes, ab omni cum aliis nexu liberas, distractas, extra veram sedem exhibent, sic ut relatio, quam diversi generis organa inter se habent, cognosci nequeat, nisi eorundem situs antea sit exhibitus.

Non tamen omnium partium sedes æque facile determinatur, aut, si in cadavere, rite præparato, egregie demonstrari, atque exacte describi possit, non tamen æque bene depingi, & accuratis figuris oculis subjici valet. Locum hoc præsertim habet, quoad illas partes, quæ adeo absconditæ sunt, ut non conspiciantur, nisi aliæ reclinentur, e suo dimoveantur situ; locum hoc itaque habet quoad intestinum duodenum, quod tot aliis cingitur, contegitur, partibus, ut hætenus vix ullus dici possit, situm ipsius exactissime repræsentasse, licet in id omni ope incubuerint multi, & descriptione, quam pararunt, exactissima, ostenderint, sese opti-

me verum hujus intestini situm, nexumque, perquisivisse, intellexisse.

Cognitio tamen hujus intestini, cujus tanta censetur utilitas, ut nonnulli vicariam ventriculi naturam ipsi tribuerint, physiologo, pathologo, adeo necessaria habenda est, ut functio ipsius, mutationesque, quas subeunt ea, quæ, ventriculo jam subacta, ipsi infunduntur, comprehendi, variorumque affectuum, quorum certe sedes hoc in intestino quærenda est, indoles, duodeni natura neglecta, explicari, cognosci, nequeant, cuncta vero hæc percipiantur facillime, si situs, nexus, fabrica, notabilis hujus intestini optime innotuerint.

Lubuit hanc ob causam tentare, quid repetitum sæpiissime examen, quid peritissimi ac dexterrimi delineatoris manus efficere posset. In quinquaginta itaque, immo pluribus, cadaveribus, infantum, adultorum, præparationem dicti intestini, diversis modis, institui, curavique, ut semper ea, quæ sese oculis offerebant, exacte delinearentur. Nata sic iconum, duodeni situm exhibentium, insignis collectio, ex qua illas, quæ hisce quinque tabulis sistuntur, selectas, & dicti intestini sedem ab an-

teriore, a posteriore, vacuo plenoque, integro & aperto, ventriculo, ob oculos ponentes, tentaminis adinstar, in lucem emitto, ea spe, fore, ut, etiamsi nondum plenarie, (dum, omnibus numeris absolutam duodeni iconem præstari non posse, peritissimi judicant anatomici) melius tamen, quam quæ hæcenus divulgatæ sunt, scopo satisfaciant, vel saltem, utilitate sua non plane destituantur.

CAPUT PRIMUM.

Generalis descriptio situs, decursusque, duodeni.

Quæ a faucibus ad anum sese extendit, via diversæ in variis locis capacitatis existit. Infundibuliformis pharynx, satis amplus, descendendo coarctatus, in œsophagum definit. Hic, per posticam mediastini caveam descendens, per carneam diaphragmatis partem penetrans, se in ventriculum explicat. Ventriculus, in sinistro latere amplissimum saccum formans, quo magis versus dextrum latus vergit, eo magis contrahitur, & in canalem intestinorum, primo angustiores, dein capaciorem, ad anum terminatum, definit.

Eædem, quæ ventriculum formant, tunicæ tubum intestinale componunt; licet enim pylorus intra tenuium intestinorum primum promineat, & extrinsecus circulo quodam strictiore sese prodat, attamen externa, muscularis, nervea, atque interna membrana continuatæ sunt.

Dependens a mesenterio, &, hujus ope, lumbis adhærens, canalis intestinalis, vario sensu, mobilis est, sic ut

diversæ ipsius partes nunc hanc nunc illam sedem occupent; inter alias tamen duodenum certo & constanti loco semper adfixum est, sicque vicinis partibus nexum, ut vix ac ne vix quidem, nisi morbofo in statu, fede sua turbari possit.

Primo parumper adscendens, dextrorsumque tendens, dein descendens, rursus adscendens, crescentis lunæ formam, cujus concava pars latus dextrum spinæ dorsi respicit, quodammodo refert.

Pylorum (*a*) quippe ambiens (*b*), ibique loci non adeo capax (*c*), duodenum, ad parvam a ventriculo distantiam sursum, dextrorsum (*d*), parumque retrorsum incedit, dein, amplius factum, sese incurvat, sic ut, qua parte hepar (*e*) respicit, extensæ, ac eapropter glaberrimæ, tunicæ sint (*f*), qua parte spinam dorsi, rugosæ fiant, seu complicentur (*g*), sicque juxta vesiculam felleam (*h*), & paulo ultra cervicem ejus, ante venæ portarum truncum,

(<i>a</i>) Tab. II. Fig. 1. f. Fig. 2. c.	(<i>e</i>) Tab. I. c. c. Tab. II. Fig.
Fig. 3. f.	1. b. Fig. 2. h. Fig. 3. a.
(<i>b</i>) Tab. I. i. i.	(<i>f</i>) Tab. I. l. l. l.
(<i>c</i>) Tab. II. Fig. 1. g. Fig. 2.	(<i>g</i>) Tab. I. i. o. m.
d. Fig. 3. g.	(<i>h</i>) Tab. I. e. Tab. II. Fig. 1.
(<i>d</i>) Tab. I. k.	c. Fig. 2. i. Fig. 3. b.

cum, jamjam hepar ingressurum (*i*), arteriæ cœliacæ ramum hepaticum (*k*), ductum (*l*) choledochum (quæ vasa unicum in fasciculum (*m*) colligi solent), descendit ad concavam renis partem (*n*); ab hac introrsum ac sursum vergit (*o*), & oblique ante arteriam renalem, venam cavam (*p*), & aortam (*q*), juxta venam renalem; quæ vasa spinæ dorsi (*r*) accumbunt; pone radicem mesenterii (*s*), arteriam mesentericam superiorem (*t*), & venam mesentericam magnam (*u*), progreditur, donec in sinistro latere sese manifestet, & facto flexu ad altitudinem vertebræ quartæ lumborum a sacro, definat in jejunum (*v*), hunc in finem ex mesenterio (*w*) antrorsum emergens, & ex foramine quasi prodiens, in quo mesocolon transversum (*x*) & radix mesenterii (*y*) conveniunt, quæ partes

non

(<i>i</i>) Tab. V. Fig. 1. m.	Fig. 1. k. l. l. l. Fig. 2. h. i. i. i. i.
(<i>k</i>) Tab. V. Fig. 1. i.	Tab. V. Fig. 1. k. q. q.
(<i>l</i>) Tab. V. Fig. 1. h.	(<i>t</i>) Tab. I. x.
(<i>m</i>) Tab. V. Fig. 1. i. Fig. 2. f.	(<i>u</i>) Tab. I. w.
(<i>n</i>) Tab. I. y. Tab. II. Fig. 1.	(<i>v</i>) Tab. I. n. Tab. II. Fig. 1.
1. Fig. 2. g. Fig. 3. k.	h. Fig. 2. e. Fig. 3. h. Tab. III.
(<i>o</i>) Tab. I. m. Tab. II. Fig. 1.	Fig. 1. m. Fig. 2. e. Fig. 3. d.
g. g. Fig. 2. d. d. Fig. 3. g. g.	(<i>w</i>) Tab. III. Fig. 1. b. b. c. d.
(<i>p</i>) Tab. II. Fig. 1. q.	d. f. f.
(<i>q</i>) Tab. II. Fig. 1. n.	(<i>x</i>) Tab. I. g. g. r. Tab. III.
(<i>r</i>) Tab. II. Fig. 1. t.	Fig. 1. b. c. d.
(<i>s</i>) Tab. I. p. p. Tab. II. Fig.	(<i>y</i>) Tab. I. p. p. r. Tab. III.
1. k. k. Fig. 2. l. k. k. Tab. IV.	Fig. 1. e. f. f.

non tantum vaginæ speciem formant, qua delitescit dictum intestinum, antequam in sinistro latere sese manifestat, sed & externam suam lamellam cum externa duodeni, jam in jejunum transeuntis, tunica commiscent (z).

Adimplet cavum duodeni arcum Pancreas (a), quod apice suo a liene (b) progressum, pone ventriculum (c) sese abscondens, oblique parum descendens, sensimque latescens, concavæ duodeni (d) parti adnectitur, illudque intestinum pro parte tegit (e), pingui vel cellulosa tela radice mesocoli (f) coopertum.

In suo decursu, præter pancreas, præter peritonæum; quod ab it in duodeni membranam externam, & illud per priora sursum & sinistrorsum vestit; adcumbentes habet partes

(z) Tab. III. Fig. 2. b. b. c. e.	2. c. Tab. V. Fig. 1. c.
Fig. 3. c. c. c. e. e. d.	(d) Tab. I. i. l. l. l. m. Tab. II.
(a) Tab. I. o. o. Tab. II. Fig.	Fig. 1. d. d. Fig. 2. g. g. g. Tab.
2. m. m. Fig. 3. i. i. Tab. IV. Fig.	IV. Fig. 1. h. h. h. Fig. 2. g. g. g.
1. g. g. Fig. 2. m. m. m. Tab. V.	Tab. V. Fig. 1. o. o. o.
Fig. 1. l. l. l.	(e) Tab. I. o. o. Tab. II. Fig.
(b) Tab. II. Fig. 1. i. Fig. 2.	2. m. m.
f. Fig. 3. l. Tab. IV. Fig. 1. f.	(f) Tab. IV. Fig. 1. k. Fig. 2.
Fig. 2. l. l. Tab. V. Fig. 1. f.	h. Tab. V. Fig. 1. k.
(c) Tab. IV. Fig. 1. c. c. Fig.	

tes varias, hepar (*g*); vesiculam felleam (*h*); mesocoli illam partem, quæ a rene sub hepate oblique sursum ascendit, & ut duodenum pateat, vel abscindi, vel attolli, & ad marginem thoracis reflecti debet (*i*), cuique, copiosam pinguedinem continenti, adnectitur colon; omentum parvum, quod a ventriculo ad hepar tendit, & supra duodenum descendendo, ad colon pertingit; renem dextrum (*k*); vasa varia, venam cavam inferiorem (*l*), aortam (*m*); vasa renalia, arteriam mesentericam superiorem (*n*), quæ, ex aorta infra celiacam enata, inter pancreas atque duodenum (*o*), ad radicem mesenterii (*p*) tendit, & inter ejus lamellas (*q*) progressa, ramis innumeris intestina petit, venam mesentericam magnam (*r*), quæ, multis radicibus ex intestinis enata, a latere arteriæ mesentericæ superioris (*s*), inter mesenterii lamellas (*t*) ascendit.

(<i>g</i>) Tab. I. c. c. Tab. II. Fig. 1. b. b. Fig. 2. h. h. Fig. 3. a. a. a. Tab. IV. Fig. 1. d. Fig. 2. d. Tab. V. Fig. 1. d. d.	(<i>n</i>) Tab. I. x.
(<i>h</i>) Tab. I. e. Tab. II. Fig. 1. c. Fig. 2. i. Fig. 3. b.	(<i>o</i>) Tab. I. inter o & p. Tab. IV. Fig. 1. inter g & h. Fig. 2. inter m & g. Tab. V. Fig. 1. inter l & o.
(<i>i</i>) Tab. I. g. g. f. f.	(<i>p</i>) Tab. IV. Fig. 1. k. Fig. 2. h. Tab. V. Fig. 1. k.
(<i>k</i>) Tab. I. y. Tab. II. Fig. 1. l. Fig. 2. g. Fig. 3. k.	(<i>q</i>) Tab. I. p. p. q. q. q.
(<i>l</i>) Tab. II. Fig. 1. q.	(<i>r</i>) Tab. I. w.
(<i>m</i>) Tab. II. Fig. 1. n.	(<i>s</i>) Tab. I. x.
	(<i>t</i>) Tab. I. p. p. q. q. q.

scendit, & una cum vena lienali (u), & meseraica minore seu hæmorrhoidali interna, definit in truncum venæ portarum, quæ pone pancreas ac duodenum oblique dextrorsum ad hepar vadit (v).

Huc in genere redit situs decursusque duodeni, quem adeo exacte descripserunt Santorini, Winslow, Bonazzolius, Monro, Schreber, Guarengeot, Clausen, Haller, alii, ut temerarium foret, aliam rursus expositionem, data copiosiore, concinnare; sufficere vero posse videatur, si breviter, ipsis tamen autorum verbis, subjungatur, quid dicti Anatomici memoriæ prodiderint (w), ut eorundem descriptiones cum nostris iconibus comparari valeant.

Ve-

(u) Tab. V. Fig. 1. n.

(v) Tab. V. Fig. 1. m.

(w) Pylori orificio duodenum continuari, nemo ignorat, illud vero modo per duos tresve digitos eodem pyloro superius esse, ac super incumbere, licet id perpetuum est, de celebrioribus tamen anatomicis haud quaquam intelligitur; quod porro flexuoso ductu leviter demissum inter felleam cystim, & pancreas sese conjicit; dein supra cavam, ac sub portarum venam paulum transversim incedens altero flexu adscendit iterum, circumundique adjunctis partibus firme alligatum, ut inde, ac ab eo positu minime dimoveri possit; sub ventriculo locatur, ubi postremo flexu in acutum angulum conformatum deorsum versus convertitur, ut laxè tum mesenterio junctum in jejunum abit, atque is duodeni terminus est. SANTORINI Obs. Anatom. Cap. 9.

§. 7. pag. 166.

Aussi-

Verum exactissimæ licet descriptiones sint, quas Viri, sane celeberrimi, dederunt, non tamen adeo felices fuisse

Aussitôt que cet intestin a pris sa naissance du pylore, il fait d'abord une petite courbure en arriere, obliquement de haut en bas, ensuite il forme une seconde courbure vers le rein droit, au quel il est plus ou moins attaché, & de-là il passe devant l'artere renale, la veine renale, & la veine cave, en remontant insensiblement de droite à gauche jusques devant l'aorte, & devant les dernieres vertebres du dos. Il continue sa route au de-là obliquement & devant par un contour léger, que l'on peut regarder comme une troisieme courbure, & comme l'extrémité du duodenum. Dans tout ce trajet le Duodenum est fortement attaché par des replis du péritoine, principalement par une duplicature transversale qui donne origine au mesocolon. Les deux lames de cette duplicature du péritoine étant d'abord écartées l'une de l'autre, & s'unissant un peu après, laissent naturellement entr'elles un espace triangulaire, dont le dedans est tapissé du tissu cellulaire. C'est dans cet espace que le duodenum est adhérent par le tissu cellulaire aux parties que je viens de nommer, & qu'il est enfermé comme dans un étui angulaire, de maniere que sans dissection on ne voit que ses deux extrémités, les quelles sont encore cachées par le colon, & par les premieres circonvolutions de l'intestin jejunum. WINSLOW Exposition Anatomique Traité du Bas ventre §. 105. p. 101. à Paris 1766.

Intestinum duodenum has habet progressiones. Ab initio procedit cum mesocolo conjunctum, ac tres fere digitos descendit, colo arctissime, levius reni dextero, adhærescens. Tum colon ac renem ipsum relinquens, supra spinam inflectitur, adhuc mesocolo adhærens. Hic inter subjectam venam cavam, & superpositam venam portæ se immittit, & ad sinistram ventris partem adscendit, nec unquam non me-

se videntur in figuris, quibus dicta illustrare conati sunt, multique agnoverunt difficultatem summam, quæ in deli-

nean-

fecolo adnexum est; donec ad meseræum perveniens superiori ejus alæ tandem adjungitur. Nam quamvis meseræum duodeno leviter & vix adhæreat hoc loco, mediam tamen mesocoli partem, quam modo diximus cum duodeno conjungi, radicibus suis pervadit, & sursum anterius fertur. Oportet ergo intestinum duodenum mesocolo circumdari, atque ipsum quasi perforare & circa medium volvi. BONAZZOLIUS de Bonon. Scient. & Art. instituto atque Academia Comment. Tom. 2. part. 1. pag. 138.

From the pylorus, which is raised upwards and backwards from the stomach, the duodenum descends obliquely to the right side, with the anterior lamella of the omentum fixed to its inferior part; and the little omentum, proceeding from the opposite part, to connect it to the liver. After this, the duodenum is involved for about an inch and a half, in a doubling of the omentum, and then enters into the duplicature of the mesocolon, where it can't be seen without dissecting away that fatty membrane. It descends in this cellular sheath, till it is almost contiguous to the great sac of the colon, which properly is the human cœcum. In this descent the colon lies before it; the biliary duct, hepatic artery and nerve, vena portarum, and emulgent vessels, are behind it: the liver, gall-bladder, and right kidney, are on its right side, and the pancreas is on the left. This gut makes several turns in this progress; for it is raised into a convexity forwards, where it passes before the vessels of the liver. Immediately after, it bends backwards and to the right side, till it approaches the right kidney, and then turns forward, and a little to the left in its course towards the great sac of the colon. The Duodenum then makes a considerable curve to the left side, where it is

in-

neando hocce intestino sese ipsis obtulit, quamque vix ac ne vix quidem superare valuerunt; nec mirum, sola enim

in-

involved in a cellular substance, which may be looked on as the common root of the mesentery and mesocolon, through the membrane of which it may be seen commonly, even in very fat bodies, without any dissection. In the concave left side of this curve, the thick extremity of the larger pancreas and the little pancreas are lodged; the superior mesenteric artery and vein, coming through the Notch between the larger and lesser pancreas, hang loose before the gut here; and the ductus communis choledochus, after passing behind the gut a little higher, unites commonly with the pancreatic duct, very little above the lowest part of the curve, and after passing obliquely through the coats of the gut, the two ducts open by one common orifice in the posterior part of the duodenum. After the curve just now described, the duodenum is involved in the root of the mesentery, and mounts obliquely within it towards the left side, with the vena cava behind it; and after a course of about four inches there, rises forwards, to acquire a proper mesentery, or to commence jejunum, the membranes of the root of the mesentery seeming to make a ring at which the gut comes out, though they are really continued on the intestine, and form its external membranous coat. MONRO in Medical Essays and Observations vol. 4. art. 11. pag. 57.

Principium duodeni adscendit atque superius est pyloro ventriculi, vel vacui, vel parum repleti; contra, ventriculo repletissimo, fundus hujus e diametro oppositus est spinæ dorsi, atque duodeni initium est in plano, ad spinam dorsi orthogonio. Sic natum intestinum, flexuoso ductu, se immittit quasi in cavum quoddam, factum, finitius a parte omenti, a ventriculo ad hepar euntis; superius a parte concava jecinoris, præcise infra ligamenti umbilicalis insertionem in

infantum cadavera nonnulli fecuerunt; alii thoracem aperuerunt, vel ventriculum insigniter sustulerunt, sicque, vario

hepar, &, quoad circumferentiam dexteriores, a vesicula fellis, colo, atque rene dextro. Tumque renem deferens, incedit incurvum supra musculum psoas magnum, truncum venæ cavæ, atque venam emulgentem dextram. Dein progreditur transversim. Ubi fere ad spinam dorsi pervenit, caudicem venosum meseraicum, ad hepar euntem, incumbentem sibi sentit. Pancreas hunc caudicem supra duodenum constanter amplectitur, figura semicirculari. Duodeno intestino incumbunt porro, juxta sinistrum latus hujus caudicis, rami superioris arteriæ meseraicæ. Intestinum a spina dorsi postea demittitur in cavum sinistrum abdominis, per eandem spinam divisi; in quo adscendens, mesocolon mox transit, nomenque mutat. SCREIBER in Actis Petropolit. Tom. 7. ad annos 1724. 1735. pag. 231.

Nous observons d'abord trois contours différens au duodenum. Le premier contour, en tombant un peu perpendiculairement, jette sa courbure extérieurement & en arriere, tandis que sa cavité est intérieurement & en devant. Il part du pilore qu'il environne, & est libre dans tout son trajet sans avoir de mézenterie auquel il soit attaché. Le second contour du duodenum commence auprès du rein droit auquel il est collé & attaché; de-là cet intestin (caché par le commencement de l'arc du colon qui est lui-même collé sur l'extrémité inférieure du même rein, de façon que ces trois parties sont comme collées ensemble) passe ensuite transversalement, & se niche dans la duplicature ou dans un espace triangulaire formé par la duplicature du mezo-colon, afin de traverser le ventre par-dessus, ou mieux par-devant la dernière vertèbre du dos, & la première des lombes. Dans ce trajet il est couché sous la surface inférieure du pancréas, qui est aussi enveloppé dans l'espace triangulaire du mezo-

co-

rio modo mutatum, non naturalem, exhibuerunt situm; notum enim, partes, in infantum corporibus laxiores, facilius

colon, mais sous le plan supérieur & incliné de ce ligament. Le duodenum en passant devant la dernière vertèbre du dos, & la première des lombes, se glisse aussi dans cet endroit sous la racine du mésentère, & dernière la veine-porte: c'est-là où il commence son troisième contour en s'avancant obliquement à gauche & en devant; pour donner ensuite naissance au jejunum. GARENGEOT *Splanchnologie ou l'Anatomie des viscères. Tom. 1. pag. 254.*

Duodenum adscendit, reflectitur, & descendit: primo hoc tractu retrorsum magis quam sursum vergere videtur, porro extrorsum potius ad vesiculam felleam usque progreditur, ejusque cervicem & partem corporis tegit, a qua sub hepate recta quasi via defertur, & ad anteriorem renis dextri marginem, seu hylum renalem, deducitur, in pinguedine delitescens; ab hac parte renis introrsum ac sursum vergit, & ita oblique super spinam dorsi vel potius super venam cavam & arteriam aortam in sinistram cadaveris partem deducitur. Hoc in tractu pinguis mesenterii radix supra duodenum extenditur, illudque quasi abscondit, ut, nisi extensione quadam facta, observari nequeat, a parte tamen sinistra hujus radices mesenterii duodenum magis in conspectum prodit, quam a dextra, cum in progressu suo dextrum hoc latus relinquat. Dum autem hoc suo tractu ad ultimam dorsi vertebra adscendat, ad mesocolon quoque pertingit, & in duplicatura ejus a radice sua pingui suscipitur, a qua tamen, levi flexu facto, tandem in inferiore parte secedit, & antorsum in jejunum continuatur. Ultima hæc duodeni curvatura sub pancreate hæret, hæc enim glandula extremitate sua sinistra & cuspidata a liene aliqua ex parte deorsum extenditur. L. CLAUSSEN de intestini duodeni situ & nexu. Lipsiæ 1757. §. 5. Conf. Thesaur. Dissert. vol. 3. pag. 276. seq.

Duo-

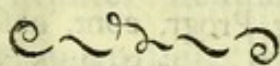
cilius codere, locum mutare, & vel parum dilatato in iis
 thoracis margine, a fede naturali removeri; notum, aperto
 th-

Duodenum ex pyloro primo leniter sursum, dein magis retrorsum, & paulum deorsum pergit, ita ut duplici vel triplici alternatione iter in universum transversum emetiatur, adusque vesiculam fere fellis. Tunc vero descendit ad angulum rectum, & prius sinisterius, dein dexterius se in mesocoli duplicationem insinuat, atque ita per inferiorem laminam pellucet. Sed brevi postea inflectitur sinistrorsum, in ea ipsa duplicatione mesocoli, & simul adscendit modice, atque ante aortam, comite vena renali dextra, pervenit ad communem mesocoli transversum, & mesenterii radicem, pone vasa magna mesenterii, tumque, circa eam radicem conflexum, descendit, emergendo in abdomen inferius, estque jejunum. HALLER in notis ad Prælectiones BOERHAVII in proprias institutiones rei medicæ vol. I. pag. 408.

In Elem. Physiol. Tom. 7. pag. 10. seq. plenius de eodem argumento agens, hæc habet: Incipit tenue intestinum a ventriculo, sic ut pylorum, in cavum annulum protractum, amplectatur, eique adhærescat, quo loco, etiam nulla membrana remota, annulus extus apparet. Inde pergit, primumque ductum suum perficit in universum transversum, ut dextrorsum tendat, & modice retrorsum; tamen ut una alternis imperfectis flexionibus, antrorsum emergere, & retrorsum se recipere, adscendere sursum & deorsum redire videatur, quo ad vesiculæ fellis radicem attingat. Hæc pars duodeni mesocoli lamina tegitur, a porta omenti descendente. — In pleno ventriculo potius paulum descendit. — Quando nunc cervicem fellei folliculi attingit, & aliquando etiam paulo ultra progressum est, tunc mutat iter, & ante renem descendit, ad infima ejus visceris, & ut una dextrorsum & paulum retrorsum inclinetur, etiam ea sede a lamina superiori mesocoli transversum tectum. Pars superior ductus bilarios habet incumbentes, inde pone colon descendit. Ima fere in parte hujus secundi du-

thorace, partes omnes, non fatis retentas, versus latera prolabi, aliumque, quam habere solent, situm acquirere; notum, ventriculi curvatura inferiore, unde omentum altera sua procedit lamella, superiora versus directâ, primum duodeni flexum omnino perire, & intestinum hoc a ventriculo directè descendere. Diversas itaque præparationes esse instituendas censui, diverso adspectu duodenum esse delineandum, putavi, ut ex pluribus demum figuris cognoscatur, quod unica exprimere non licet.

ductus choledochum canalem sibi immissum recipit. Paulo prius capsulam renalem dextram contingit. Inde tertius ductus sequitur, & nunc ab inferiori lamina mesocoli fulcitur, eam inter & superiorem interceptum. Transversum ergo sinistra repetit, pone pancreas, pone venæ portarum principem truncum, & pone arteriam mesentericam, socium fere venæ renalis, sed antè, ante aortam arteriam venamque cavam, ut una tamen adscendat. Etiam hic alternas habet, sed exiguas, flexiones. Quando nunc ad eorum magnorum vasorum, pervenit, quæ diximus, sinisteriora, tunc flexu facto emergit antrorsum, & insigniter sursum, & per foramen proprium, in quo mesocolon transversum & nascens mesenterium conveniunt, descendit in partem abdominis, quæ est infra mesocolon transversum. Quando ex eo foramine prodiit, jam mutato nomine, dicitur jejunum.

CAPUT SECUNDUM.

Præparationum, ad icones parandas institutarum, enarratio.

Probe gnarus, quantæ mutationes, quoad situm viscerum, observentur in corporibus, quibus, incurvata spina (*), thoracis ossea compages a naturali statu maxime recedit, quibus, per longum temporis spatium, sæpe per totius vitæ decursum, pectus cum superiore abdominis parte, insigniter fuit compressum, ut in sequiori sexu, qui, rigidissimis thoracibus, pulchram formam acquirere studens, naturalem & decoram membrorum compositionem frequentius vitiat, & omnia pectoris abdominisque viscera graviter afficit (a), toties contingit; & duodeni vicinarumque partium sedem hac de causa multum mutari (b), expe-

(*) Conf. Morgagni de sed. & caus. morb. Epist. 27. art. 31. Epist. 4. art. 16. Ludwig Progr. cont. observ. in sectione cadaveris foeminæ p. 5. 6. Doct. a Roy de Scoliosi. pag. 133.

(a) Winslow Mem. de l'Acad. des Sciences 1741. pag. 234. edit. Amst. Platner Opuscul. Medic. Tom. 1. pag. 143.

(b) Ludwig de situ viscerum in infimo ventre. pag. 8.

experientia edoctus, cadavera, variæ quidem ætatis, sed omnia bene conformata, amploque thorace gaudentia, selegi, ut, diversis præparationibus institutis, adjectæ parentur icones. Quum enim tot partibus cingitur, tot contegitur, quum vasa alia ante, alia pone hoc intestinum, decurrunt, non possibile fuit, cuncta, quæ ad rite intelligendam sedem duodeni requiruntur, paucis exhibere figuris.

Neccssarium primo loco visum fuit, duodenum delineare, prout sese offert, quando omentum atque colon sublata sunt, hepar vero thoracis, penitus clausi, margini sic appressum tenetur, ut totum duodenum liberum sit, simulque ostendere, qua ratione sese subjiciat mesenterio, cum quo confluit mesocolon, quomodo vasa per mesenterium ante duodenum decurrant. Aperto itaque abdomine, reclinatis integumentis, musculis, peritonæo (c), sublato omento, ligato & abscisso colo, ubi ex cæco (d) progreditur, partem hujus intestini una cum adnexo mesocolo abstuli, partem, eidem membranæ nexam, versus latus sinistrum reclinavi, & thoracis margini adposui (e). Cæcum, naturali sede firmiter nexum, una cum proximo ileo (f) servavi; reliquam ilei, jejunique (g) partem a me-

(c) Tab. I. a. a. a. a.

(d) Tab. I. a.

(e) Tab. I. g. g. f. f.

(f) Tab. I. z.

(g) Tab. I. n.

mesenterio (*h*) abstu li; mesenterii vero lamellam anteriorem (*i*) separavi; denique parvam aëris quantitatem principio jejuni (*k*) immisi, sic ut parumper adsurgeret duodenum (*l*), aër vero per contractum pylorum ventriculum (*m*) non intraret. Nata sic icon, quæ tabula prima exhibetur.

Ventriculi, mesocolo reflexo (*n*) tecti, non nisi pars dextra, ad pylorum terminata (*o*), conspicitur; hunc ambit duodenum (*p*), inde sursum retrorsumque (*q*) tendens, superiori hac sua curvatura ad altitudinem penultimæ dorfi vertebræ adscendens; pertingit porro ad vesiculam felleam (*r*), indeque descendit (*s*), inter lobum hepatis maximum (*t*), nunc sublatum, & pectoris margini appressum, atque inter renem (*u*). Ad hujus partem concavam atque inferiorem ubi pervenit, inter tertiam, quartamque lumborum a dorso vertebram, sursum iterum adscendit (*v*), mesenterio tectum (*w*), pone ventriculum sese recondit, flexu-

(*h*) Tab. I. s. t. t.

(*i*) Tab. I. q. q.

(*k*) Tab. I. n.

(*l*) Tab. I. i. i. k. l. l. l. m.

(*m*) Tab. I. h.

(*n*) Tab. I. g. g.

(*o*) Tab. I. h.

(*p*) Tab. I. i. i.

(*q*) Tab. I. k.

(*r*) Tab. I. e.

(*s*) Tab. I. l. l.

(*t*) Tab. I. c. inf.

(*u*) Tab. I. y.

(*v*) Tab. I. l. m.

(*w*) Tab. I. p. p. q. q.

flexuque factō, ad altitudinem vertebræ lumborum a dorso secundæ, ex mesenterio, inter illud atque mesocolon (*x*) egreditur, & in jejunum (*y*) terminatur. Convexa ergo, magisque æquabilis, pars duodeni est, quæ latus corporis dextrum respicit (*z*); concava, rugosa quasi, & diversis locis contracta, quæ versus latus sinistrum dirigitur (*a*), & hanc partem adimplet pancreas, quod supra intestinum sese etiam extendit, illudque tegit (*b*). Mesenterium, ex lumbis ortum, inter ventriculum & duodenum penetrat (*c*), cavumque abdominis intrans sese in tantam expandit latitudinem (*d*), ut integer tenuium intestinorum canalis ei adhærere possit. Cohæret cum illo mesocolon (*e*), quod a peritonæo, lumborum vertebrae partesque ipsis appositae investiente (*f*), productum, & intestini coli tractui adhærens (*g*), etiam ibi cum mesenterio confluit, ubi ileum (*h*) in cæcum (*i*) definit. Per hoc mesenterium, inter duas, quibus componitur, lamellas (*k*), decurrit vena meseraica magna (*l*), venæ portarum ramus maximus, quæ, ex in-

testi-

(*x*) Tab. I. inter q. & r.

(*y*) Tab. I. n.

(*z*) Tab. I. k. l. l. l.

(*a*) Tab. I. i. i. m.

(*b*) Tab. I. o. o.

(*c*) Tab. I. p. p. q. q.

(*d*) Tab. I. s. t. t.

(*e*) Tab. I. r. g. g.

(*f*) Tab. I. u.

(*g*) Tab. I. v. γ. γ. γ.

(*h*) Tab. I. z.

(*i*) Tab. I. α.

(*k*) Tab. I. p. q. q.

(*l*) Tab. I. w.

testinis pluribus ramis orta, ante duodenum sese manifestat, dein vero sese huic intestino subjicit, & in truncum venæ portarum, oblique ad hepar tendentem, sese evacuat. A latere dictæ venæ sinistro arteria mesenterica superior (*m*) descendit, quæ, ex aërta, infra celiacam, originem trahens, multis ramis tubum intestinale petit.

Primâ itaque tabulâ nudum conspicitur duodenum, prout in latere dextro sese manifestat, partesque cernuntur variae, quæ ipsi incumbunt, ubi, spinæ dorsi contiguum, pone mesenterium procedit, nullæ vero ex iis, quæ inter spinam atque duodenum dantur, partes in oculos incurrunt.

Ut ergo partes illæ, vasa præsertim, quæ pone duodenum sunt, conspici possent, alia opus fuit præparatione. Cadaveris adulti viri abdomine aperto (*n*), tum crassâ, tum tenuia intestina, omnia exemi, a mesocolo & mesenterio sic abscissa, ut hæc peritonæi productio integra permanferit, & versus latus sinistrum reclinari valuerit (*o*). Clausus mansit thorax, ne situs viscerum, superiorem abdominis partem occupantium, turbaretur. Præparatas partes omnes dum delineavit, ad pedes cadaveris stetit, pictor, dum,

(*m*) Tab. I. x.

(*o*) Tab. II. Fig. I. k. k.

(*n*) Tab. II. Fig. I. a. a. a. a.

dum, ut primam pararet iconem, cuncta a latere dextro contemplatus est, sicque secundâ tabulâ exhiberi potuerunt multa, quæ in prima frustra quærentur.

Ventriculus (*p*), inter hepar (*q*) lienemque (*r*) fitus, a sinistris ad dextra descendens, fundo parumper antrorsum promotus, & immisso aëre aliquantum turgidus, ostio dextro (*s*) parum adscendit: duodenum autem (*t*), pylorum amplectens, parum adscendens, sed simul retrorsum decurrens, cystim felleam (*u*) attingit, dein flectit se, descendit ad renem (*v*), sic ut nunc antrorsum magis promineat, nunc retrorsum sese subripiat, nunc iterum ab anteriore plenius sese manifestet, & quasi complicatum sit. Ultra mediam renis partem ubi pervenit, rursus incurvat sese, per transversum abdomen aliquantisper progreditur, incumbens venæ renali dextræ, vasis spermaticis (*w*), ureteri (*x*), venæ cavæ (*y*), aörtæ (*z*); unde arteria mesenterica inferior (*a*) procedit; pone mesenterium (*b*) progreditur,

(*p*) Tab. II. Fig. 1. e. e.

(*q*) Tab. II. Fig. 1. b. b.

(*r*) Tab. II. Fig. 1. r.

(*s*) Tab. II. Fig. 1. f.

(*t*) Tab. II. Fig. 1. g. g. g.

(*u*) Tab. II. Fig. 1. c.

(*v*) Tab. II. Fig. 1. l.

(*w*) Tab. II. Fig. 1. u.

(*x*) Tab. II. Fig. 1. v.

(*y*) Tab. II. Fig. 1. q.

(*z*) Tab. II. Fig. 1. n.

(*a*) Tab. II. Fig. 1. p.

(*b*) Tab. II. Fig. 1. k. k.

ditur, & cum eo pone ventriculum (*c*) delitescit, donec, mesenterio egrediens, sese iterum manifestet, sed in sinistro latere, atque in jejunum (*d*) definat.

Alia rerum facies sese offert, quando ventriculus sic attollitur, ut fundus, a quo procedit anterior omenti lamella, sursum dirigatur (*e*); descendit tunc pylorus (*f*), duodeni adscensus, superiorque curvatura, pereunt. Demittit se a pyloro directe inter hepar (*g*), atque renem dextrum (*h*), donec ad hilum renis perveniens sese incurvet (*i*), mesenterio subjiciat (*k*), pone illud, vasaque, per hanc membranam decurrentia (*l*), adscendat, & verus anteriora promotum, ex mesenterio exeuns, terminetur in jejunum (*m*).

Quando ventriculus maxime repletur, sic adfurgere solet, ut major curvatura versus anteriora non tantum dirigatur, verum totus quasi invertatur, simulque orificium dextrum retrorsum deorsumque vergat. Ut hoc ostendi vale-

ret,

(*c*) Tab. II. Fig. 1. e.

(*d*) Tab. II. Fig. 1. h.

(*e*) Tab. II. Fig. 2. a. a. b. b.

(*f*) Tab. II. Fig. 2. c.

(*g*) Tab. II. Fig. 2. h. h.

(*h*) Tab. II. Fig. 2. g.

(*i*) Tab. II. Fig. 2. d. d. d.

(*k*) Tab. II. Fig. 2. k. k.

(*l*) Tab. II. Fig. 2. l.

(*m*) Tab. II. Fig. 2. e.

ret, & simul interiora paterent, aperto infantis abdomine, ligato & abscisso colo, sublatis tenuibus intestinis, omento, reclinato ad marginem thoracis hepate, aëre sic implevi ventriculum atque duodenum, ut partes hæ insigniter intumescerent; factam sic præparationem frigidissimo aëri exposui, partes congelatas abdominis cavo exemi, anteriorem ventriculi & duodeni partem abscidi, sicque forma & capacitas ventriculi (*n*), orificium sinistrum (*o*), pylorus (*p*), duodenum (*q*), apertura ductus choledochi & pancreatici (*r*), dicti intestini (*s*) decursus pone mesenterium (*t*), jam pro parte ablatum, ipsius transitus in jejunum (*u*), pancreas (*v*), aliaque optime sese monstrant.

Ortus, situs, decursusque, duodeni videntur præcedentibus tabulis satis bene exhiberi, verum exitus ipsius ex superiori abdominis camera in inferiorem, transitus in jejunum, tum demum rite apparent, quando mesocolon cum colo attollitur, sublatum vero, & ad marginem thoracis reclinatum, sustinetur; remotis tenuibus, & ad aliquam a

prin-

(*n*) Tab. II. Fig. 3. c. c.

(*o*) Tab. II. Fig. 3. e.

(*p*) Tab. II. Fig. 3. f.

(*q*) Tab. II. Fig. 3. g. g. g.

(*r*) Tab. II. Fig. 3. n.

(*s*) Tab. II. Fig. 3. g. g.

(*t*) Tab. II. Fig. 3. m. m.

(*u*) Tab. II. Fig. 3. h.

(*v*) Tab. II. Fig. 3. i. i.

D

principio jejuni distantiam, tum ab ipso hoc, tum a mesenterio, abscissis. Talem præparationem Tabula tertia exhibet. Prima quidem figura totum ferme mesocolon (*w*), cujus inferiori & laterali sinistrae parti incumbit mesenterium (*x*), nexum ipsius cum mesenterio, tum ubi exit duodenum (*y*), tum ubi tenue ultimum in crassorum primum terminatur (*z*), monstrat; quæ ut tanto melius percipi possent, mesocolon in utroque latere sic liberatum est, ut attolli, & visceribus, laterales abdominis partes occupantibus, imponi potuerit. Medio in mesocolo (*a*) duodenum (*b*) exit de superiore abdominis parte, sic ut lamina mesocoli superior supra duodenum pergat, eique, ac proximo jejuno, externam tunicam præbeat; ostendit hoc secunda ejusdem tabulæ figura, quæ partem mesocoli transversæ (*c*), mesenterium (*d*), harum membranarum continuationes (*e*), monstrat; dum tertia mesenterium, juxta intestinum, nunc reclinatum (*f*), adscendens (*g*), pariter in externam intestini membranam continuatum (*h*), depingit.

Ut

(<i>w</i>) Tab. III. Fig. 1. a. b. b. c. d. d.	(<i>c</i>) Tab. III. Fig. 2. b. b. b.
(<i>x</i>) Tab. III. Fig. 1. f. f. g. g. g.	(<i>d</i>) Tab. III. Fig. 2. d. d.
(<i>y</i>) Tab. III. Fig. 1. e.	(<i>e</i>) Tab. III. Fig. 2. c. e.
(<i>z</i>) Tab. III. Fig. 1. h. i. a. d.	(<i>f</i>) Tab. III. Fig. 3. d.
(<i>a</i>) Tab. III. Fig. 1. e.	(<i>g</i>) Tab. III. Fig. 3. c. c. c.
(<i>b</i>) Tab. III. Fig. 1. m.	(<i>h</i>) Tab. III. Fig. 3. e. e.

Ut mesenterium, sic mesocolon, suam originem a peritonæo trahit. Ubi quippe colon ultimam suam flexuram format (*i*), peritonæum productionem, similem mesenterio, emittit (*k*), quæ illam coli flexuram sequitur, & intestinum in ea firmat ac sustinet. Hæc peritonæi productio mesocolon est, & sequitur totum tractum intestini coli, cum eoque versus lienem adscendit; hoc mesocolon finistrum est (*l*). Inde a liene similis, & priori continua, peritonæi productio, & multo laxior, ex transverso excurrit versus hepar, infra ventriculum; hoc mesocolon transversum dicitur (*m*), colon transversum a liene ad hepar sustinens. Inde porro ab hepate cum colo inflexum descendit dextrorsum in cæcum, & hujus appendicem vermiformem (*n*), & mox ipsi mesenterio continuatur (*o*); hoc mesocolon dextrum (*p*) appellatur (*q*).

Decurrens descripto modo transversum mesocolon membranam sistit, diaphragmati nonnihil analogam, licet hujus for-

(<i>i</i>) Tab. I. 7. 7.	1. b. c. d.
(<i>k</i>) Tab. I. u. Tab. III. Fig. 1.	(<i>n</i>) Tab. I. s. Tab. III. Fig. 1. d. d.
2. 3. a.	(<i>o</i>) Tab. I. t. t. Tab. III. Fig. 1.
(<i>l</i>) Tab. III. Fig. 1. a. b. b.	d. f. f. g. g. g.
(<i>m</i>) Tab. I. g. g. Tab. II. Fig.	(<i>p</i>) Tab. III. Fig. 1. d. d.
(q) Conf. Marherr Prælect. in H. Boerhave Instit. Medic. Tom. I	
pag. 482. Haller Elem. Physiol. vol. 7. pag. 355. seq.	

fornici non accurate respondentem, sed planiorem, & obliquo situ sinistrorsum magis adscendentem, quæ cavum abdominis in superiorem & inferiorem cameram dividit. Superior camera inter fornicem diaphragmatis & mesocolon transversum datur; hæc, a parte dextra amplior, hepar, lienem, medioque inter hæc viscera loco situm ventriculum, ac duodenum, continet; ventriculus autem mediam & anteriorem partem ita occupat, ut sinistrorsum magis vergat, &, dum in dextro latere extremitatem parvam sub hepatis partem convexam quodammodo abscondit, magna extremitate sinistram partem superioris abdominis cameræ ferme totam occupat, & sub cavum diaphragmatis ita sese demittit, ut marginem lobi hepatis minoris, sinistrorsum spectantem, a margine lienis superiore distinguat (*r*). Ventriculus itaque oblique positus est, atque extremitas major longe superior, quam minor, deprehenditur (*s*); magna curvatura sinistrorsum & extrorsum vertitur, minor concavam hepatis partem respicit. Cardia tamen & pylorus non multum distant, sed ob singularem ventriculi flexum a parte interiore satis propinqua sunt (*t*), præsertim, si ventriculus distentus, curvatura magna valide expansa, est. Inferior camera,

(*r*) Ludwig de situ viscerum in infimo ventre. pag 10.

(*s*) Tab. II. Fig. 1. e. sup. Tab. (*t*) Tab. II. Fig. 3. e. f.
I. h.

mera, sub mesocolo transverso invenienda, amplior, intestinis, per mesenterium, curiosissime flexum & reflexum, in suo situ retentis; renibus, sed lumbis pone peritonæum appositis; & denique, cum pelvi unam eandemque capacitatem constituens, organis, ex naturæ lege ibi inveniendis, locum præbet.

Duodenum sese subjicere mesenterio, pone illud, ante venam cavam, renalem dextram, aörtam, adscendere, ex figuris, hætenus expositis, satis constat; verum conspici ille decursus nequit, nisi, sublata tota dorsi spina, una cum musculis, a latere ipsius inveniendis, reclinato diaphragmate, ligatis, discissisque vasis, quæ inter spinam atque peritonæum sunt, vena cava, aörta, sublatis etiam renibus, aperto dein, & a duodeno, cui membranam externam dat, separato peritonæo, cuncta, quæ abdomine continentur, viscera, suo in situ a posteriore examinantur, dum abdomen ab anteriore perfecte clausum est. Talem viscerum conspectum ex infante Tabula quarta exhibet. Eandem præparationem in adulti hominis cadavere repetii, persuasus, summæ utilitatis esse, ut a posteriore partes, quotquot in collo, thorace, abdomine, dantur, quotannis demonstrantur, sed tali modo partes inter sese conveniebant, ut visum non fuerit, iconem, ad tale corpus paratam, reli-

quis addere. Lateralis vero earundem partium conspectus, quo nonnulla melius in oculos incurrunt, Tabulæ quartæ figura secunda exhibitus; & præcedenti similis præparatio, in neonato infante instituta, quam Tabulæ quintæ figura prima oculis offert, sua utilitate non carere videbantur.

Oesophagus (*u*), per partem carneam diaphragmatis (*v*) ubi penetravit, sese explicat in ventriculum (*w*), versus latus sinistrum maxime expansum. Huic lateri appositus lien est (*x*), qui, expanso ventriculo, dum ossa, jam sublata, partes non amplius sustinent, descendere solet. A liene pone ventriculum pancreas (*y*) decurrit, seque concavæ duodeni parti adplicat. Hujus intestini principium nunc in oculos incurrere nequit, verum decursus ipsius inter hepar (*z*) atque renem, sublatum, curvatura inferior, adscensus (*a*) pone mesenterium, a lumbis abscissum (*b*), tanto apparent melius. Mesenterium, inter duodenum & ventricu-

(<i>u</i>) Tab. IV. Fig. 1. 2. b. Tab. V. Fig. 1. b.	m. m. m. Tab. V. Fig. 1. l. l. l.
(<i>v</i>) Tab. IV. Fig. 1. 2. a. a. Tab. V. Fig. 1. a.	(<i>z</i>) Tab. IV. Fig. 1. d. Fig. 2. d. d. Tab. V. Fig. 1. d. d.
(<i>w</i>) Tab. IV. Fig. 1. c. c. Fig. 2. c. Tab. V. Fig. 1. c.	(<i>a</i>) Tab. IV. Fig. 1. h. h. h. Fig. 2. g. g. g. Tab. V. Fig. 1. o. o. o.
(<i>x</i>) Tab. IV. Fig. 1. f. Fig. 2. l. l. Tab. V. Fig. 1. f.	(<i>b</i>) Tab. IV. Fig. 1. k. Fig. 2. h. Tab. V. Fig. 1. k.
(<i>y</i>) Tab. IV. Fig. 1. g. g. Fig. 2.	

lum, versus anteriora progrediens, in cavum abdominis sese explicat, & ab anteriore illam duodeni partem, quæ spinæ dorsi accumbit, & cujus latus posterius nunc nudum conspicitur, integens (c), sese infra hoc intestinum monstrat (d). Portarum vena, quæ ex meseraica majore, minore, & lienali, producitur, pone duodenum ad hepar tendit (e), concomitatur eandem arteriæ celiacæ, jam ab aërta solutæ, ramus dexter (f), & canalis choledochus (g), qui, ex cystico & hepatico ductu enascens, ad pancreaticum accedit, pone intestinum descendit, & aperto ostio intra illud hiat (h); quæ vasa omnia unicum in fasciculum collecta, & cellulosæ ope nexa, esse solent (i).

Ut denique pateat, qualem mutationem, una cum visceribus reliquis, subeat duodenum, quando thorax osseus naturalem amisit formam & vel solus difformis est, vel spina dorsi simul incurvata existit, ultimam iconem, post factam in tali corpore, dictam sæpius, præparationem, addendam esse

(c) Conf. Tab. I. p. p. r. q. q.
t. t. Tab. II. Fig. 1. k. k. Fig. 2. k.
k. Fig. 3. m. m.

(d) Tab. IV. Fig. 1. l. l. l. Fig.
a. i. i. i. i. Tab. V. Fig. 1. q. q.

(e) Tab. V. Fig. 1. m.

(f) Tab. V. Fig. 1. i.

(g) Tab. V. Fig. 1. h.

(h) Tab. II. Fig. 3. n.

(i) Tab. IV. Fig. 1. i. Fig. 2. f.

esse judicavi. Hepar (*k*), a diaphragmate (*l*) recedens, deorsum propulsum est. Ventriculus (*m*) oblique versus medium abdomen descendit. A pyloro (*n*) duodenum per transversum tendit ad hepatis marginem infimum (*o*), & vesiculam felleam, hic loci non tantum conspicuam, sed multum prominentem (*p*); inde mox reflectitur (*q*), iterum per transversum abdomen pone mesenterium (*r*) decurrit, & fit jejunum (*s*). Renes demissiori loco apparent (*t*), dexter parte sua laterali externa ossi ileo accumbit, sicque quasi inversus est (*u*).

Ex descripto hætenus, delineatoque, situ duodeni, liquet, egregie digestioni consuluisse providam naturam, designatum, non vero alium, situm notabili huic intestino concedendo; dum enim in determinata sede hæret, progressu suo, maxime flexuoso & incurvo, alimenta ad tempus retinet, efficit, ut cum utraque bile & succo pancreatico intime misceri possint, exquisitissimam digerendorum elaborationem præstat; alimenta enim semidigesta ex ventriculo

re-

(*k*) Tab. V. Fig. 2. c. d.

(*l*) Tab. V. Fig. 2. b.

(*m*) Tab. V. Fig. 2. f. f.

(*n*) Tab. V. Fig. 2. g.

(*o*) Tab. V. Fig. 2. h. h. sup.

(*p*) Tab. V. Fig. 2. l.

(*q*) Tab. V. Fig. 2. h. h. inf.

(*r*) Tab. V. Fig. 2. i. i.

(*s*) Tab. V. Fig. 2. k.

(*t*) Tab. V. Fig. 2. n. n. o.

(*u*) Tab. V. Fig. 2. n. n.

recipit, ad tempus retinet, lentius movet, digerentium liquorum admixtionem absolvit, & alimenta, vere digesta, ad jejunum propellit (*k*). Hæc autem latiori expositione non indiget, omnes enim ferme, qui de functionibus corporis nostri scripserunt, hæc assumerunt, hæc explicuerunt, quemadmodum etiam probarunt, duodenum, a partibus vicinis, morbo adfectis, ventriculo e sede dimoto, hepate mole & pondere aucto, vesicula fellea, calculis distenta, colo nimis tumente, glandulis mesenterii scirrhis, rene dextro varie adfecto, lædi, illudque pariter, nimis distentum, in dictas, vicinas, partes, malos diversi generis effectus edere, debere; quæ omnia ex nexu partium inter se abunde explicantur.

(*k*) Conf. Claussen de situ & nexu intestini duodeni §. 20. Thesaur. Dissertat. vol. 3. pag. 286.

CAPUT TERTIUM.

Figurarum Explanatio.

TABULÆ I.

Conspectus viscerum nonnullorum abdominalium, præcipue duodeni, partiumque, ante hoc intestinum decurrentium; reflexo colo, sublata intestinorum tenuium parte longe maxima.

a. a. a. a. Peritonæum, Musculi, Integumenta abdominis reclinata.

b. Lobus hepatis sinister.

c. c. Lobus hepatis dexter.

d. Ligamentum rotundum lato annexum, & una cum eodem peritonæo reflexo adhærens.

e. Vesicula fellis.

f. f. Colon, quod, in latere dextro abscissum, ligatum, margini sinistro thoracis adplicatum est.

g. g.

g. g. Mesocolon una cum colo sublatum, & prominenti subtus ventriculo incumbens.

h. Pars ventriculi dextra versus pylorum sese contrahens, mesocolo non tecta.

i. i. Principium duodeni a pyloro.

k. Pars duodeni, quæ a pyloro adscendit.

l. l. l. Pars, quæ juxta hepar c. & renem y. descendit.

m. Curvatura ipsius inferior, ubi sese mesenterio subjicit.

n. Duodenam ex mesenterio emergens, & sub ventriculo, pone mesocolon g. g. abscondito, sese manifestans.

o. o. Pancreas, concavam duodeni partem adimplens, illudque pro parte tegens.

p. p. Mesenterium, inter ventriculum h. & duodenum m. emergens, & ab altera sua, eaque anteriore, lamella, liberatum, ut vasorum decursus pateat.

q. q. Margo sectæ lamellæ anterioris mesenterii.

r. Confluxus mesocoli cum mesenterio.

s. Mesenterii portio ad finem intestini ilei tendens.

t. t. Fimbriæ mesenterii, a quibus resecta intestina tenuia sunt.

u. Peritonæum, lumborum vertebris inferioribus appositum.

v. Mesocoli pars, ad finem coli tendens, & a peritonæo, lumborum vertebris apposito, enascens.

w. Vena meseraica magna.

x. Arteria mesenterica superior.

y. Ren dexter.

z. Ilei intestini finis.

a. Cæcum.

β. β. Appendix vermiformis.

γ. γ. γ. Colon, sensim versus pelvim descendens.

δ. Vesica urinaria, distenta, & ultra ossa pubis insigniter prominens.

ε. ε. Musculi Psoæ, quibus accumbunt, prouti solent, vasa varia, non distincta, quippe peritonæo tecta.

Fig. 1.

Ventriculi, hepatis, lienis, duodeni situs a parte anteriore, una cum vasis, quæ pone dictum intestinum incedunt.

a. a. a. a. Peritonæi, una cum musculis & integumentis reclinati, lamellæ.

b. b. Hepar.

c. Vesicula fellis.

d. Ligamentum latum & rotundum hepatis.

e. e. Ventriculus.

f. Pylorus.

g. g. g. Duodeni ortus, decursusque.

h. Jejunum.

i. Lien.

k. k. Mesenterium, a quo intestina tenuia abscissa sunt, versus latus sinistrum reclinatum.

l. Ren dexter.

m. m. Musculi Psoæ.

n. Aërta.

o. o. Arteriæ iliacæ.

p. Arteria mesenterica inferior.

r. Vena iliaca dextra.

s. Vena iliaca sinistra.

t. Vertebra lumborum ultima.

u. u. Vasa spermatica.

v. v. Ureteres.

w. Vesica urinaria.

Fig. 2.

Duodeni inter hepar atque renem descensus, decursus-
que pone mesenterium, sublato ventriculo.

a. a. Ventriculus, sic sursum reclinatus, ut curvatura in-
ferior jam sit superior.

b. b. Curvatura ventriculi major, unde abscissum omen-
tum est.

c. Pylorus.

d. d. d.

d. d. d. Duodeni descensus juxta hepar h. h. ad renem g., donec sese subjiciat mesenterio l.

e. Duodenum e mesenterio exeuns, in jejunum mutatum.

f. Lien.

g. Ren dexter.

h. Hepar.

i. i. Cystis fellea.

k. k. Mesenterium.

l. Pars mesenterii, quæ ante duodenum apparet, & in qua vena meseraica major & arteria mesenterica conspiciuntur.

m. m. Pancreas, arcum duodeni adimplens, huicque intestino pro parte impositum.

Fig. 3.

Interiora ventriculi atque duodeni; superficie horum viscerum anteriore, sectione ablata, reclinato hepate, abscissa portione mesenterii, quæ ante hoc intestinum descendit.

a. a. a.

- a. a. a. Hepar, margini thoracis appressum.
- b. Vesicula fellea.
- c. c. Capacitas ventriculi, ejusque superficies posterior, anteriore parte sectione ablata.
- d. d. d. d. Margo ventriculi secti.
- e. Cardia.
- f. Pylorus, medio dissectus, sic ut prominentis valvulæ portio appareat.
- g. g. g. Duodenum apertum.
- h. Ileum.
- i. i. Pancreas, arcum duodeni adimplens.
- k. Ren dexter.
- l. Lien.
- m. m. Pars mesenterii, duodeni infimo margini apposita, dum ea portio, quæ intestinum hoc integit, una cum ejus membranis ablata est.
- n. Apertura ductus choledochi & pancreatici.

T A B U L Æ I I I.

Fig. I.

Mefocoli a peritonæo ortus, ejusdem cum mesenterio confluxus; coli nexus cum mesocolo; ilei in cæcum transitus; duodeni ex camera abdominis superiore in inferiorem progressus.

a. Peritonæum, lumbis appositum, versus sinistrum latus tendens, & mesocolon sinistrum formans.

b. b. Mesocolon sinistrum.

b. c. d. Mesocolon transversum, una cum colo sublatum, & ad marginem thoracis expansum.

d. d. Mesocolon dextrum.

e. Mefocoli confluxus cum mesenterio.

f. f. Mesenterium.

g. g. g. Fimbriæ mesenterii, a quibus abscissa tenuia intestina sunt.

h. Ileum.

i. i. Cæcum, cujus appendicula sic pone hoc intestinum erat contorta, ut conspici hoc in situ non potuerit.

k. k. k. k. Colon.

l. l. l. l. Unum ex tribus ligamentis, hoc intestinum sic contrahentibus, ut bene multæ cellulæ producantur.

m. Duodenum, ex superiori abdominis camera in inferiorem penetrans, atque in jejunum desinens.

Fig. 2.

Mesocoli in externam duodeni tunicam continuatio.

a. Peritonæum, de lumbis separatum, in mesocolon sinistrum abeuns.

b. b. b. Mesocoli, a colo resecti, pars media.

c. Mesocoli & mesenterii confluxus.

d. d. Mesenterium, versus latus dextrum, in diversas pliacas compositum.

e. Duodenum, e superiori abdominis camera in inferiorem penetrans, mesocoli lamina externa investitum.

Fig. 3.

Mesenterium, in externam duodeni tunicam continuatum.

a. Peritonæum, de lumbis separatum, in mesocolon sinistrum abeuns.

b. b. b. Mesocoli, a colo resecti, pars media.

c. c. c. Mesenterium, versus latus dextrum in diversas plicas compositum.

d. Duodenum, e superiori abdominis camera in inferiorem penetrans, nunc sursum reflexum.

e. e. Mesenterii lamella externa duodenum jejunumque investiens.

T A B U L Æ I V.

Fig. 1.

Ventriculi, hepatis, lienis, duodeni, aliorumque intestinorum, situs a parte posteriore.

- a. a. Diaphragmatis partes sursum reclinatæ.
- b. Oesophagus per diaphragma ad ventriculum tendens.
- c. c. Ventriculus, maxime versus sinistrum latus expansus.
- d. Hepatis lobus dexter.
- e. Vena cava inferior, juxta hepar adscendens, illudque penetrans.
- f. Lien.
- g. g. Pancreas, a liene, pone ventriculum, ad duodenum tendens.
- h. h. h. Duodenum, pone mesenterium, nudum sese exhibens, a quo abscissum peritonæum, quod abit in ipsius membranam externam, & illud tum per priora sursum & sinistrorsum vestit.
- i. Fasciculus vasorum hepaticorum.
- k. Radix mesenterii a lumbis separata.
- l. l. l. Mesenterium, infra duodenum sese rursus manifestans.
- m. m. m. & c. Intestinorum tenuium circumvolutiones.
- n. n. Coli pars ad pelvim tendens. De intestinis crassis nil porro oculis sese obtulit.

Fig. 2.

Earundem partium conspectus lateralis.

- a. a. Diaphragmatis partes sursum reflexæ.
- b. Oesophagus per diaphragma ad ventriculum tendens.
- c. Ventriculus.
- d. d. Hepar.
- e. Vena cava inferior, juxta hepar adscendens, illudque penetrans.
- f. Fasciculus vasorum hepaticorum.
- g. g. g. Duodenum, pone mesenterium, nudum.
- h. Mesenterii radix, a lumbis abscissa.
- i. i. i. i. Mesenterium, infra duodenum, sese rursus monstrans.
- k. k. k. k. Intestina tenuia.
- l. l. Lien.
- m. m. m. Pancreas.

TABULÆ V.

Fig. 1.

Eadem partes, quas Tab. IV. Fig. 1. monstrat, aliæque, quæ dicta figura non adeo facile conspiciuntur, a posteriore exhibitæ.

a. a. Diaphragmatis partes, sursum reclinatæ.

b. Oesophagus, per diaphragma ad ventriculum penetrans.

c. Ventriculus, pro parte liene tectus, sese versus latus sinistrum expandens, sic tamen, ut hoc in latere portio hepatis, in infante semper insignem molem habentis, conspiciatur.

d. d. d. Hepar.

e. Vena cava inferior, juxta hepar adscendens, illudque viscus demum intrans.

f. Lien.

g. Vesiculæ felleæ, collapsæ, portio.

h. Ductus choledochus.

i. Arteriæ celiacæ ramus dexter, hepaticus.

k. Me-

k. Mesenterium, hic a lumbis resectum, versus anteriora incedens, dein infra duodenum sese rursus monstrans. q. q.

l. l. l. Pancreas, a liene, pone ventriculum, ad duodenum accedens.

m. Vena portarum, jam jam hepar ingressura.

n. Ramus venæ portarum a liene juxta pancreas procedens.

o. o. o. Duodenum, pone mesenterium decurrens, & nudum sese monstrans.

p. p. p. Intestina tenuia.

q. q. Mesenterium, infra duodenum rursus conspicuum.

r. r. r. Glandulæ, per mesenterium dispersæ, hoc in corpore admodum conspicuæ.

s. s. t. t. v. v. v. w. w. w. x. x. y. Colon. Hoc, ex cæco enatum s. s., adscendens ante renem dextrum ad hepar, per anteriora abdominis decurrebat, sic ut ab hepate ad pelvim fere descenderet, inde ad lienem adsurgens curvaturam magnam faceret, hoc in loco insigniter contractum; tum in sinistro latere infra lienem sese monstrabat, parum dilatatum t. t.; dein, rursus contractum, versus medium abdominis

tendebat, & adscendendo ansam quasi formabat. v. v. v.; porro multo magis dilatatum a sinistro latere versus dextrum progrediebatur w. w. w., iterum versus sinistrum latus reflectebatur x. x. & denique in intestinum rectum y. definebat.

Fig. 2.

Addita hæc ultima figura est, ut pateat, qualem mutationem subeat intestinum duodenum, morbofo in statu, exhibet quippe Hepatis, Ventriculi, Duodeni, Renum, aliarumque partium situm in cadavere, cujus spina dorso, thoraxque, multum a naturali sanoque recedebant statu.

a. a. a. a. Peritonæi, una cum musculis & integumentis dissecti, reclinatæ lamellæ.

b. Diaphragma, hic loci non facile sese monstrans, sed ob depulsum versus cavum abdominis hepar nunc maxime conspicuum.

c. Hepatis lobus sinister.

d. Lobus dexter hepatis.

e. Li-

e. e. e. Ligamentum latum hepatis, quod, a diaphragmate descendens, insignem latitudinem habet ob hepar, maxime depulsum, & in reclinatam peritonæi, cujus propago est, lamellam evanescit.

f. f. Ventriculus.

g. Pylorus.

h. h. h. h. Duodenum, quod a pyloro per transversum abdomen tendit ad hepatis marginem infimum, & vesiculam felleam, inde reflectitur, & per transversum abdomen, ductu præcedenti parallelo, ad sinistrum latus vergit.

i. i. Mesenterii, pone quod duodenum decurrebat, abscissi margo.

k. Jejunum.

l. Vesiculæ felleæ fundus, insigniter prominens, & in solito loco sese monstrans.

m. Pancreatis portio.

n. n. Ren dexter, ossi ileo appressus, & peculiarem situm habens, sic ut hilus superiora spectet.

o. Ren sinister.

p. p. Peritonæum vasis, musculis, partibusque aliis, hic loci sitis, appositum, unde illæ, in Tab. II. Fig. 2. exhibitæ, distingui non facile possunt,

q. q. Ureteres, a renibus versus vesicam descendentes, peritonæo etiam tecti.

r. r. Ossium innominatorum interiora, iisque accumbentes iliaci interni musculi.

s. Capacitas pelvis.

t. t. Musculi Pfoæ, a lumbis juxta latera pelvis descendentes.

F I N I S.

Apud P. v. D. EYK ET D. VYGH, Prostant.
EDUARDI SANDIFORT Observationes Anatomico-Pathologi-
cae. Liber primus. Lugduni Batavorum. 1777.

Liber secundus. 1778. Liber tertius. 1779.

Apud Eosdem, atque S. ET J. LUCHTMANS.

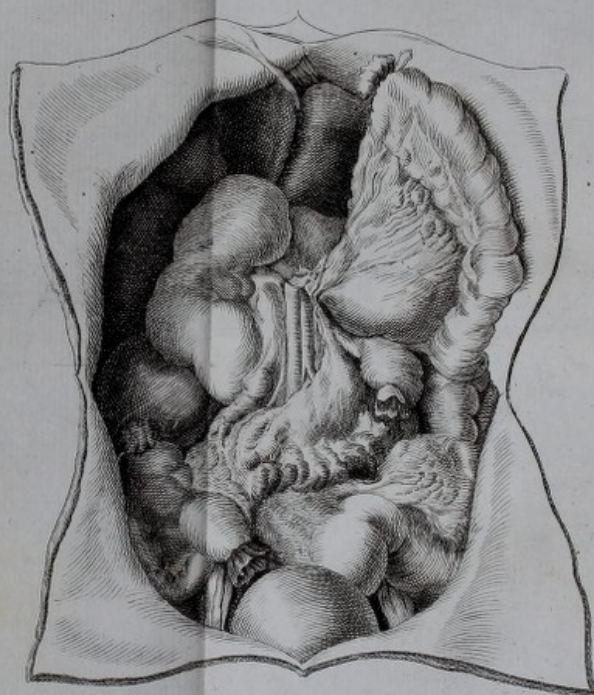
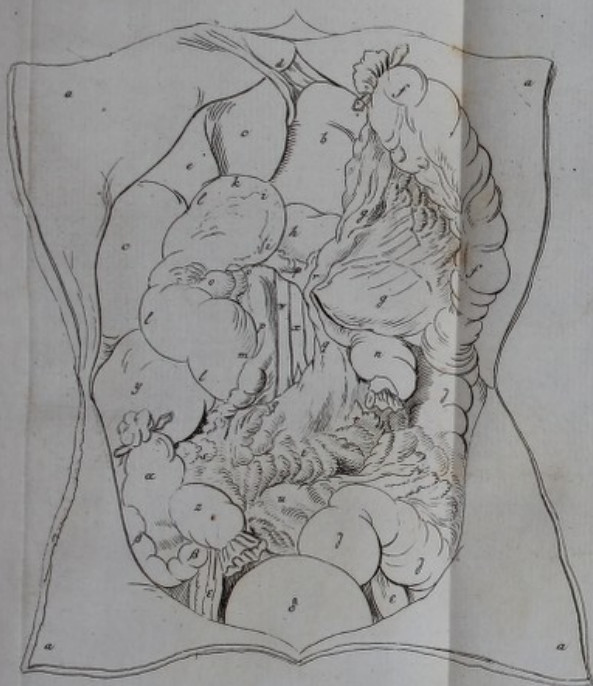
Thesaurus Differtationum, Programmatum, aliorumque Opu-
sculorum selectissimorum, ad omnem medicinæ am-
bitum pertinentium. Collegit, edidit, & necessa-
rios indices adjunxit EDUARDUS SANDIFORT.
Vol. I. II. III.

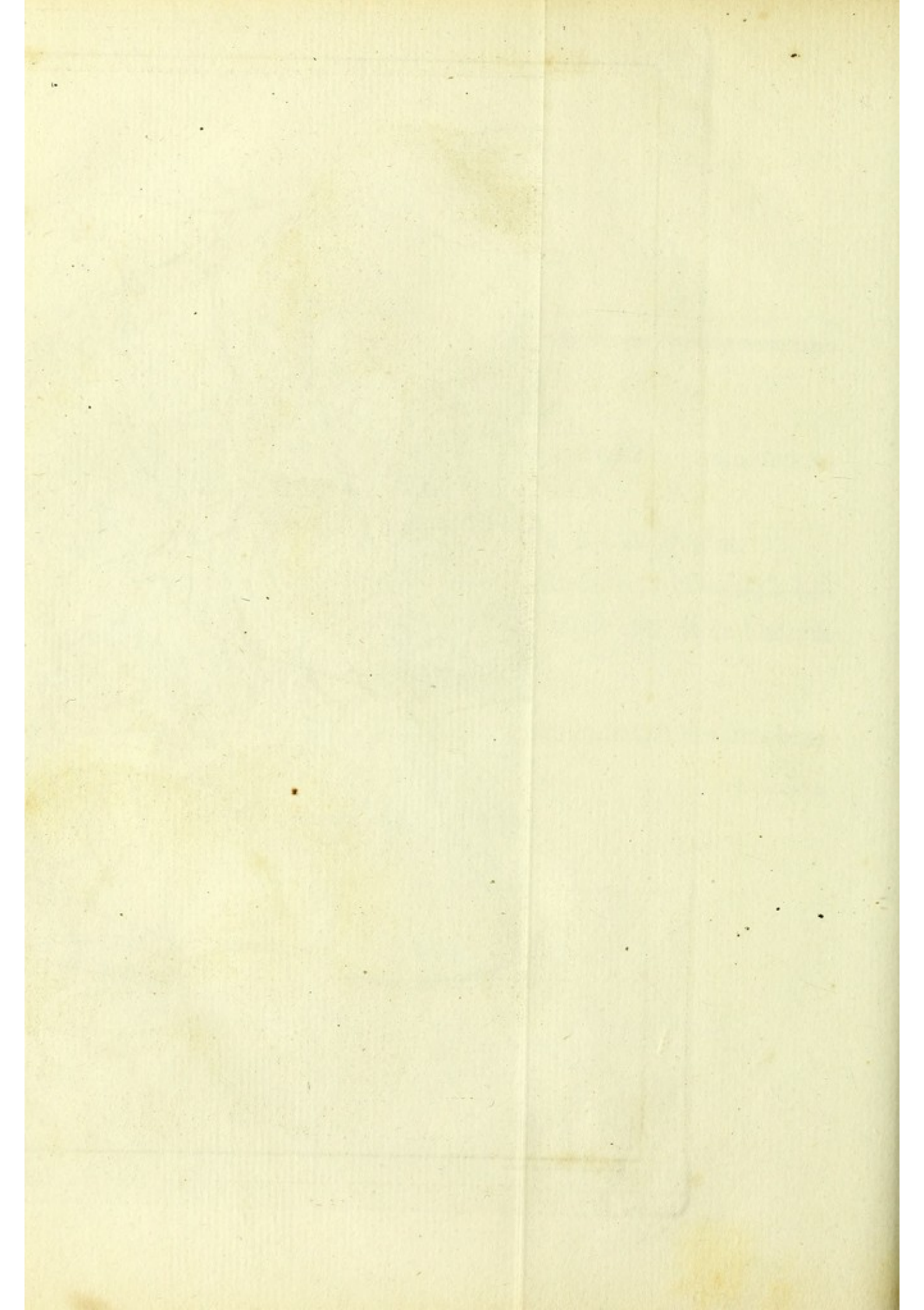
B I B L I O P E G O.

Tabulæ omnes sic collocandæ, pone earundem explanationem,
ut Tab. I. huic paginæ opponatur.

A A N D E N B O E K B I N D E R.

Alle de platen moeten, agter derzelver verklaring, zoo
geplaatst worden, dat Tab. I. tegen over deeze bladzijde
kome.

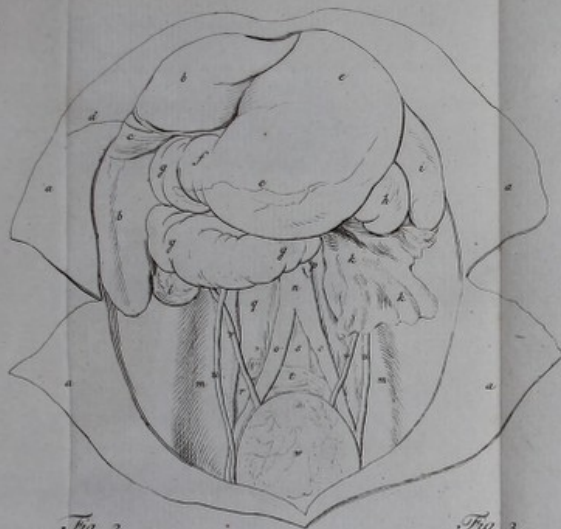

Fig. 1.

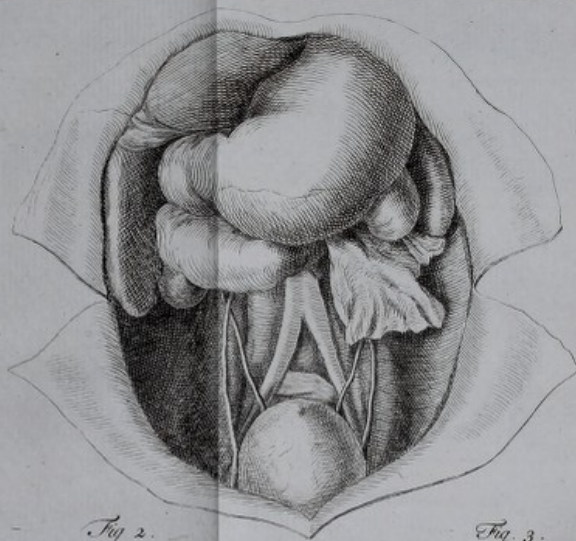

Fig. 2.

Fig. 3.

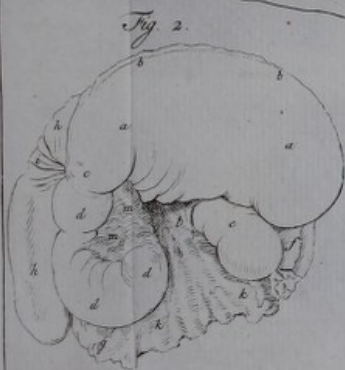

Fig. 2.

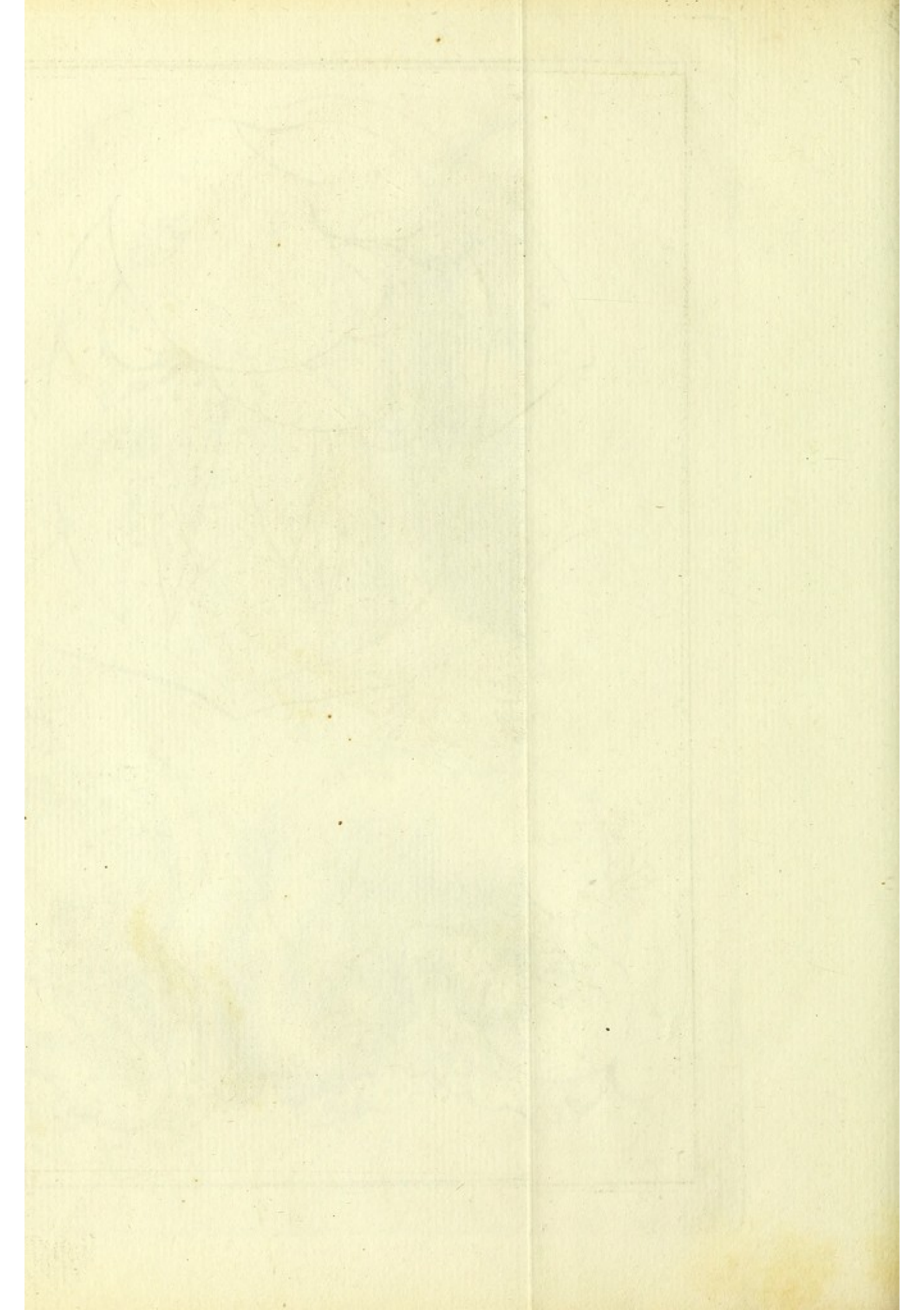
Fig. 3.

Fig. 2.

Fig. 3.

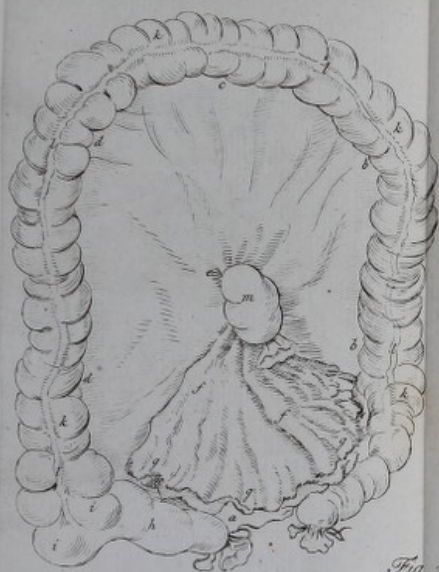

Fig. 1.

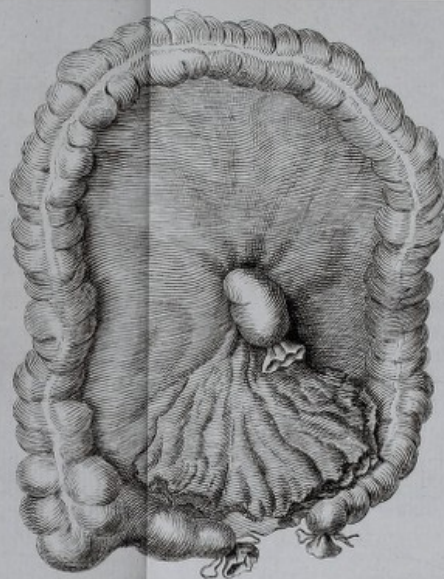

Fig. 2.

Fig. 3.

Fig. 2.

Fig. 3.

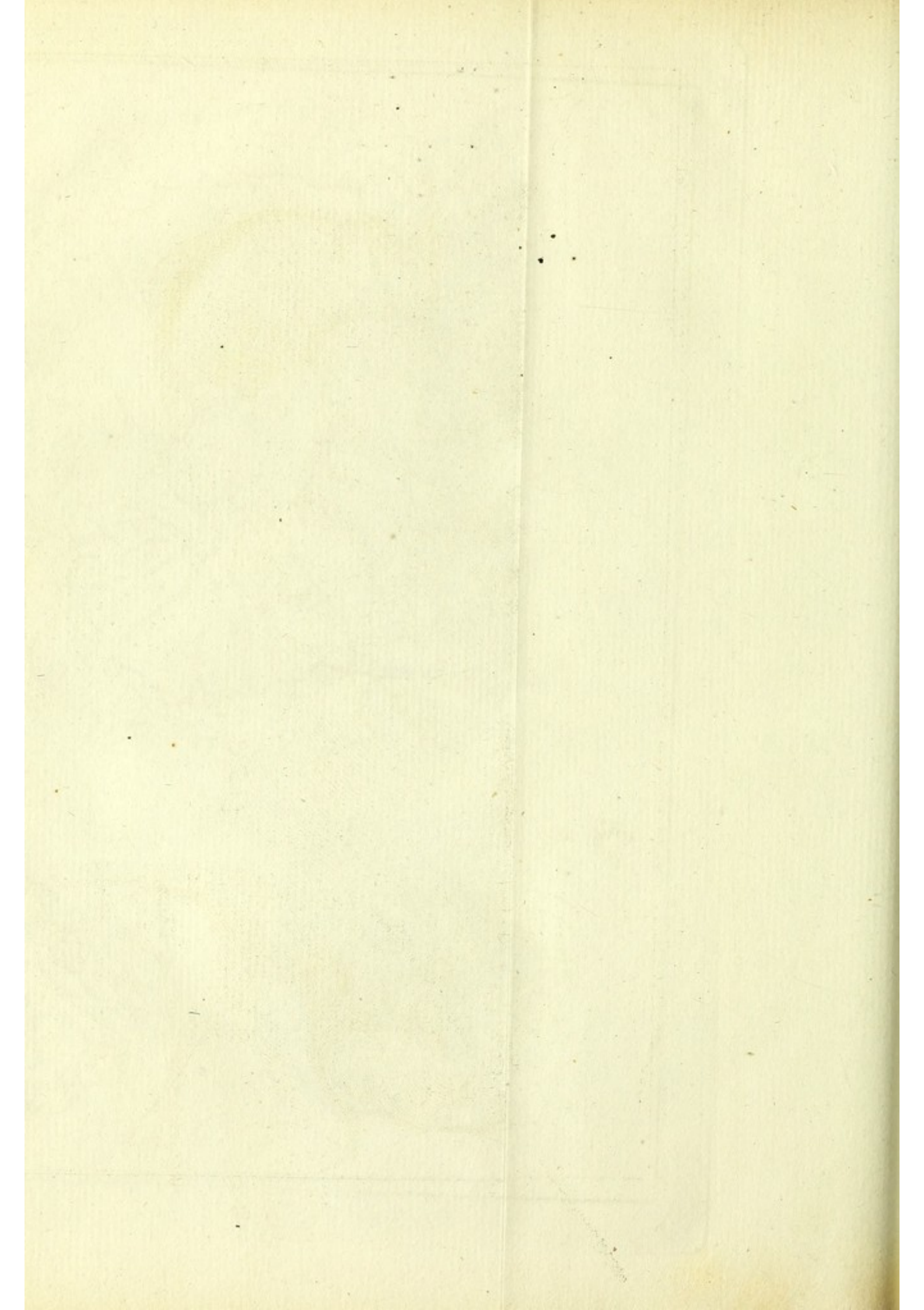

Fig. 1.

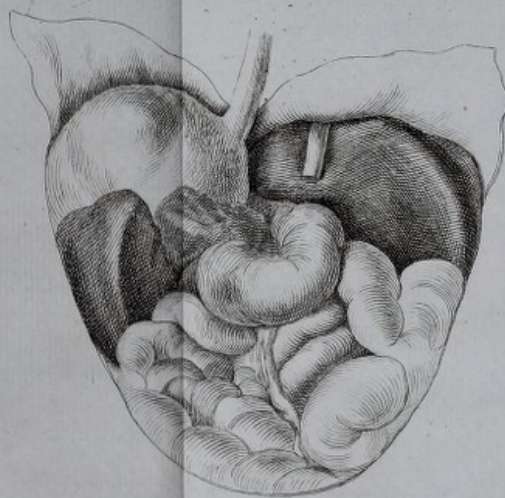

Fig. 2.

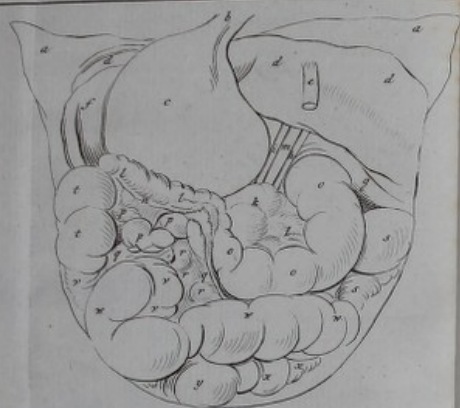

Fig. 1.

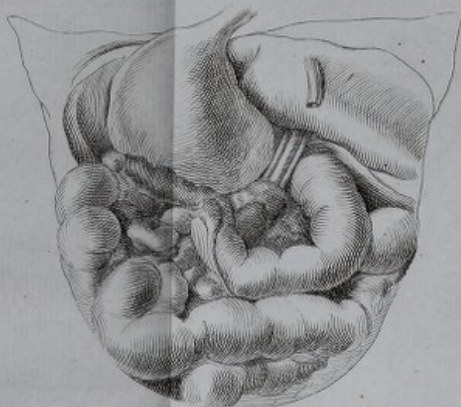
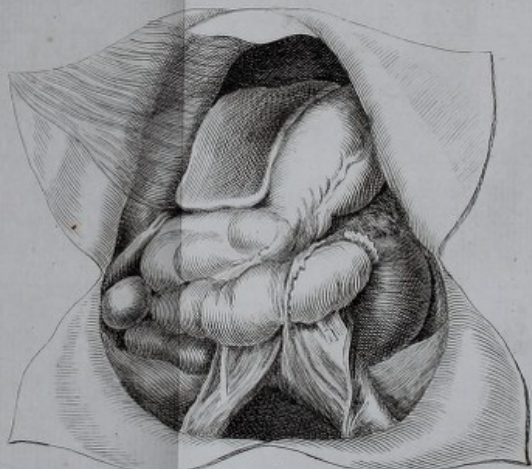
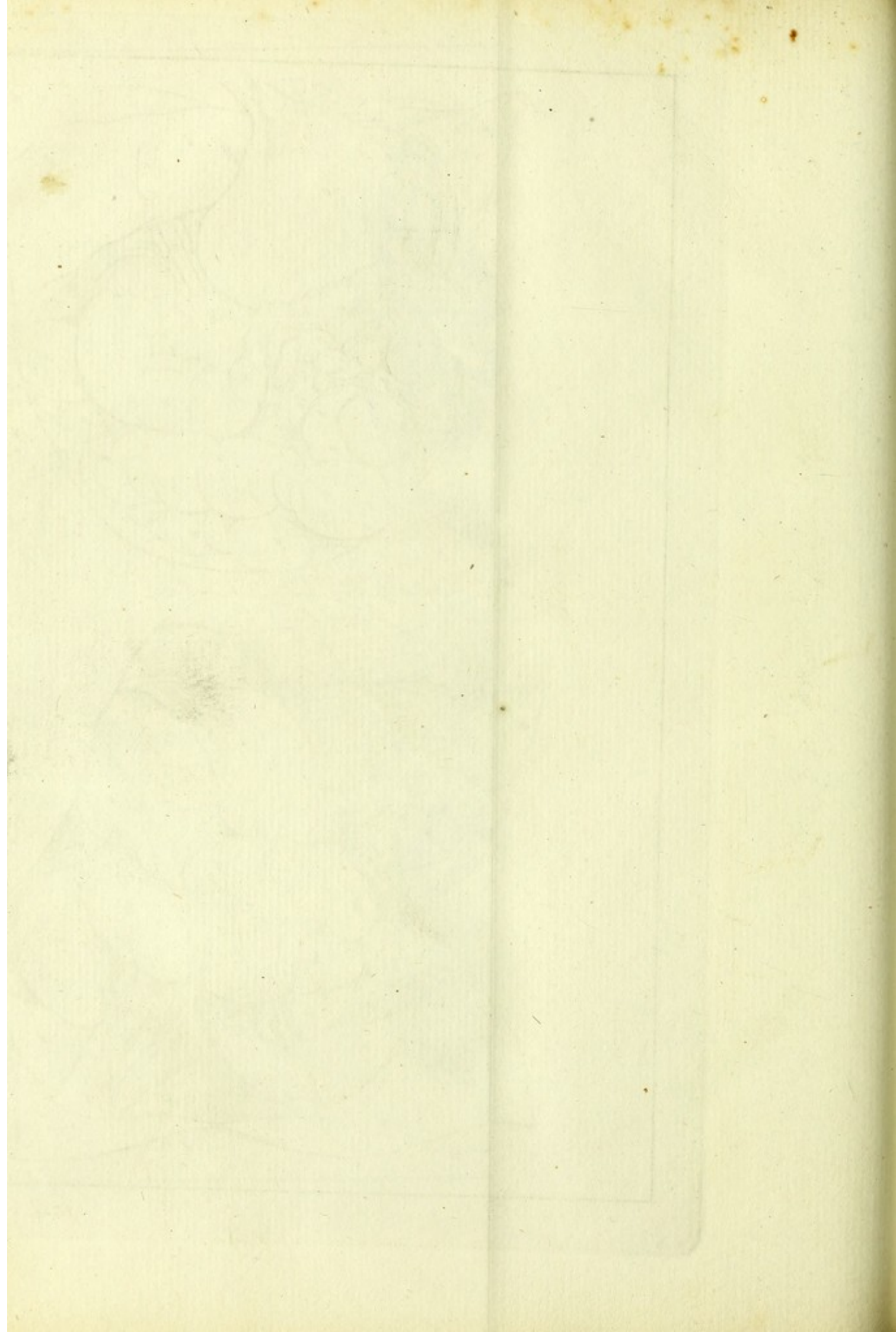

Fig. 2.

EDUARDI SANDIFORT.

ANATOMIA, ANATOMIA, ET ANATOMIA, ET ANATOMIA

ANATOMIA, ANATOMIA, ET ANATOMIA, ET ANATOMIA

OPUSCULA

OPUSCULA

ANATOMICA.

ANATOMICA.

curiositas

EDUARDI SANDIFORT.

ANATOMIA, ANATOMIA, ET ANATOMIA, ET ANATOMIA

ANATOMIA

ANATOMIA, ANATOMIA, ET ANATOMIA, ET ANATOMIA

1736

OPUSCULA

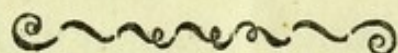
ANATOMICA.

EDUARDI SANDIFORT,

MEDICINÆ, ANATOMES, ET CHIRURGICÆ, IN ACADE-

MIA BATAVA, QUÆ LEIDÆ EST, PROFESSORIS,

OPUSCULA
ANATOMICA.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD { S. ET J. LUCHTMANS, }
 { P. V. D. EYK ET D. VYGH. } 1784.

OPUSCULUM.
SERIES

I.

Tabulae Intestini Duodeni.

II.

Icones hernie inguinalis congenitae.

III.

Anatomie infantis, cerebro destituti.

B I B L I O P E G O.

Inferviat hæc plagula iis , qui tria Opuscula , præcedenti pagina memorata , uno volumine compacta velint ; & tali in casu hoc monitum abjiciatur.

A A N D E N B I N D E R.

Dit Blad is alleen geschikt ten gebruike van hun , welke de drie stukken , achter dezen Tytel gemeld , by elkander verkiezen gevoegd te hebben ; in welk geval dit Bericht moet weggesneeden worden.

OPUSCULUM
SERIES
BIBLIOTHECA

Intermixta haec plagiaria sunt, qui cum Opusculis, prece-
dentibus paginis memoratis, uno volumine compactis velint;
et cum in casu hoc momentum abiciant.

VAN DEN BINDE R.

Dez Blad is alleen geschikt tot gebruik van hun,
welke de drie stukken, achter dezen Titel gemeld, by
elkander verkiezen gevoegd te hebben; in welk geval
dit Bericht moet weggelaten worden.

EDUARDI SANDIFORT,

MEDICINAE, ANATOMIAE, ET CHIRURGIAE, IN HOMINIBUS

UNA ACADEMIA, QUAE LEIDAE EST, PROFESSORIS.

A N A T O M E

I N F A N T I S

C E R E B R O D E S T I T U T I.

AMSTERODAMI BATAVORUM,

DE RE P. LUCHTMANS,

AVVD.

1784.

W. D. EYK ET D. VYGH.

A N A T O M E

I N F A N T I S

C E R E B R O D E S T I T U T I

EDUARDI SANDIFORT,

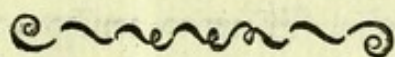
MEDICINÆ, ANATOMES, ET CHIRURGIÆ, IN ACADE-

MIA BATAVA, QUÆ LEIDÆ EST, PROFESSORIS,

A N A T O M E

I N F A N T I S

CEREBRO DESTITUTI.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD { S. ET J. LUCHTMANS, }
 { P. V. D. EYK ET D. VYGH. } 1784.

EDUARDI SANDIFORT.

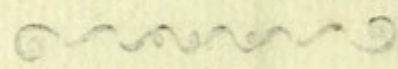
MEDICINAE, ANATOMIAE, ET CHIRURGIAE, IN ACADE-

MIA SATAPAE, PRAEFESSORIS.

ANATOMIE

INFEANTIS

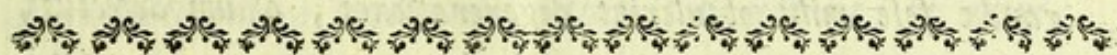
CEREBRO DESTITUTI.

LUCIDUM SATAPAE.

Atque { S. et J. LUCHTMANS, 1784.
R. v. d. EYK et D. VYGH.

EDUARDI SANDIFORT,
ANATOMIE
INFANTIS
CEREBRO DESTITUTI.

PROŒMIUM.

Mirum cuique, *Anatomicorum scripta evolyenti, videri debet, observatas toties, in infantibus, omni cerebro vel maxima ipsius parte destitutis, ossium cranii & hisce contentorum, degenerationes, hæctenus, quantum equidem scio, a nemine, rite esse delineatas, multos, monstrorum collectione delectatos, in contemplatione partium externarum substitisse, alios, & inter hos, Viros omni laude majores, talia dissecuisse, accuratissime descripsisse, verum mutationes, quas in ossibus diversis, in cerebro, aliisque partibus, observarunt, nullis illustras-*

se figuris, cum tamen eadem talis naturæ sint, ut absque exactissimis iconibus plane intelligi nequeant.

Hæc ratio me permovit, ut oblatam occasionem, examinandi infantis recens nati, cerebro destituti, & licet quovis alio sensu bene conformati, capite admodum deformi instructi, lubens arripuerim, ac, paratis, quæ anteriorem & posteriorem hujus infantis faciem sistunt, tabulis, mox caput, aliasque partes cultro Anatomico subjecerim, & quum mirandæ sese mihi obtulerint degeneraciones, ossium defectus, prave aliorum conformationes, institutam anatomen, nitidis, & a summo Artifice paratis figuris illustratam, separatim in lucem emittere decreverim, ut duobus, jam antea editis, Opusculis Anatomicis, de duodeno, & hernia inguinali congenita, hocce jungi posset.

Non autem putet quis, nescire me, datas fuisse a nonnullis ejusmodi cranii figuras: Hoffmanni (a), Kerkringii (b), Gohlii (c), Bromelii (d), Blanchotti (e), icones cognosco, sed has omnes summo jure mihi videor posse vocare, non tantum minime accuratas, verum tales, ut ex iis natura ma-

(a) Ephem. Nat. Cur. Dec. 1. ann. 2. obs. 36.

(b) Observat. Anatom. Tab. 9. pag. 59.

(c) Act. Medic. Berolin. Dec. 1. vol. 8. pag. 7. seq.

(d) Act. Litter. Sueciæ anni 1725 pag. 98.

(e) Select. Physico Oeconom. Stutgardiæ 1749. 2. ft. pag. 127.

& Act. Physico-Medic. vol. 9. pag. 350.

li nullo modo cognosci possit. Hoffmanni certe figuræ pessimæ sunt; Kerkringii meliores, sic ut ex iis concludere liceat, in genere conformationem cranii ferme eandem fuisse, ac in nostro casu, attamen tales, ut de diversis partibus, quæ cranii basin constituunt, nulla rite distingui queat; multum abest, ut exactæ dici possint, quas dedit Gohlius; Bromelii figuras, reliquis præstantiores, cum nostris quisque comparet, & differentiam deprehendet manifestam. Illæ denique icones, quæ Blanchotto autore prodierunt, utpote talis naturæ, ut adspici non mereantur, in censum venire nequeunt. Forte datæ ab aliis meliores, quæ ad manus non pervenerunt. Judicavi de illis, quas examinare licuit.

Infantes, describendo sensu monstrosos, Acephalos dicere solent, nullatenus autem eo nomine digni sunt; non enim capite, sed cerebro, destituuntur: illa capitis pars, quæ continendo cerebro, cerebello, & ex his originem trahenti, medullæ oblongatæ, pro parte destinata est, & conceptaculi hujus solum basin constituit, caput terminat, membranis testæ; varia ossa plane deficiunt, aliorum partes desiderantur, alia sedem reliquerunt solitam, aut tali mutata modo sunt, ut vix dignosci possint; foramina alia absunt, alia formam mutaverunt, insolito loco deteguntur nonnulla, & confluxerunt varia; verbo, tantam talemque mutationem subierunt cuncta, quæ

quæ calvariâ constituant, ut degeneratum tali modo cranium, a mollibus partibus depuratum, vix humanum quis diceret, nisi ipse cadaver simile examinaverit, vel talem, qualis hoc in opusculo datur, figurarum seriem conspexerit.

Non tamen desunt exempla infantum, vere acephalorum, id est, omni capite destitutorum, sed eorum numerus tantus non est, quantum prostare quis crederet, si ad citatos ab Ill. Hal-lero casus attendat; auctores enim adductos si examinet, mirabitur multos descripsisse infantes, capite deformi gaudentes, paucissimos tales, qui integro capite carent. Constabit hoc luculentissime, si, data primo capite anatomica dicti infantis descriptione, secundo de veris acephalis, tertio de acephalis minus proprie dictis, egero. Hic etenim ordo est, quem in præsentî opusculo servandum esse duxi, ut, in quarto ultimoque capite, de causa maxime probabili dictæ degenerationis cranii quædam breviter monere possem.

CAPUT PRIMUM.

Anatome infantis, cerebro destituti.

Sana, robustaque, sœmina, quarta vice utero gerens, per totos novem graviditatis menses, vix ullum symptoma passa, subinde tantum majorem molestiam, singularem motum, ac pressionis quasi sensum, in abdomine perpeffa, legitimo tempore, maturam, torosam, quoad truncum artusque bene conformatam, vivam, puellam in lucem emisit; hæc autem, vix dimidia a partu hora elapsa, vitam cum morte commutavit. Erat hujus infantis caput deforme, & similem exhibebat conformationem, ac in illis, quos acephalos dicunt, observare solemus. Multa ossa videbantur deficere, alia præternaturalem acquisivisse formam, &, instituta comparatione cum casibus, ab aliis descriptis, videbar jure concludere posse, cerebrum, cerebellum, medullamque oblongatam desiderari.

Facies, si partes, supra oculos positæ, tegebantur, pulchra satis apparebat: nasus enim, genæ, os, bene conformatæ erant. Oculi autem insigniter protuberabant, & nulla aderant supercilia. Superior capitis pars erat depressa,

ac portio ipsius fornicata videbatur quasi abscissa. Totum caput, mento pectori appresso, scapulis infidebat, & auricularum margines superiores dependentes, & antrorsum promoti, summos ferme attingebant humeros. Integumenta partis superioris capitis deficiebant, & margine albo, extenuato, hic illic capillis obfesso, terminabantur, vel potius multo tenuiora confluxerant cum dura matre, ossa, quæ basin conceptaculi cerebri constituunt, & hoc in cranio nuda comparebant, tegente. Intra huncce marginem plaga erat admodum inæquabilis, rubra, sanguinolenta, duos pollices longa, latitudinem ferme eandem habens, & hæc, parum supra radicem nasi incipiens, ad locum ferme medium inter summos humeros descendebat. Variæ hac in parte conspiciebantur protuberantiæ, duæ molles a parte anteriore, plures ossæ a parte posteriore. Molliores & anteriores videbantur cerebri membranæ, hic loci protrusæ, cum integumentis confusæ, sanguine extravasato distentæ, & hæc, parum sublata, rotundulam acquirebant formam, sic ut infundibulum referrent; saltem inter tumidos margines spatium quoddam, seu cavitas, relinquebatur, in cœcum finem desinens. Duriores protuberantiæ, vere ossæ, nonnullis foraminibus pertusæ, membrana descripta tectæ, videbantur esse ossa petrosa, nexa cum parte anteriore ossis occipitis, quæ cum basi ossis multiformis sinum pro-

me.

medulla oblongata format. Inter prominentias osseas posteriores, & integumenta nuchæ, fissura aderat longa sex octavas pollicis Rhenolandici partes, in canalem coangustata, qui, ut postea patuit, idem ille erat, quo, in statu naturali, spinalis medulla continetur (*a*).

Sublatis a fronte (*b*), supra oculos (*c*), recta retrorsum ad auriculas (*d*), indeque ad medium dorsum (*e*), integumentis (*f*), prominuli conspiciebantur oculi, multum extra suas foveas promoti; inter hos (*g*), ut & inter eosdem atque auriculas (*h*), maxima aderat pinguedinis copia, quæ formam capiti dabat. Sequebatur margo osseus, supra radicem nasi incipiens, & in latera versus & pone aures sese extendens (*i*). Inter hunc marginem, a superciliis factum, dum deficiebant partes illæ ossis frontis, quæ, inde adsurgentes, proprie frontem formant, & cum verticis ossibus junguntur, & inter reliqua ossa, summo in vertice, non longe ab oculis, pars detegebatur mollis, tumidula;

(*a*) Descripta hætenus cranii conformatio externa optime cognosci potest ex Tab. I. & II., quibus litteras nullas adscripsi, quia partes diversæ, latius jam exponendæ, ex subsequentibus figuris melius cognoscuntur.

(*b*) Tab. III. Fig. 1. a.

(*c*) Tab. III. Fig. 1. b. b.

(*d*) Tab. III. Fig. 1. e. e.

(*e*) Tab. III. Fig. 1. o.

(*f*) Tab. III. Fig. 1. a. a. a. a. a.

(*g*) Tab. III. Fig. 1. c.

(*h*) Tab. III. Fig. 1. d. d.

(*i*) Tab. III. Fig. 1. f. f. f. f.

dula, rotundula, ex diversis eminentiis composita (*k*), quæ cavum quoddam includebant: videbantur esse cerebri velamenta, sanguine effuso turgida, & ex his producebantur venæ, in quoque latere per foramen singulare ad jugularem internam tendentes.

Reliquam superiorem cranii partem, nunc magis denu-datam, constituebant ossa petrosa (*l*), facillime nunc distinguenda, & nexa cum ossis occipitis parte (*m*), quæ a foramine magno ad partem posteriorem basis ossis multiformis adscendere solet, cum eaque connecti. Foramina itidem apparebant, pro nervis auditoriis parata (*n*). Versus latera reclinatæ videbantur partes ossis occipitis laterales, quæ foramen magnum, in statu naturali, a lateribus formant (*o*), ut & duæ aliæ, in quas apex hujus ossis erat divisus (*p*), & quæ, ut postea patuit, reclinatæ, ad os frontis usque sese extendebant. Ossa verticis plane aberant. De partibus squammosis ossium temporum nihil hæcenus conspiciebatur. Videbantur hæc multum a se invicem remotæ, minimæ, applanatæ, ut auriculæ etiam cedere debuerint, aliam longe formam acquirere, & meatus auditorius, quamvis pervius, sic compressus esset, ut vix conspici potuerit.

A di-

(*k*) Tab. III. Fig. 1. g g.

(*l*) Tab. III. Fig. 1. h. h.

(*m*) Tab. III. Fig. 1. k.

(*n*) Tab. III. Fig. 1. i. i.

(*o*) Tab. III. Fig. 1. m. m.

(*p*) Tab. III. Fig. 1. l. l.

A dictis partibus offeis in utroque latere pars tenfa, crassa, dura, ligamentofa quafi, descendebat ad spinam dorfi (*q*), & inter hanc atque vicinam offis occipitis partem, hiatus (*r*) patebat, intra quem, atque canalem, deorfum tendentem, vera, fuis involucris tecta, diftinguebatur medulla fpinalis. Ipfa denique fpina dorfi in colliculos varios, qui cæterum adeffe tali modo non folent, definebat (*s*).

Separatis porro cunctis partibus mollibus, offa melius feffe manifefarunt. Margo offeus, glabellam & fupercilia formans (*t*), os frontis hac in parte terminabat; inde retrorfum tendebant lamellæ, quæ inter oculorum cava & cerebri conceptaculum femper inveniuntur (*u*). Inter has & pone easdem basis erat offis multiformis, fuis processibus clinoïdeis inftrecta (*y*). Hæc cum parte media offis occipitis (*v*), ad quam petrofa offa (*x*) accedebant, connectebatur.

Cum petrofis cohærebant partes laterales offis occipitis (*y*); & hujus offis apex, feffe inter offa verticis interfereere folitus, in duas partes fifsus erat, quæ multum remotæ,

(*q*) Tab. III. Fig. 1. n. n. n.

(*s*) Tab. III. Fig. 1. q. q. r.

(*r*) Tab. III. Fig. 1. o.

(*t*) Tab. III. Fig. 1. f. f. ant. Tab. III. Fig. 2. a. a. a.

(*u*) Tab. III. Fig. 2. b. b.

(*x*) Tab. III. Fig. 2. h. h.

(*v*) Tab. III. Fig. 2. f.

(*y*) Tab. III. Fig. 2. k. k.

(*w*) Tab. III. Fig. 2. g.

tæ, & in latera reflexæ, lateralem marginem cranii constituebant, seseque ad os frontis usque extendebant (z). Cerebri aderat nihil, nisi hoc nomine insignire velimus substantiam duram satis, granulofam, albicantem (a), cum nervis, ut videbatur, cohærentem, in quam paucum illud, quod de encephalo supermanferat, commutatum videbatur. Sita erat hæc substantia inter partes anteriores ossium petrosorum (b), & marginem osseum, factum ex lamellis, inter cava oculorum & cerebri conceptaculum inveniri solitis (c); erat in duas partes divisa per mediam basin ossis multiformis (d), unde vasculum paulo majus (e) ad anteriora procedebat. Nervi, quantum detegere licuit, aderant omnes, & secundum, tertium, quartum, quintum, sextum, par per foramina, infra dictam substantiam invenienda, & insolito modo sese habentia, ad destinata loca decurrebant. Alii, quorum origines conspici non potuerunt, in foraminibus suis tamen detegebantur, & per partes, quas naturali in statu petere solent, sese distribuabant.

Membrana, quæ fissuram in nucha detectam terminabat

(z) Tab. III. Fig. 2. l. l.

(d) Tab. III. Fig. 2. f.

(a) Tab. III. Fig. 2. m. m.

(e) Tab. III. Fig. 2. inter

(b) Tab. III. Fig. 2. h. h. a. & f.

(c) Tab. III. Fig. 2. b. b.

bat (*f*); & ligamentum referebat, ipsa dura mater erat, vertebris adnexa, & in earum canalem descendens; eâ autem usque ad primam, quæ sese monstrabat, vertebra, ablata, patuit singularis nexus spinæ cum capite, & contenta canalis vertebrarum oculis sese offerebant. Epistrophei dens (*g*) ossis occipitis parti, quæ cum basi multiformis nectitur, erat non tantum appressus, sed firmiter per ligamenta cum ea nexus. In canali vertebrarum aderat dura mater (*h*), quæ medullam spinalem (*i*) continebat involucri adinstar; & ex medulla versus latera procedebant nervi spinales. In quoque latere arteria vertebralis, in apicem obtusum, clausum, desinens, sese monstrabat (*k*). Dictæ seu secundæ vertebræ partes laterales osseæ, in duos mucrones obtusos definebant (*l*); perierat enim non tantum cartilago, quæ has partes a posteriore nectere solet, sed ipsæ illæ multum a se invicem erant remotæ, & defectum pars membranacea supplebat. Præter Epistropheum quatuor tantum adesse videbantur vertebræ, verum deficiebat nulla. Atlas quippe, maxime compressus, parte anteriore arcus inter dentem Epistrophei & os occipitis sic delitescibat, ut conspici non posset; a parte posteriore arcus totus deficiebat;

(*f*) Tab. III. Fig. 1. n. n. n.

(*g*) Tab. III. Fig. 2. n.

(*h*) Tab. III. Fig. 2. o.

(*i*) Tab. III. Fig. 2. p.

(*k*) Tab. III. Fig. 2. q. q.

(*l*) Tab. III. Fig. 2. s. s.

bat; partes laterales cum sinu, in occipitis ossē, a quoque latere nexæ, pro parte distingui poterant (*m*), sed non, nisi separata membrana, quæ partes omnes integebat, firmiterque connectebat. Tertia vertebra etiam deficiebat a parte posteriore, & hujus, ut & quartæ vertebræ latera sic erant appressa Epistropheo, ut vix quicquam de iis apparuerit; quinta, sexta, & septima (*n*), ferme naturali in statu erant: sed de collo latius agendum erit, absoluta cranii descriptione.

Ad Faciēi examen progressus, ossa, hanc, ut & foveas oculorum componentia, adeo degenerata (*o*) vidi, ut, calvariam humanam esse, vix quisquam crederet.

Maxilla inferior (*p*), solito majorem longitudinem, altitudinem, crassitiem, habens, sic erat in lateribus compressa, ut latera hæc ab anteriore vix dimidium pollicem distarent, a posteriore, quia ibi hæc ossa magis introrsum prominent, distantia etiam non adeo magna esset (*q*). Unicū os totam constituebat maxillam, non ergo aderant duæ illæ partes, quæ cæterum semper in fœtu, in neonato, sese offerunt, & temporis lapsu invicem concresecunt; linea quædam conspiciebatur, in figura etiam notata (*r*), quæ
nexus

(*m*) Tab. III. Fig. 2. r. r. Fig. 2. a.

(*n*) Tab. III. Fig. 2. t. u. v. (*q*) Tab. V. Fig. 2. a. b. b.

(*o*) Tab. IV. Fig. 1. & 2. (*r*) Tab. IV. Fig. 1. b.

(*p*) Tab. IV. Fig. 1. a. a.

nexum duarum partium, cartilaginis interventu, indicare videbatur; sed ad parvam tantummodo a margine alveolari (s) distantiam levis fissura erat, reliqua pars penitus concreta eminentem & acutiusculam lineam formabat.

Maxillæ superioris ea pars, quæ, cum palati ossibus, palatum osseum constituit (t), pariter valde angusta erat, si comparatur cum palato in cranio infantis neonati & bene conformati, & latitudinem trium octavarum partium pollicis vix superabat. A sustentaculis ossium jugalium maxillaria ossa insigniter versus anteriora erant promota (u), unde forma faciëi ab humana multum differebat. Jugalìa ossa (v) descendebant nimium.

Fovæ oculorum multo minus erant excavatæ, quam esse solent, & ossa, quæ easdem componunt, omnia figuram, a statu naturali alienam, monstrabant. Qui in bene conformatis foraminibus oculorum inferiores partes formant, vertices ossium maxillarium, (qui pariter sinuum, in his ossibus inveniendorum superiorem partem constituunt, & in quibus semicanalis conspicitur, transmittens ramum secundi ramì quinti nervorum paris, qui ex foramine infra-orbitali (w) exit) latera constituebant interna (x). Singula-

(s) Tab. IV. Fig. 1. f.	(v) Tab. IV. Fig. 1. k k.
(t) Tab. V. Fig. 2. c. c.	(w) Tab. IV. Fig. 1. g. g.
(u) Tab. IV. Fig. 1. d. d.	(x) Tab. IV. Fig. 1. o. o.
Fig. 2. d.	C

gulari ratione partibus suis inferioribus versus foramina oculorum, superioribus versus nares, erant promota ossa plana (*y*), cum dictis ossium maxillarium verticibus nexa. Inferiores foraminum oculorum partes constituebant sola ferme ossa jugalia (*z*), multum excavata, & versus latera pariterque deorsum promota. Latera externa formabant pro parte ossa jugalia, pro parte os frontis, illæ enim processuum lateralium ossis multiformis portiones, quæ latera dictorum foraminum cæterum perficiunt, magis versus partem superiorem erant dimotæ (*a*). Reliquas superiores partes lamellæ illæ ossis frontis formabant, quæ semper oculorum foramina a conceptaculo cerebri distinguunt, sed hoc in capite vix duas octavas pollicis partes latæ erant (*b*). Foramen in quoque cavo oculi non nisi unicum erat (*c*); confluxerant enim tria, quæ adesse debuissent; illud, quod inter basin ossis multiformis & processum priorem invenitur, atque nervum opticum transmittit; lacerum, inter dictum processum & lateralem ejusdem ossis obvium pro tertio, quarto, sexto nervo cerebri, & primo ramo quinti; & illud, quod inter os maxillare & processum lateralem ossis multiformis datur, atque versus tempus tendit.

A ca-

(*y*) Tab. IV. Fig. 1. q. q.

(*z*) Tab. IV. Fig. 1. k. k. r.

(*a*) Tab. IV. Fig. 1. s.

(*b*) Tab. IV. Fig. 1. t.

(*c*) Tab. IV. Fig. 1. inter
o. r. s. q.

A capite versus latera duæ quasi alæ secedebant, factæ ex partibus squammosis ossium temporum (*d*), admodum parvis, & portionibus ossis occipitis, in quas apex hujus ossis divisus erat (*e*), quæ partes in laterali capitis adspectu una cum processibus zygomaticis patebant melius.

Talem itaque figuram, quæ admirandum hocce cranium a latere exhibet, adjunxi, ut partes, cava oculorum constituentes, os frontis (*f*), planum (*g*), vertex ossis maxillaris superioris (*h*), os unguis (*i*), processus nasalis ossis maxillaris superioris (*k*); porro ejusdem ossis corpus, maxillam superiorem stricte dictam constituens (*l*), & alveolarem marginem formans (*m*), multum antrorsum promotum; introitus narium (*n*), os jugale (*o*), processus zygomaticus ossis temporis (*p*), ejusdem ossis reliqua pars squammosa (*q*), pars apicis ossis occipitis (*r*), rite distinguantur. Eadem hac in icone conspiciuntur quidem ossa omnia, quæ posteriorem hujus cranii partem constituunt, pars lateralis ossis occipitis (*s*), pars petrosa ossis temporis (*t*), processus lateralis

ossis

(*d*) Tab. IV. Fig. 1. u. u.
 (*e*) Tab. IV. Fig. 1. v. v.
 (*f*) Tab. IV. Fig. 2. m.
 (*g*) Tab. IV. Fig. 2. n.
 (*h*) Tab. IV. Fig. 2. k.
 (*i*) Tab. IV. Fig. 2. l.
 (*k*) Tab. IV. Fig. 2. g.
 (*l*) Tab. IV. Fig. 2. d.

(*m*) Tab. IV. Fig. 2. e.
 (*n*) Tab. IV. Fig. 2. i.
 (*o*) Tab. IV. Fig. 2. o.
 (*p*) Tab. IV. Fig. 2. p.
 (*q*) Tab. IV. Fig. 2. s.
 (*r*) Tab. IV. Fig. 2. t. ant.
 (*s*) Tab. IV. Fig. 2. u. u.
 (*t*) Tab. IV. Fig. 2. v.

offis multiformis (*u*); ejusdem offis basis (*v*); lamella offis frontis, superiorem cavi oculi partem constituens (*w*); & ejusdem offis margo, qui supercilium format (*x*). Sed ut partes hæ omnes tanto melius in oculos incurrerent, alio modo depingendum, & a superiore lustrandum, hocce cranium censui.

Hoc pacto itaque depictum (*y*) cranium, in quoque latere & a priori supra oculorum cava, exhibet marginem, quo os frontis definit (*z*), lamellas, quæ oculorum cava a conceptaculo cerebri distinguunt (*a*); inter quas vix quicquam de cribiformi delitescit (*b*). Adfurgit multum basis offis multiformis (*c*); cujus processus priores insolitum occupare videntur locum (*d*). A quoque latere hujus basis cavitas est (*e*), quæ omne, quod de cerebro degenerato supererat (*f*), recondemat, facta præcipue ex processibus lateralibus offis multiformis, ibique conspiciuntur foramina pro ramis secundis (*g*), & tertiis (*h*) quinti nervorum pa-

ris,

(*u*) Tab. IV. Fig. 2. x.

(*v*) Tab. IV. Fig. 2. y.

(*w*) Tab. IV. Fig. 2. z.

(*x*) Tab. IV. Fig. 2. a. a.

(*y*) Tab. V. Fig. 1.

(*z*) Tab. V. Fig. 1. a. a.

(*a*) Tab. V. Fig. 1. b. b.

(*b*) Tab. V. Fig. 1. c.

(*c*) Tab. V. Fig. 1. d.

(*d*) Tab. V. Fig. 1. e. e.

(*e*) Tab. V. Fig. 1. f.

(*f*) Tab. III. Fig. 2. m. m.

(*g*) Tab. V. Fig. 1. g.

(*h*) Tab. V. Fig. 1. h.

ris, & pro vasis (*i*). Pone basin multiformis cartilago (*k*) est, cujus ope pars anterior ossis occipitis (*l*) cum hac basi conjungitur. Partes petrosæ ossium temporum (*m*), quæ descendunt & versus anteriora decurrunt in bene conformato cranio, multum adfurgunt, & in parte, nunc superiore, conspicitur foramen, quod sine dubio intravit septimum nervorum par (*n*). Inter illud foramen, atque supra nominata, aliud est, maxime contractum, per quod arteria carotis adscendere debuit (*o*). Cum partibus posterioribus horum ossium petrosorum cohærent, multum a se invicem remotæ, partes laterales ossis occipitis (*p*), & in ipsis illis ossibus diverticulum adest (*q*), multum excavatum, unde vena jugularis interna accepit sanguinem. Laterales cranii partes constitui ab osse occipitis (*r*), hac ex figura egregie etiam patet; confirmatque eadem, maximam, pro parte ex aliis figuris jam cognitam, mutationem subiisse os occipitis. Hoc os in fœtu ex quatuor componitur partibus (*s*), quæ invicem nectuntur sic, ut inter easdem foramen magnum

re-

(*i*) Tab. V. Fig. 1. i.(*o*) Tab. V. Fig. 1. n. n.(*k*) Tab. V. Fig. 1. *.(*p*) Tab. V. Fig. 1. o. o.(*l*) Tab. V. Fig. 1. k.(*q*) Tab. V. Fig. 1. p. p.(*m*) Tab. V. Fig. 1. l. l.(*r*) Tab. V. Fig. 1. r. r. r. r.(*n*) Tab. V. Fig. 1. m. m.(*s*) Albini Icon. oss. fœt. Tab. III. Fig. 10. 11. 12. 13.

remaneat; harum maxima illa est, quæ apicem constituit (*t*), sese inter ossa verticis interferit, & cum iisdem postea futuram lambdiformem constituit. Deficiebant in descripto cranio ossa verticis, occipitis ossis portio dicta superior erat ad foramen magnum usque divisa, altera pars dextrorsum, sinistrorsum altera recesserat, & cum reliquiis partium squamosarum ossium temporum atque frontis quæque cohærebat: in his etiam partibus illæ aderant fissuræ (*u*), quæ in hac maxima ossis occipitis parte in fœtu semper adesse solent (*v*). Recesserant præterea multum ab invicem partes laterales ossis occipitis (*w*), & hinc non nisi margo anterior foraminis magni (*x*) supererat, qui formari solet ab illa parte dicti ossis (*y*), quæ, inter petrosa (*z*) sese interfrens, cum basi ossis multiformis (*a*) conjungitur. Et, cum his in partibus lateralibus condyli sunt (*b*), cum quibus Atlantis sinus (*c*) conjunguntur, removeri illi sinus & partes laterales dictæ vertebræ (*d*), debuerunt, atque Epi-
stro-

(*t*) Albin. Icon. oss. fœt. Tab. III. Fig. 10. 11.

(*u*) Tab. V. Fig. 1. s. s.

(*v*) Albin. loc. cit. Fig. 10. 11. g. g.

(*w*) Tab. V. Fig. 1. o. o.

(*z*) Tab. V. Fig. 1. l. l.

(*x*) Tab. V. Fig. 1. t.

(*a*) Tab. V. Fig. 1. d.

(*y*) Tab. V. Fig. 1. k.

(*b*) Albin. Icon. os. fœt. Tab. III. Fig. 12. f.

(*c*) Id. Ibid. Tab. VIII. Fig. 56. d. e. d. e.

(*d*) Conf. Tab. III. Fig. 2. r. r.

strophei dens (*e*) statim in conspectum venit; & hinc etiam pars inferior hujus cranii longe aliam partium formam exhibuit, quam in statu naturali.

Quæ in hac figura exhibita sunt, multo melius in dextro, quam in sinistro, apparent latere, quoniam in hocce relicta membrana est, quæ partes omnes integebat, in illo verum sic depurata ossa omnia sunt, ut penitus nuda appareant.

Quamvis eum in finem descripto jam modo, in prima tabulæ quintæ icone, cranium exhibitum est, ut mutationes, quas conceptaculum cerebri subiit, optime pateant, attamen partes, quæ nasum osseum, oculorum cava, maxillam superiorem constituunt, exacte etiam inde cognosci possunt. Frontis ossis portiones duæ (*f*), media linea distinctæ, inter oculorum cava sese multum extendunt, & cum nasi ossiculis (*g*) conjunguntur. In oculorum foraminibus ossa jugalia (*h*), vertex ossium maxillarium superiorum (*i*), ossa plana (*k*), unguis (*l*), processus laterales multififormis (*m*), conspiciuntur, & in fundo foramina (*n*), in utroque cavo unum, ex confluentibus variis enatum; quæ quidem majora sunt, quam hic apparent,

quo-

(*e*) Tab. III. Fig. 2. n.
 (*f*) Tab. V. Fig. 1. u. u.
 (*g*) Tab. V. Fig. 1. v. v.
 (*h*) Tab. V. Fig. 1. y. y.
 (*i*) Tab. V. Fig. 1. z. z.

(*k*) Tab. V. Fig. 1. a. a.
 (*l*) Tab. V. Fig. 1. β. β.
 (*m*) Tab. V. Fig. 1. γ. γ.
 (*n*) Tab. V. Fig. 1. δ. δ.

quoniam hoc in situ capitis, per inferiorem eamque ampliore partem, transparent interiores maxillæ inferioris portiones.

In basi seu inferiore parte cranii; quæ denique examinanda & icone illustranda videbatur (*o*); pone palatum osseum (*p*) duæ narium cavitates, medio vomere (*q*) separatæ, apparent; ab horum lateribus processus pterygoidei ossis multiformis (*r*), ossium temporum annuli (*s*), tympani membranas continentes; partes mammillares ossium temporum (*t*), a lateribus foramina (*u*), inter partes laterales ossis occipitis, multum remotas (*y*), atque illas ejusdem ossis portiones, in quas secesserat apex (*w*), ut & inter partes petrosas ossium temporum. Ad hæc desinebant venæ jugulares internæ, ex diverticulis antea descriptis (*x*) sanguinem accipientes.

Ossa petrosa inter se magnum relinquunt hiatus, seu sulcum, enatum exinde, quod pars anterior ossis occipitis (*y*), quæ se inter dicta ossa interferit, & cum basi multiformis conjungitur, multum sursum est protrusa, & illæ ossium

pe-

(*o*) Tab. V. Fig. 2.

(*p*) Tab. V. Fig. 2. c. c.

(*q*) Tab. V. Fig. 2. d.

(*r*) Tab. V. Fig. 2. e. e.

(*s*) Tab. V. Fig. 2. f. f.

(*t*) Tab. V. Fig. 2. g. g.

(*u*) Tab. V. Fig. 2. h. h.

(*y*) Tab. V. Fig. 2. i. i.

(*w*) Tab. V. Fig. 2. m. m. m. m.

(*x*) Tab. V. Fig. 1. p. p.

(*y*) Tab. V. Fig. 2. l.

petroforum partes, quæ cum dicto officulo cohærent, pariter adscendunt, depressis partibus lateralibus. Dictum hiatus adimplebant colli vertebræ. Loco etenim condylorum seu processuum coronoïdeorum, in partibus lateralibus ossis occipitis semper præsentium pro nexu cum Atlante, duæ satis æquabiles, parum excavatæ, erant superficies (z), cum quibus prima vertebra, una cum sequentibus maxime mutata, committebatur.

Pars quippe anterior arcus Atlantis (a), tota, ut solet, cartilaginea, & tenuissima, ossis occipitis parti, anteriorem foraminis magni marginem facienti (b), sic fuit appressa, ut conspici non potuerit. Partes Atlantis laterales osseæ superficies duas monstrabant, parum prominulas, cartilagine incrustatas (c), quæ dictis planitiebus in partibus lateralibus ossis occipitis (d), sese accommodabant. Ab inferiore earundem partium lateralium, duo erant sinus, cartilaginea crusta obducti (e), pro nexu cum partibus lateralibus Epistrophei (f). Deficiebat arcus posterior Atlantis, secefferant hoc in loco partes laterales multum a se invicem, & definebant in mucronem, tuberculatum (g).

Epi-

(z) Tab. V. Fig. 2. k. k.

(a) Tab. VI. Fig. 3. 4. a.

(b) Tab. V. Fig. 1. t.

(c) Tab. VI. Fig. 4. b. c.

(d) Tab. V. Fig. 2. k. k.

(e) Tab. VI. Fig. 3. b. c.

(f) Tab. VI. Fig. 1. e. e.

(g) Tab. VI. Fig. 3. 4. d. d.

D

Epistrophei dens (*h*), propter dictum situm arcus anterioris Atlantis, ejusque tenuitatem, videbatur soli occipitis ossi accumbere (*i*). Partes secundæ hujus vertebræ laterales (*k*), suis superficiebus, cartilagine tectis (*l*), pro nexu cum Atlante (*m*) instructæ, multum a se invicem remotæ, deficiente apice cartilagineo, depressæ (*n*) præterea, sic ut ultra subsequenti vertebræ partes laterales (*o*) descenderent, definebant in apicem obtusum, cartilagine obductum (*p*). Tertiæ (*q*), & quartæ (*r*) vertebræ partes laterales, solito tenuiores, pro parte secundâ (*s*) tectæ, cartilaginis ope a parte posteriore cohærebant (*t*). Quartæ (*u*), ut & quintæ (*v*) apices magis adscendebant: sexta (*w*) atque septima (*x*) erant naturales. Corpora harum vertebrarum (*y*), ut & processus articulares (*z*), solito modo erant fabrefacta.

(<i>h</i>) Tab. VI. Fig. 1. 2. a.	(<i>s</i>) Tab. VI. Fig. 1. c. d. c. d.
(<i>i</i>) Tab. III. Fig. 2. n.	Fig. 2. o
(<i>k</i>) Tab. VI. Fig. 1. c. c.	(<i>t</i>) Tab. VI. Fig. 1. i.
Fig. 2. o.	(<i>u</i>) Tab. VI. Fig. 1. h. h.
(<i>l</i>) Tab. VI. Fig. 1. e. e.	Fig. 2. q.
(<i>m</i>) Tab. VI. Fig. 3. b. c.	(<i>v</i>) Tab. VI. Fig. 1. k. k.
(<i>n</i>) Tab. VI. Fig. 2. o.	Fig. 2. r.
(<i>o</i>) Tab. VI. Fig. 1. g. g.	(<i>w</i>) Tab. VI. Fig. 1. l. l.
Fig. 2. p.	Fig. 2. s.
(<i>p</i>) Tab. VI. Fig. 1. d. d.	(<i>x</i>) Tab. VI. Fig. 1. m. m.
(<i>q</i>) Tab. VI. Fig. 1. g. g.	Fig. 2. t.
Fig. 2. p.	(<i>y</i>) Tab. VI. Fig. 2. b-g.
(<i>r</i>) Tab. VI. Fig. 1. h. h.	(<i>z</i>) Tab. VI. Fig. 2. h-n.
Fig. 2. q.	

CAPUT SECUNDUM.

De Acephalis veris.

Non defunt exempla infantum, toto capite carentium, qui itaque veri Acephali dicendi sunt. Ii vero, qui hoc sensu monstrosi erant, vel solo destituti fuerunt cranio, vel præter caput, aliis, pluribus paucioribus, ad vitam magis minusve necessariis caruerunt partibus, vel & massam retulerunt informem.

Minimus videtur esse numerus eorum, quibus, omni alio sensu, saltem quoad formam externam, perfectis, truncus supra humeros, rotundo fine desinebat, nullumque annexum caput erat. Tot quidem a variis auctoribus adducuntur casus, qui huc viderentur referri debere, ut magnum potius, quam parvum, horum numerum quisque crederet, verum si Pareum (a), Schenkios, patrem (b), filium (c), Licetum (d) aliosve evolvimus, aut ab Halle-
ro

(a) Oeuvres Paris 1628. liv. 25. chap. 8.

(b) Observat. Medicor. rar. pag. 8.

(c) Monstror. Histor. mirab. Francof. 1609. pag. 1.

(d) De monstris ex recensione Blasii. pag. 138.

ro citatas observationes (e) intuemur, rarius solum caput defecisse, merito concludimus.

Narrat Du Cauroy, natum fuisse infantem absque capite, & ullo indicio ipsius, sed quanta fides haberi huic observationi debeat, ex iis, quæ superaddit, quisque concludet, relatum sibi hunc casum ab obstetrice fuisse, se infantem non vidisse, multo minus examinasse (f).

Videretur in Museo Regis Galliarum adservari foetus trium mensium, quoad truncum artusque bene conformatus, sed capite carens, quem ad Morandum anno 1746. misit Vacher (g). Verum si attendimus ad ea, quæ Academici Parisini de eodem hoc foetu, a Morando Academiae ostenso, dicunt, partes alias etiam male conformatas fuisse, liquet (h).

Mappus autem verum acephalum, cui partes reliquæ omnes rite constructæ erant, delineavit. Huic infanti, præter caput, deërat omnino nihil. Dolendum, quod culto.

(e) Lib. de monstribus Oper. minor. Tom. 3. pag. 35. Elem. Physiol. Tom. 4. pag. 353.

(f) Journal des Sçavans 1696. Collect. Acad. Part. étranger. Tom. 7. pag. 27.

(g) Histor. natur. avec la description du Cabinet du Roy. Tom. 5. pag. 268. Edit. in 8.

(h) Histoir. de l'Acad. R. des Sciences année 1746. pag. 40.

tro anatomico hocce monstrum subicere non licuerit, adeoque, præter brevem descriptionem formæ externæ, & exactam delineationem, prout ab anteriore & a posteriore sese exhibuit, nihil dare potuerit (i).

Vidit Littre fœtum septimestrem, capite colloque carentem, cujus trunci pars superior iisdem tegebatur integumentis, quibus reliquum corpus; aliumque octimestrem, solo capite destitutum, cujus supremam colli partem cutis investiebat (k).

Stetini in Pomerania vidisse se infantem sine capite, cui nihil ulterius videtur defuisse, memoriæ prodidit de Superville (l).

Longe major numerus eorum, quibus præter caput, etiam aliæ defuerunt partes, tantus profecto, ut tædium Lectori crearem, si omnia annotata exempla repeterem. Sufficiant sequentia.

Post teneram, bene conformatam, puellam, in lucem emissam, anno 1690. Magdeburgi monstrum acephalum fuisse natum, tradit Schelhammer (m). Artus diffformes erant; corde & pulmonibus carebat; sternum nullum con-

(i) Histor. Med. de Acephalis Argent. 1687. pag. 24.

(k) Memoir. de l'Acad. R. des Sciences 1701. pag. 119. 120. Edit. Amst.

(l) Philosoph. Transact. 1740. Num 456. pag. 303.

(m) Ephem. Nat. curios. Dec. 2. ann. 9. obs 258.

spiciebatur, costæ autem omnes cum diaphragmate aderant, nec deficiebant abdominalia viscera.

Bononiæ 1720. natam, & paululum motam, monstruosam puellam refert Vogli, non cerebro tantum, sed & capite, brachiis, pulmonibus, corde, diaphragmate, hepate, liene, renibus succenturiatis destitutam, spinali autem medulla ampla, renibus permagnis, rudi ventriculo, intestinis, vesica urinaria, utero cum annexis tubis & testibus, gaudentem; pedibus tamen tribus tantum digitis instructis, prioribus quidem digitis in eorum altero simul presse junctis, in altero vero belle divisis, sexuque adeo distincto, ut nunquam melius. Enixa eam erat mater post partum alius puellæ vivæ, & completæ: utraque peculiari suo funiculo umbilicali, placenta vero communi, ditabatur (n). Videtur hic fœtus idem cum eo, quem anno pariter 1720. Bononiæ se vidisse, tradit Bianchi, licet descriptio paulo alia sit. Nonimestrem enim fœtum sese ibidem observasse notat, sine capite, sine thorace, sine corde, sine pulmonibus & vasis majoribus sanguineis, ita ut summa trunci pars diaphragmate finiretur (o). Bianchi saltem institutæ a Vogli sectioni adstitit (p). Una

(n) J. H. Vogli fluidi nervei historia Bononiæ 1720. pag. 38. A. Vallisneri Opere Fisico-mediche. Tom. 2. pag. 302.

(o) De naturali in humano corpore vitiosa, morbosaque generatione historia pag. 245.

(p) Vallisneri loc. cit. pag. 303.

Una cum viva puella, sexto graviditatis mense, enixam mortuam descripsit Mery, cujus trunci pars superior terminabatur primâ dorſi vertebrâ. Caput, collum, ſcapulæ, claviculæ, brachia, deficiebant, infra umbilicum perfectâ erat, ſic ut ſolummodo in utroque pede minimus deſſet digitus. Unicæ placentæ ambæ adhæſerant intra eadem velamenta, ex unico fune, ſed circa mediam longitudinem bifido, dependentes. Ventre aperto ventriculus, omentum, inteſtina tenuia, hepar, veſicula fellea, pancreas, lien non inveniebantur, ſed aderant craſſa inteſtina una cum utero. Cæcum ſuperiorem capacitatis partem occupabat, duæ ipſi adhærebant appendices vermiculares, & principium ipſius erat clauſum. Meſenterio craſſa adhærebant, venas a vena umbilicali, arterias a trunco magno accipientia. Re- nes, maſſa informi carnoſa tecti, alto admodum loco deprehendebantur, indeque nati ureteres ad veſicam decurrebant. Novem coſtæ, cum vertebris articulo nexæ, partibus anterioribus liberæ erant, deficiente ſterno, licet cartilago enſiformis aſſet. Juxta corpora vertebrarum duo incedebant canales, alter a ſiniſtro latere officio aôrtæ fungebatur, alter a dextro officio venæ cavæ. Pulmones cum corde aberant (q).

Argen-

(q) Memoir. de l'Acad. R. des Sciences 1720. pag. 10. ſeq. edit. Amſt.

Argentorati fœtus, sex circiter mensium, acephalus, dissectus dicitur. Medium pectoris occupabat excrescentia spongiosa, parvis glandulis obsita. Extremitates superiores & inferiores erant præternaturales. Ad supremam corporis partem spina dorſi versus anteriora erat inclinata, & ad dictam excrescentiam desinebat. Supra scapulas substantia fungosa erat, intra quam nullum vestigium ossiculorum cranii, cerebri, aliarumve partium capitis detegebatur. Hepar, ventriculus, lien aberant. Renes occupabant hypochondria: intestina membranæ interventu adhærebant vertebris, & canalis hic superiore in parte erat perfecte clausus. Thoracis capacitas, diaphragmate a ventre separata, parva admodum, nullum continebat viscus (r).

Exactam anatomen fœtus sine capite, collo, pectore, corde, pulmonibus, ventriculo, hepate, liene, pancreate, & parte intestinorum tenuium, dedit Clar. Winslow. Mater, in lucem emisso puero bene conformato, hunc, ventre, lumbis, coxis, artubusque inferioribus compositum fœtum peperit, dimidium ergo fœtum referentem, & longitudine sua octo pollices non superantem. Craſſities coxarum femorumque enormis erat. Superior pars, rotunda, iisdem integumentis investiebatur, quæ reliquum

(r) Memoir. de l'Acad. R. des Sciences année 1740. pag. 822.

liquum corpus tegebant. Crura incurvata, pedes contorti, digiti præternaturales erant. Funis umbilicalis cum demissiori, quam cæterum solet, abdominis loco cohærebat. Ad distantiam sesqui lineæ supra umbilicum parva eminentia aderat cutanea, & a latere dextro similis, minor. — Secta cute, membrana adiposa, similis madidæ spongiæ, ferofum humorem magna copia emittebat. Inter cutem & telam cellulofam supra eminentiam cutaneam, musculus conspiciebatur, tenuis, excolor; qui summitatem corporis infantis conscendebat, & a posteriore usque ad infimam lumborum partem descendebat. Supra dictam eminentiam cutaneam musculus hic ex puncto quasi incipiebat, fibræ autem, adscendendo, radiorum adinstar, divergebant, donec dictum attingebant locum, ubi in cellulosa videbantur evanescere. Nihil aliud musculosi circa ventrem detegebatur, &, inter cutem atque peritonæum, præter crassam cellulofam, & pauca vasa sanguinea, nihil erat. — Ventre aperto, mox intestina sese offerebant. Deficiebant ventriculus, hepar, lien, pancreas, vesicula fellis, omentum, duodenum. Intestina reliqua mesenterio adhærebant: extremitas eorum superior perfecte erat clausa, inferior solito modo & loco definebat. Vesica urinaria, ferme naturalis, urachum, vasaque arteriosa, nexa monstrabat. Vena umbilicalis, postquam recesserat a fune umbilicali, &

E

ab-

abdomen intraverat, formabat truncum, admodum brevem, qui recta adscendens sese infigebat basi eminentiæ cutaneæ, conjuncta ibi cum trunco alius vasis, ex eadem basi exeuntis, quod inflexum pone intestina descendebat, ferme in eundem modum, ac aörtæ pars inferior, & plures emittebat ramos. — Eminentiâ cutaneâ dissectâ, sublatisque hunc in finem integumentis, hoc in loco satis crassis, inclusus ipsi conspiciebatur faccus membranaceus, albus, ex parvis cellulis membranaceis, humore seroso-lymphatico plenis, compositus; harum autem conformatio & dispositio circa aperturam venæ umbilicalis & similem trunci arteriosi, investigari non poterat. Aderat ren unicus, magnus, naturalis, sed transversim vertebrae lumborum impositus, sic ut concava pars inferiora versus dirigetur; variæ hunc renem intrabant arteriæ, sed nulla partem concavam, ex qua duo exhibant ureteres, solito more descendentes. Capsulæ atrabiliaræ aberant. — Vasorum arterioforum decursus erat singularis. Continebant similem humorem, qualem faccus, eminentiæ cutaneæ inclusus. Ne guttula quidem sanguinis conspiciebatur. Venarum nullum apparuit vestigium. — Ossa ferme omnia bene conformatata erant. Tria metacarpi detegebantur, & tres ordines digitorum. Patellæ deficiebant (s).

Una

(s) Memoir. de l'Acad. R. des Sciences année 1740. pag. 811.

Una cum vivis sanisque gemellis in lucem emissum monstrum describitur sine capite, thorace, brachiis (t). Abdomen cum partibus inferioribus & genitalibus rite erat conformatum; pedes vario modo intorti; utrique tres adhærebant digiti, quorum medius, in sinistro latere, ex duobus, minoribus, concretis invicem, constabat, & duplici instructus erat ungue. Abdomen crassa, spongiosa, carne, compositum, cavitate parva gaudebat, præter renes, intestinum, & vesicam urinariam, nihil continente.

Fœtum octimestrem observavit de Superville, sine capite & brachiis, solo abdomine, artubusque inferioribus, constantem. Unica intus erat capacitas, cujus in suprema parte vesica parva conspiciebatur, sed quæ præter pauca intestina, duos renes, vesicam urinariam, ac dextrum testiculum, continebat nihil. Caro admodum dura erat. Cor, pulmones, ventriculus, hepar, lien, pancreas, mesenterium, aberant (u).

Descripsit quoad formam externam fœtum, nono graviditatis mense, una cum alio in partu defuncto, natum, capite,

(t) Breslauische Sammlungen von Natur- und Medicin-Kunst- und Literatur-Geschichten 1722. Jun. pag. 626. Conf. etiam J. C. Kundmann Seltenheiten der Natur und Kunst. pag. 809. Tab. 16. Fig. 3. 4.

(u) Philosoph. Transact. vol. 41. pag. 303. 1740. n. 456.

pite, corde, pulmonibus, ventriculo, liene, pancreate, hepate, renibus, destitutum, Le Cat, ejusque sectionem anatomicam dedit (*v*), quam observationem olim exacte communicavi (*w*).

Dicitur etiam adservare Cl. Sue monstrum, cujus caput, pedes, & extremitates superiores deficient, inferior trunci pars & pedes adsunt, nullum vero umbilicalis funis vestigium reperitur (*x*).

Simile denique monstrum examinare & mihi licuit, quemadmodum alibi dixi (*y*), idemque hoc delineatum exhibetur (*z*).

Veri acephali subinde massam informem retulerunt. Pertinet huc Everhardi observatio (*a*), quam repetiit Blasius (*b*). Monstrosus hic foetus, pro carnea mole duntaxat habitus, sine capite, collo, pectore, brachiis, instructus solummodo erat lumbis atque natibus, quas excepere femora, crura, pedes, quorum dexter tribus tantum munitus digitis, ac

(*v*) Philosoph. Transact. vol. 57. part. 1. pag. 1.

(*w*) Natuur-en Geneesk. Bibliotheek VI. D. pag. 117. seq.

(*x*) Burdach de læsione partium, foetus nutritioni inservientium. pag. 5. not. b.

(*y*) Observat. Anatom. Patholog. Lib. 2. pag. 101. not. z.

(*z*) Geneeskundige Jaarboeken I. D. 2. st. pag. 113.

(*a*) Descripta hæc est in libro, cui titulus: lux e tenebris effulsa ex viscerum monstri partus enucleatione. Medioburgi 1663.

(*b*) In Appendice ad Licetum de monstis pag. 300.

ac œdematosus admodum; sinister quatuor digitis gaudebat, & ambo decussatim excurrerant. Aderant podex, membrum virile, ac umbilicalia vasa longo satis itinere placenta uterinam subeuntia, iisque glandula quædam incubuit. Ultima lumborum vertebra in apicem desinebat. Dissecto corpusculo, neque cor, multo minus pulmones, neque lienem, renes, vesicam urinariam, neque intestina obtegens omentum reperire licuit. Unicum hepar, vasis suis instructum, & ratione corpusculi mole vastissimum, ac intestina, pauca, vacua, brevissima, suo colligata mesenterio, pluresque glandulæ, in peritonæo fuere recondita. Ventriculus nisi superioris intestini pars quædam expansior, crassiorque apparuit. Cæcum intestinum non aderat. Colon ob incisuras facillime distingui potuit. Rectum imperforatum extitit. Jecur vesicula fellea poroque bilario caruit.

Ovum, ab utero ejectum, circa septimum graviditatis mensem, una cum ingenti mole vesicularum, examinavit Vallisneri. Magnitudo erat ovi anserini; continebat molem imperfectam & morbosam. Caput, pedes, & crura deerant, solus corporis truncus, ruditer compactus, observabatur, & in eo cor erat amplum cum aërta & vena cava inter geminos utriculos, qui pro pulmone habiti sunt. In imo ventre informis sanguinea moles vices hepatis ge-

rebat. Loco pancreatis & lienis gemina congeries incomposita glandularum apparuit. Ventriculus cum elongatis intestinis mollibus & friabilibus patuit (c).

Observavit etiam Mappus massam deformem, ex qua intestina propendebant nuda, cui infimus erat uterque pes, alter plenior, alter extenuatus. Cute incisa & remota, inferiorum artuum ossa, carnibus tecta, cum ossibus innominatis & sacro, carne itidem non destitutis, molem constituere, manifestum erat (d).

Talem informem molem paucis etiam descripsit, & delineavit Burton (e).

Huc denique accensendum videtur monstrum, cujus descriptionem delineationemque dedit Buttner (f). Caput, brachia, deficiebant; pedes, genitalia, difformia erant; anus clausus, &, quoad viscera interna multi etiam observabantur defectus: cor enim, pulmones, ventriculus, hepato, lien, pancreas, renes, testes deerant, & intestinorum canalis brevis admodum erat. In sceleto non minus variæ difformitates notabantur.

(c) Malpighii Oper. posth. pag. 87.

(d) Histor. Medic. de Acephalis pag. 25.

(e) An Essay towards a complete new system of Midwifry pag. 274. Tab. 17. fig. 1.

(f) Anatom. Wahrnehm. pag. 188.

CAPUT TERTIUM.

De acephalis, minus proprie dictis.

Ad Acephalos, improprie dictos, refert citatus antea Mappus (*a*), 1. tales, qui primo solum intuitu acephali omnibus videntur, sed rite examinati caput monstrosum habent; 2. qui parte capitis carent, fronte, cranio, cerebro; 3. qui gemellis adhærentes colletenus, ex pectore aut ventre illorum integri pendere visi sunt, capite quasi in ventre aut pectore gemelli fratris aut sororis recondito, qualia observata, ut alii enumerarunt, sic & Mappus plura collegit (*b*).

Dicen-

(*a*) Histor. Medic. de Acephalis pag. 15. seq.

(*b*) Ipse, casum hujus generis describens, observationes similes, bene multas, adduxi, in Nov. Act. Physico-Medic. vol. 4. pag. 150. Meretur pueri monstrosi historia hic paucis repeti. — Infra sternum pueri, omni sensu perfecti, inter cartilagineos costarum spuriarum margines, magis ad dextrum, quam ad sinistrum latus, abdomini adhærebant nates, femora, crura, ac pedes alterius infantis, per solam cutem, quæ latitudinem dimidii pollicis non excedebat. Linea, qua nates separari solent, non erat distinguenda, & nulla ani comparuit apertura, & in ipsius loco cutis exiguum exhibebat foveam. Genitalia aderant nulla, sed eorum loco pars quædam, ex duplicata cute constans, nulla apertura prædita, ad dextrum latus

Dicendum nobis præsertim erit de illis, qui secundo loco memorati sunt, casibus, de iis itaque infantibus, qui instar nostri, hoc opusculo descripti, capite gaudent, sed adeo deformi, ut locus pro cerebro ferme nullus superfit, illudque ea propter una cum ossibus variis, aliorumque partibus, deficiat.

Qui autem observata talia annotarunt, vel externam tantum conformationem delinearunt, vel anatomen minime exactam instituerunt (c), de his itaque non dicam, sed

exemplum reflexa, compressa, & hac sub parte linea transversa cutem dividebat. — Femora ferme recta versus latera procurrebant; cum iis ad angulum parum acutum connectebantur crura. Pedes erant perfecti. Tertio a partu die infans obierat, convulsionibus valdis, quæ totum corpus, &, referente matre, adnexas etiam partes adfecerant, vexatus. — Columbus anatomen talis monstri descripsit. *Anatom. lib. 15.*

(c) Mauriceau observat. sur la grosseffe & l'accouchement des femmes obs. 348. Velschii Observat. Med. Epigramate 9. in Ejusdem sylloge Curat. & Observat. Medicinal. Van Meekeren Genees. en Heelk. Waarnem. pag. 445. Bartholini Cent. 1. hist. anatom. 83. pag. 124. Van Horne in litteris ad Wepferum in *Ephem. Nat. curios.* Dec. 1. ann. 3. pag. 223. Slegel ib. pag. 224. Hunerwolf Ibid. Dec. 2. ann. 9. obs. 98. *Journal des Sçavans* 1697. pag. 581. Os occipitis, ossa verticis, tota pars ossis frontis, quæ in superciliis ad futuram coronalem sese extendere solet, partes squamosæ ossium temporum aberant. Vixerat infans quatuor vel quinque dies. — Göckel *Consil. & curat. medicin.* cent. 2. obs. 50. *Littre Histoir. de l'Academie R. des Sciences* 1700. pag. 58. Edit. Amst. 1701. Mem. pag. 120. La Motte traité des accouchemens pag. 542. A pedibus ad palpebras superiores bene formata erat puella, sed loco ossium

exempla annotabo, quæ cum nostro, vario sensu, conveniunt, & ad illustrandum illud inservire possunt.

Caput infantis, cerebro carentis, quem vidit Mauritius Hoffmannus (*d*), plane monstrosus erat, facies deformis fere caninam exprimebat, auriculis pendulis; oculi solitæ magnitudinis eminentiorem faciæ partem occupabant. Frons, calvaria, cerebrum, & cerebellum sese non offerebant. In parte, faciæ opposita, durum quoddam corpus, figura primæ vertebræ, alata, carnea mole obductum, protuberabat, sub quo foramen insigne penetrabat ad vertebrarum cervicalium

siam frontis, verticis, occipitis, lamella ossea erat, intime nexa illis partibus, ad maxillam superiorem pertinentibus, quibus cerebrum incumbere solet. Cerebrum nullum erat. Sub lamella externa dicti ossis substantia spongiosa & tenera deprehendebatur. — Denys ampt en pligt der Vroedmeesters pag. 197. fig. 5. 6. Blanchott in select. Physico-oeconom. Stutgardiæ 1749. 2. st. pag. 127. Pettman Nov. Act. Phys. Medic. Tom. 3. pag. 493. Cl. van Doeveren Observat. Academ. pag. 45. Fœtus, de quo agit, capitis, collo breviori suffulti, superiore parte maxima erat destitutus. Cranii quippe galea fere a superciliis, oculos permagnos & valde protuberantes superne definientibus, usque ad imam occipitis partem deerat; ossa temporum compressa, & in duo quasi tubera nonnihil elevata erant. Ossium defectum adimplebat massa ruberrima, deformis, cerebri rudera exhibens, tenui membrana tecta, humorem sanguinolentum, per foraminulum, quod durante partu factum erat, effundens. Cultro anatomico fœtum non subjecit. — Acrel tal om fostrets sjukdomar i Moderlifvet. Stockh. 1770. pag. 24. J. Bang Societ. Medic. Havniens. Collect. vol. 1. pag. 92.

(*d*) Ephem. Nat. Cur. Dec. 1. ann. 2. obs. 36.

calium & dorsalium thecas, quæ, licet membrana quadam firma succinctæ, omni tamen medulla destitutæ conspiciantur. Dissecto cadavere, nullibi præterquam in capite naturæ defectus insignis notabatur. Figuras capitis, ab anteriore & posteriore visi, ut & ossium mundatorum adjecit Observator, sed tales, ut partes ex iis determinare non liceat. Nec accuratior in hisce fuit Kerkringius (e), qui descripsit, & delineavit infantem similem, cujus caput cum nostro in multis convenire videtur. Exactam vero talis casus investigationem instituit, & cum Wepfero communicavit Harderus (f). Puellæ in loco naturalis hiatus ossa cranii in peripheria sesquipalmæ latitudine distabant, aperta plane ac late superiori cranii parte, ac si ab oculorum summitate supra aures ad occiput usque cultro lato prædicta ossa essent abscissa. In medio divulsorum ossium propullulabat, loco cerebri, massa quædam, carnea, solidior intus, & extus saturato rubore perfusa, ex quatuor vel quinque portionibus, ceu adunatis glandulis majoribus, composita, quæ tamen nec cerebri anfractus vel mæandros, nec cerebrum & cerebellum ullatenus exprimebant. Massa hæc membrana valida tecta fuit, qua adaperata, nihil præter carnem

(e) Spicileg. Anatom. obs. 23. pag. 56. tab. 9.

(f) Ephem. Nat. Cur. Dec. 1. ann. 3. pag. 224.

nem sanguinolentam visum est, atque vesiculas, in dextro latere eminentiori aquâ flavâ plenas. Nulli ventriculi vel eorum vestigia detegi potuerunt, multo minus reliquarum cerebri partium apparatus. Inter protuberantias anteriores ac posteriores, digito leniter divulsas, ductus erat satis patulus, ut calamus scriptorium admitteret, in spinalem medullam definens, quæ hic ad naturalem constitutionem quam maxime accedebat. Rudimenta nervorum mollium, fractu facili, ab utroque latere in basi massæ carneæ, & principio spinalis medullæ, comparuerunt.

Describit ipse Wepferus (g) puellam, quæ diem circiter vixit, sed vitæ hujus usuram, convulsionibus attrita, amisit, cujusque caput monstruosum erat. Primo intuitu occurrebat moles convexa, rubicunda, anfractuosa, similis fere cerebro jam denudato, superficies vero rubicundior & quasi carnosâ erat. In dextro latere, blanda manu, membrana rubicunda, tenui, separata, tota moles constare visa est ex plurimis vesiculis, tenuissimorum filorum opè inter se cohærentibus, majoribus, minoribus, limpidissimam aquam continentibus, vices cerebri suppleantibus. His ab iatis basis cranii maximam partem plana erat. Offa petrosa utrimque & antè crista galli leviter prominebant, cri-

bro-

(g) Ibid. pag. 205.

brosum os videbatur oblitteratum. In media basi, ubi sella equina ossi sphenoidi insculpta est, sinus erat superficialis, in quo duo inveniebantur corpuscula, phaseoli magnitudine, juxta se posita, quibus in parte postica aliud rotundum, pisi mediocris magnitudine adjacebat. A tribus illis corpusculis medulla spinalis, in progressu amplior, procedebat per finem alium superficialium, ad foramen magnum occipitis. — Tria hæc corpuscula medullosa erant, subcineritia, æqualia, anfractibus & sinibus ferme destituta. Ab illis antrorsum duo nervi ad oculos pergebant; ab utroque latere procedebat nervus major, foramini ossis petrosi insertus. Aliæ fibrillæ ex lateribus dictorum corpusculorum prodibant. Aberat os frontis ad cristam galli, syn-cipitis, temporum, lambdoidæi maxima pars. In facie omnia rite erant conformata.

Infanti, quem vidit Saviard (*h*), maxima pars ossis frontis, occipitis, temporum deficiebat, & tota aberant verticis ossa. — Magnum ossis occipitis foramen tectum erat membranâ, simili duræ matri, & in hac sinus erant laterales, unde sanguis sese evacuabat in jugularem internam. — A latere sellæ turcicæ duo cernebantur corpora spongiosa, quorum alterum magnitudinem nucis juglandis, alte-

(*h*) Heelkund. Waarneem. pag. 174.

alterum olivæ habebat. — Vixit sex horas. — In altero infante, quem idem observavit (i), aderat solummodo pars inferior ossis frontis, quæ superiorem portionem orbitarum facit; parva linea ab ossiculis nasi sese extendebat ad sellam turcicam, pro parte ossis frontis tectam. Verticis ossa aberant; occipitis non nisi pars inferior conspiciebatur, quæ foramen magnum format; hoc autem, a posteriore planum, ad altitudinem sex linearum adscendebat. Supra hoc foramen rubicundus sese offerebat tumor, cum medulla spinali communicans, sanguine repletus. Squammosa ossium temporum pars deficiebat, multiforme aderat; sed cribri-forme cum crista galli non conspiciebatur. Vixit quatuor dies, sese movebat, fugebat, clamabat.

A sana matre, nullum omnino malum per totum graviditatis tempus passa, natus puer traditur, omni modo bene conformatus, si solum excipiatur caput, cujus pars superior, depressa, inæqualis, integumentis rubris tecta. His separatis os frontis videbatur in os multiforme depressum; partes squamosæ ossium temporum deërant, ut & ossa verticis; occipitis ossis sola aderat basis, quæ conjungitur cum multiformi, & in media ipsius parte erat foramen pro medulla spinali. Cerebrum nullum. Ca-

roti-

(i) Heelkund. Waarneem. pag. 180.

rotides & vertebrales in membranam, ossa tegentem, parvos spargebant ramos. — Medulla spinalis infra tertiam vertebra incipiebat, consueto modo nervis originem præbens. Oculi, qui ad summitatem frontis videbantur positi, & maxime prominebant, erant naturales, omnibusque suis gaudebant nervis. In facie nil notatu dignum occurrebat. — Adfirmabat obstetrix, vivum in lucem prodiiisse hunc infantem. Gravida motus maxime molestos circa finem gestationis perceperat (k).

Caput puellæ, quam examinavit Monton (l), parte maxima carebat. Pars superior ossis frontis, ossa verticis, partes squamosæ ossium temporum, pars superior ossis occipitis desiderabantur. Loco cerebri sacculus erat, ferme rotundus, ex dilatata dura matre formatus, materiam rubellam, spongiosam, fibrosam continens, unde nervi originem ducebant. Ad tertiam usque colli vertebra sese extendebat sacculus hicce. Pars inferior & posterior ossis occipitis secefferat in portiones duas, & colli, dorsumque vertebrae pariter a posteriore hiabant usque ad primam lumborum, ac tegebantur dura matre, non cute, quæ, fissâ, & in utroque latere cicatrice obducta videbatur.

Unde-

(k) Buffiere in Philosophical Transact. N. 251. pag. 141.

(l) Lettre a Mr. Andry au sujet d'un Enfant monstrueux. Journal des Sçavans. Août 1722. pag. 186.

Undecim horas post partum vixit puer septimestris, a matre morboſa in lucem emiſſus, cujus cranium ſimili laborabat deformitate, ac in præcedente infante. Os frontis, occipitis, & oſſa bregmatis plane aberant. Oculi ſummum tenebant faciëi, ſuis orbitis vix incluſi. — Tota facies referebat faciem capitis, cui, conſueta methodo conſuetaque diſenſione, cranium eſt ferrâ amputatum: ſaltem hic ora oſſium, a natura aberrante, ita decurtatorum comuni integumento eouſque erat coöperta, quo membrana quædam reliquam cranii baſin in plano contegebat; ſaltem in medio fere hujus ſpatii prominebat os ſphenoïdes nudum, & inæquali bifida facie ſtatim conſpicuum. Expanſa ſuper planam baſin cranii dicta membrana rubicunda & ſanguine ſuffuſa apparebat, ſuiſque fulcoſis tractibus ita transparentibus, ſpem ante aperturam faciebat ſubtus latentis cujuſdam tenuis cerebroſi tractus, ſed ſpes ſefellit. In medio baſeos cranii conſpicui inæquales, & bifidi quaſi proceſſus oſſis ſphænoïdis, nonnullis corneæ excrescentiæ eſſe videbantur. In poſtica occipitii parte membranæ ſuper extenſæ rotundum habebant foramen, per quod ſtilo explorare licebat, hic latere aliquid cerebri. — Reliquæ corporis partes erant bene fabrefactæ. — Membranis, baſin cerebri contegentibus, decuſſatim diſſectis, nihil in anteriore baſeos cranii parte, ubi alias bina cerebri hæmiſphæria eſſe ſolent,

solent, inventum fuit, quam membrana, venosis tractibus turgida, sanguine quasi suffusa. — Sub ista autem membranae parte perforata, quæ occipitii basin contegebat, statim in conspectum venit medulla spinalis, inter quam & os sphænoïdes bina cerebrosa hæmisphæriola cum interjacente conariolo conspiciebantur, quæ reclinata uni quartæ segmenti cutanei, in crucem facti, parti adhærebant. — Ex medulla spinali nervi oriebantur. Duo exiles ad anteriorem cranii basin procedebant, & inde ad oculos. Sed nervorum distributio non exacte investigata est (m).

Celebris olim Holmienſis medicus van Horne Bromelio diſſecandum obtulit infantem masculum, novimeſtrem, mortuum editum, cujus truncus & extrema ſatis bene formata erant, ſed vultus deformis. Tota quippe cranii pars ſuperior, ferrâ quaſi in orbem ablata, deërat, deficientibus ejusdem binis oſſibus frontalibus, ſyncipitis, & maxima parte temporalium atque occipitis, cujus tamen extremitati, adhuc ſuperſtiti & inclinatæ, cutis capillata & calloſa quaſi adhærebat. Totum capitis globum dura mater nuda & naturalis obtegebat, qua ſublata proceſſus quidam falciformis, & ſimul laterales, ſub eadem obſervabantur, ſed ne minimum quidem cerebri & cerebelli vel medullæ

(m) Act. Medic. Berolin. Dec. 1. vol. 8. pag. 7. ſeq.

oblongatæ vestigium, verum illorum loco totam cavitationem adimplebat lymphæ rutilans. Medulla spinalis theca sua vertebrali integra continebatur, auditorii etiam, optici, & ad oculos, linguam, nasumque excurrentes cæteri nervi, exiles, & quasi membranacei, per foramina sua diffundebantur, sed unde ortum traxerint, & quomodo vasa arteriosa & venosa distributa sint, ob partium corruptelam, effusumque sanguinem mucosum, certius cognoscere, non licuit (n). — Hoc in casu & frontis & occipitis partes majores supererant, quam in nostro.

Exempla, quæ hætenus enarravi, quæque non omnia æque accurate descripta sunt, magis minusve, non autem perfecte conveniebant cum observatione, quam primo capite dedi; ast illi casus, quos memoriæ prodiderunt Morgagni, Haller, Buttner, talis naturæ sunt, ut ferme similes, si non plane easdem, deviationes exhibeant, & ea propter vel tanto magis hic subjungi mereantur, quia ex nostris figuris horum virorum annotata non parum illustrari possunt.

Ter infantem, cerebro destitutum, cultro anatomico examinavit Ill. Morgagni, & omnes hosce casus, qui annotarentur, dignos censuit, nullum vero figuris illustra-

vit.

(n) Acta Litterar. Sueciæ anni 1725. pag 98.

vit. Breviter de primo casu, quem una cum Vallisnerio vidit, agit (o), dicitque, infantem, optimo habitu totius corporis, cunctisque visceribus rite constitutis, præditum, cerebro cerebelloque caruisse, nervos autem eodem modo sese habuisse, ut sanissimo cerebro solent. Huic, ut alibi monet (p), cranii nihil, præter basin, erat, neque hæc tota, nam quicquid de ipsa esse solet, post magnum ossis occipitis foramen, desiderabatur. Prolixius vero, & admodum exacte, cranium alterius infantis describit (q).

Collum huic infanti nullum, nullum occiput, nullum sinciput, frons nulla; pro his omnibus membrana erat, laxa, rubicunda, mediocri tenuitate, nisi qua in hydatidem unam aut alteram majusculam haud procul ab anterioribus finibus, nonnihil crassescibat. Sub his oculi, cum anterior pars maxima deesset orbitalum, antrorsum prominebant. Ab lateribus pariter utriusque auriculæ pinna, deorsum concidens & convoluta, speciem insolitam exhibebat. Hæc tamen si excipiantur, & dexter pes introsum contortus, reliquum faciæ, atque adeo corporis, ubique ferme secundum naturam constitutum, & probe nutritum apparebat, magnitudine, quæ fœtui semestri aut paulo majori

(o) Adversar. Anatom. 2. animadv. 35. pag. 72.

(p) De sed. & caus. morb. Epist. 12. art. 6.

(q) Epistol. Anatom. XX. artic. 56.

jori convenire videtur. Sublata rubicunda membrana; quæ integumentorum, offeique fornicis cranii loco erat, nihil illi, nisi cranii basis, suberat, & hæc informis atque imperfecta; quippe maximam partem efficiebant ossa petrosa, prædura, & secundum naturam se habentia; nihil usquam cerebri, nihil cerebelli, nihil oblongatæ medullæ, nihil incipientium nervorum. Optici, ab oculis introrsum investigati, intra crassitiem basis cranii finiebantur. Qua vertebræ cervicales esse debuissent, foramen ad summam dorfi spinam conspiciebatur, non parvum, & secundum ejusdem longitudinem illic apertum. Intra hoc spinalis medullæ initium conspiciebatur. Hæc repente ibi & per se incipiebat, inde per universum spinæ tubum producebatur. Nervi, ex hac ex ordine emissi, erant tenues; medulla ipsa ab summo ad imum prætenuis, & ex rubente tunica, sed non ex medullari constabat substantia. Itaque spinæ tubus erat propemodum inanis, & illius parietes rubicunda investiebat membrana, ejus simillima, quæ pro cranii fornice fuit, ut pro dura matre utrobique haberi debuerit.

His addit sectionem puellæ a Santorino institutam, sibi-
que ab amicis communicatam (r). Corpus optime nutri-
tum ea magnitudine erat, quæ conveniret justo partus tem-
pore

(r) De sed. & caus. morb. Epist. 12. art. 6.

pore in lucem emissæ puellæ, ut hæc statim a partu mortua erat. Summum duntaxat caput valde erat depressum, a quo eum sublata esset membrana crassâ, capillatæ cuti penitus connata, non cranii fornix, non cerebrum, quæ nusquam erant, sed quædam quasi vesica conspiciebatur, in qua nihil nisi aqua flava. Ab hac vesica, quæ anteriora tenebat, prorsus sejuncta in cranii basi, atque adeo in ipsa medullæ oblongatæ sede, erat particula, nucleo amygdalæ non major, quæ cerebelli loco esse posset.

Tertium exemplum, quod Cl. Morgagni memoriæ prodidit (s), quoad cerebrum, maxillam inferiorem, cum nostra observatione convenit. Nullum apparebat collum, supra oculos vix aliquid erat frontis, ex eoque loco pro communibus corporis integumentis, una erat membrana rubra, quæ capitis, minime ibi extuberantis, imo in posteriora declivis, superiora obducens, per medium dorsum ad thoracem ferme infimum pergebat, quanto magis descendens, tanto minus lata; sub qua posteriore membranæ parte asurgebant protuberantiæ duæ ossæ, ut videbantur, quæ singulæ a singulis lateribus capitis profectæ, & quo longius ab ipso descendebant, eo minus elatæ, magisque inter se accedentes, spinam subesse bifidam indicabant. Sub

inci-

(s) De sed. & caus. morb. Epist. 48. art. 50.

incisa capitis membrana rubra, quæ erat tenuis, nihil quod pro cerebri, cerebelli, & oblongatæ medullæ reliquiis accipi posset; apparuit, nisi duo quasi cornicula, quæ crassa, mollia, & ex rubro fusca, singula in singulis anterioribus basis cranii lateribus prominebant, dissecta enim, præter concretionem sanguinem, mucosam quamdam ostendebant materiam. His corniculis illa ossis frontis pars suberat, quæ fornicem orbitæ posteriorem facit; nam anterior deërat, deërantque syncipitis ossa, & de osse occipitis quidquid non est, ante magnum, quod nullum propterea hic erat, ipsius foramen. Temporum autem ossa erant quidem, sed deorsum in latera retrorsumque protensa. Ad quorum illa foramina, quæ auditorii ingrediuntur nervi, frustra horum nervorum, ut aliorum pariter, in hac cranii basi, quærebantur initia. — Maxillæ inferioris ea erat longitudo, ut ultra superiorem, quamvis hic inter descendendum valde in anteriora protensam se antrorsum extenderet. Intervallum inter partem dextram & sinistram longius quidem, sed multum, quam consuevit, angustius erat, & hoc singularis insuper arctabat utriusque crassitudo. Ad menti inferiora ambæ hæ partes in unum os coaluerat. — Spina erat bifida, & singulari ratione incurvata. Huic observationi adjunxit Morgagni aliam Valsalvæ (1), aliam Baronii (2).

Septi-

(1) De sed. & caus. morb. Epist. 48. art. 48. 49.

(2) Ibid. art. 53.

Septimestri fœtui, quem secuit Hallerus (v), facies iusto brevior erat, oculi valde prominuli, frontis insolita brevitās. Deerat frons pene tota, & supra oculos cutis cum dura matre continuabatur. Deficiebat omnis illa ossea compages, quæ a superciliis ad crucem occipitis convexa, & ovi dimidium referens, capitis fornicem efficit. — Cerebri loco nihil aderat, incisa dura, & in hoc corpusculo mire carnosā membrana, præter glandulosā quædam corpuscula, non dissimilia lymphaticarum glandularum. Nudatis ossibus, os petrosū inter omnia ossa cranii elatissimum & nudum erat, quod caput utrimque terminabat. Foramina cæterum solita vasorum, & nervorum & carotidum trunci & fossæ jugulares suis locis reperiēbantur, nervorumque consuetæ viæ, inque ipsis aliquot funiculi. Sella equina & processus clinoidei legitimi aderant; verum deerat ossi frontis perpendicularis lamina, ea verò, quæ, horizonti parallela, orbitæ lacunam perficit, brevior iusto remanerat, unde indecora oculorum prominentia, pulsus quasi antrorsum a depresso osse oculis. Squamosum os inclinatum erat, & in horizonti parallelam planitiem reflexum, in cranium introcesserat, nullo manente elevatæ laminæ

(v) Opusc. Anatom. pag. 282. seq. Eundem hunc casum, titulo Exempli deficientium ossium cranii, descripsit etiam tractatu de monstris Oper. min. Tom. 3. pag. 13.

minæ temporalis vestigio. Syncipitis ossium ne vestigium aderat. Sed & occipitis os vix aliquantum super magnum foramen adscendebat, tota ea parte mutilum, quæ posteriorem capitis rotunditatem perficit. Vertebrae colli tantum quinque fuerunt, earumque quinta, amplior, hiabat. Spinalis medulla inebriata quidem rubro gelatinoso liquore, adfuit tamen, dura sua, & molli, membrana & arachnoidea defensa.

Puellam, post enatum puerum vivum, mortuam in lucem emissam, sine cranii fornice, cerebroque, describit Buttner (w), & hæc observatio magis, quam ulla alia præmissa, cum nostra convenit. Corpus, artusque bene erant conformati, ut in justo tempore enatis. Oculi multum prominebant. Convexa cranii pars aberat, & videbatur fornix ferræ ope ablatum. Cutis frontem solito modo tegebat, sed, ubi ad planam capitis partem devenerat, albido margine circumcirca terminabatur, a quo membrana tenuis mollis, fusca, tres pollices longa, totidemque lata oriebatur, quæ tamen veræ cutis, sed hic degeneratæ, continuatio videbatur. Media in parte apex officuli cujusdam prominebat, & ante hunc apicem foramen erat, instar valvulæ, quod stilum admittebat, quæ sub dicta tenui membrana

(w) Anatomische Bemerkungen pag. 92. 100. seq.

brana sic potuit moveri, ut constaret, hanc ossibus non adhærere. Offa, quæ superiorem cranii partem formant, ab-
erant; in nucha molle quid detegebatur, parvumque foramen, per quod stilus immitti potuit, & ex quo medulloso aliquid proveniebat. — Separata membrana a subjectis ossibus, ne minimum cerebri aut cerebelli sese offerebat; basis cranii ossea mox in conspectum veniebat, & prominens osseus apex erat illa ossis occipitis pars, quæ cum posteriore parte baseos ossis multiformis, seu fellæ turcicæ, connecti semper solet, & huic medulla oblongata incumberebat. Carotides arteriæ, cervicales, sinus laterales duræ matris aderant. Ex medulla oblongata omnes ferme prodibant nervi. Optici vero originem trahebant ex parva portione medullari, a quoque latere ossis frontis sita. — Crista galli non conspiciebatur, sed ad partem ossis frontis superstitem videbatur desinere fella turcica, cujus figura etiam insolita erat. — Superiores ossis frontis partes deficiebant, illiusque lamellæ, quæ supremam cavi oculi partem formant, erant admodum tenues; cava hæc ergo solitam non habebant profunditatem. Verticis ossa duo una cum squammosis desiderabantur, aderant vero petrosa. Ossis occipitis pars superior non animadvertēbatur, sed in utroque latere portio inferior hujus partis, cum qua pars lateralis ejusdem, ossis conjungitur (os occipitis enim in neonato ex quatuor par-

partibus constat) supererat, & versus exteriora in apicem definebat, qui, ossi temporum incumbens ad frontis os sese extendebat. Hæ duæ portiones, ubi dura mater medullam spinalem in specu vertebrarum comitatur, non junctæ, sed ab invicem separatæ erant. — Palatum fissum erat, eique duplex adhærebat uvula.

Bene conformata cæterum hæcce puella vixit, sese movit intra uterum, sicque confirmavit, absque cerebro fœtus vitam subsistere posse; sed & tales infantes subinde (ut casus alii, allati, etiam probarunt) vivos in lucem prodire, atque per aliquot temporis spatium vitam protrahere posse, eidem Buttnero constitit (x), cum puellam, simili ferme cranio, ac præcedens, gaudentem examinavit. Basis cranii membrana etiam tecta erat. Cerebri, cerebelli, & medullæ oblongatæ nihil aderat. Pars parva ossis frontis superstes, ossa petrosa, sella turcica, cum parte ossis occipitis, firmiter invicem concreta, formabant dictam basin. Os cribrosum adeo erat compressum, ut crista galli & lamina cribrosa conspici non potuerint. Sub margine ossis frontis in quoque latere portio parva medullaris erat, unde nervi optici progrediebantur. Parti ossis occipitis, quæ cum basi ossis multiformis conjungitur, non accumbebat medulla oblon-

(x) Ibid. pag. 110.

oblongata, sed sanguis coagulatus, qui foramen magnum etiam intrabat. Separata dura matre ab interna ossis occipitis superficie, comparebant sinus laterales. Ossa verticis deficiebant. — Ossa petrosa conjungebantur cum osse occipitis; ab anteriore superstes ossis frontis pars incumbere parti squamosæ ossis temporis, quæ crassum marginem formabat. Multifforme os carebat processu magno laterali, cum quo, in aliis craniis, pars squamosa ossis temporis conjungitur. Sella turcica multum erat compressa, & processibus clinoidæis anterioribus os frontis adeo incumberebat, ut cribriforme distingui non posset.

Longe sæpius in fœtibus sexus sequioris deformitates, hætenus descriptas, fuisse visas, quam in maribus, observavit Morgagni (y), confirmat hoc noster casus, ut & alius, quem postea vidi, fœtus septimo graviditatis mense, una cum alio, bene conformato potioris sexus, in lucem emissi, cui cranium simili modo erat conformatum, ac infanti, cujus descriptionem primo capite dedi: integumenta, qualia totum corpus investiebant, caput integebant, nullaque aderat fissura, ad medullam spinalem tendens, sed ibi loci fovea quædam conspiciebatur satis profunda, in cœcum, tenui membrana obductum, finem termi-

(y) De sed. & caus. morborum Epist. 12. art. 6. Epist. 48. art. 49.

minata. Quantum conjectura assequi licuit, sectionem enim instituere non potui, cranium, si non perfecte eodem modo erat conformatum, saltem pro maxima parte cum dicto conveniebat. Nullum adesse videbatur foramen magnum. Frontis ossis maxima pars aberat, & verticis ossa deficiebant penitus. Adeo complanatum erat totum cranium, ut vix ullum cerebrum adesse potuerit.

Observationem Clar. Morgagni probant ulterius ferme omnia exempla, quæ attuli. Singularis autem est Henc-kelii observatio fœminæ, quæ duas puellas, monstroso tali capite præditas, duos vero pueros, bene conformatos, in lucem emisit. Alteram puellam secuit, &, licet anatome nullo modo exacta sit, inde tamen constat, cerebrum ad-fuisse nullum; ossis occipitis apicem fuisse bifidum, duas vero, in quas recessit partes, versus latera fuisse reclina-tas (z).

(z) Neue Medicinische und Chirurgische Anmerkungen. I. Samml. pag. 74. seq.

CAPUT QUARTUM.

*De causa maxime probabili degenerationis cranii hæc-
nus descriptæ.*

Qui attendit ad communicatas hætenus verorum acephalorum, illorumque, qui minus bene sic dicuntur, & quorum catalogus adaugeri facillime posset (*a*), observationes, mirabitur, toties tales obtigisse casus, tot miseros in lucem emissos fuisse infantes, qui vel omni encephalo, vel maxima cerebri parte, destituti, aut in partu mortui sunt, aut e vita, cujus usura vix ipsis erat concessa, mox fecerunt, sed simul hanc movebit quæstionem, cuinam causæ hæcce monstrositas sit adscribenda?

Si

(*a*) Conf. Mauriceau Traité des maladies des femmes grosses, pag. 115. 116. Preston in Philosoph. Transact. n. 226. pag. 439. Tyson ib. N. 228. pag. 533. Heister Observ. Medic. Miscell. obs. 14. pag. 30. in Halleri Collect. Disput. Anatom. Tom. 6. pag. 740. Johnston in Philosoph. Transact. vol. 57. pag. 115. Heuermann Vermischte Bemerkungen 1. Band pag. 313. Tab. 4. — Adservatur etiam in Museo Societatis Scientiarum Harlemensis sceleton talis acephali. Hujus cranium in multis cum nostro convenit, spina bifida est, totaque hiat. Cum exsiccatum sit, & hinc cartilagine, inter ossa mediæ, formam amiserint suam, partes omnes non tali distinguere modo licet, ac in recenti.

Si illos effectus imaginationi adscribendos esse cense-
rem, quos inde derivant multi, memoratum etiam casum
ipsi tribuere, foret facillimum: interrogata etenim de om-
nibus, quæ, durante graviditate, acciderant, mater, pri-
mo quidem, nullam sibi cognitam causam esse, cui defor-
mitatem sui infantis adscriberet, falsa est, postea autem in
mentem sibi revocavit, se, in principio graviditatis, suos,
qui simiarum gesticationes admirabantur, vocasse infan-
tes, ne forte ab iisdem læderentur, &, cum non obedi-
rent, alterum, manu prehensa, ad se traxisse, mox vero
majorem simiam in se infiliisse, atque abdominis dolorem
excitasse, sic ut maxime perterrita recesserit. Verum a tot
viris celeberrimis, exemplis adeo luculentis, demonstratum
est, omnes monstrositates ab imaginatione (licet negari non
posse videatur, illam diversos in corpus humanum effectus
exferere) non esse derivandas; alia itaque causa videtur
quærenda, & hæc duplex esse potest, vel externa vel interna.

Cel. Hallerus, postquam fœtum humanum septimestrem,
sine cerebro editum, examinaverat, & suam hanc obser-
vationem cum multis similis fabricæ exemplis contulerat,
fœtum hunc ab aliqua injuria externa in monstri formam
fuisse deturpatum, non vero a primis retro principiis pecu-
liarem fabricam retulisse, statuit (*b*). Rationes, quas ad-

du-

(*b*) Opuscul. Anatom. pag. 290.

ducit, optime in nostrum etiam casum quadrant, & hujusmodi videntur, ut vix ullus dubitandi locus superfit. Nervorum aderant foramina, arteriarum & venarum, & non solum alienissimum a sapientia naturæ ipsi videtur, ivisse ad cranium arterias, venas, nervos, in quo nullum cerebrum esset, verum omnino sanæ rationi contrarium. Vestigia passæ violentiæ ubique nimis manifesta erant; introrsum elisum os squammosum injuriam exprimebat comprimæntis potentiæ; consentiebat undique occipitis & frontis deficiens lamina. Dubium itaque Hallero non videbatur, aliquo tempore, a vehementi causâ, fœtus caput elidente, mollia adhuc capitis ossa, undique compressa, crepuisse, & fluidum hætenus cerebrum & cerebellum elisisse, minima superstite particula; & periisse in ea tempestate ossa syncipitis; & ossa temporum figuram mutasse, quemadmodum a simili violentia frequenter in fœtibus, cerebro destitutis, tumores, sanguine pleni, reperti sunt, herniæ cerebri, ut multis adductis exemplis probat; videtur autem ipsi hoc tempus præcox fuisse, & inter initia humanæ formæ, quia cutis cum dura membrana continuo nectitur; dura autem membrana a pericranio, in primis vitæ initiis, nullo intervallo distat, sed nuda nudo, tanquam altera lamina subest, & sensim separatur a pericranio, internascente ossea materie cranii.

Si jam mutationes adtendimus, quas in nostro fœtu subierunt ossa cranii, illa certe ex compressione, ex violentia externa, (forte a simia insiliente) superiori capitis parti illata, derivari, explicari, possunt, præsertim, quia hæc locum habuit eo tempore, quo ossa nondum osseam duritiem induerant. Potuit fornix cranii sic deprimi, ut ossa temporum, lateralem ipsius partem constituentia, a se invicem removeri debuerint, apex ossis occipitis in duas secedere partes, alteram dextrorsum alteram sinistrorsum dimotam, sic ut, destructis ossibus verticis frontisque, consumto cerebro & cerebello, cui vix ullum spatium amplius supererat, nuda basis conceptaculi cerebri, non tantum sese monstraverit, verum etiam hujus media pars multum adsurrexerit, lateralibus depressis. Tanto autem probabilior videtur hæc sententia, quoniam plurimi infantes, qui tali deformitate laborarunt, una cum alio, robustiore, vivo, valente, fœtu in utero fuere contenti, quo certe in casu alter alterius incrementum impedire potuit. Rationes, ob quas cum Hallero hac in re sentio, eadem etiam sunt, quæ Celeberrimum hunc virum permoverunt, ut dictam amplecteretur sententiam. Aderant nervi omnes, aderant vasa vertebralia, carotides arteriæ, venæ jugulares, aderant solita foramina, per quæ decurrebant, aut transire debuerant, licet non omnia solitis locis posita essent, & nonnulla confluerint; partes omnes

col.

colli, maxime compressi, ob sanguinis circulum, his in locis non adeo liberum, sed multum impeditum, suffuso quasi sanguine turgebant. Dictæ autem partes omnes vasculosæ, si a primo initio caput sic fuisset formatum, non adfuissent, non sanguinem accepissent, nervi non fuissent detecti, propriis in foraminibus non essent visi, nisi olim adfuerit cerebrum.

Verum etiamsi hoc modo ortus dictæ degenerationis explicari posse videatur, constetque, causam externam illi malo originem præbere posse, tamen ab interna simile malum etiam deduci posse, jure ostendit Clar. Morgagni, ei-que pariter adstipulatur Hallerus.

Mirabile visum in ejusmodi observationibus est, inquit Morgagni (c), cerebrum defuisse, id vero aliquanto minus homines fortasse mirarentur, si cogitarent, minime necesse esse, ut a primordiis defuerit, sed, cum primum esset, postea vi morbi ingruente, sensim extenuari, & demum abscedere potuisse. --- Quid, si hydrocephalum aut scissum, aut cum tumore ad cervicales vertebrae conjunctum, foetui accidat? Quid si postquam tenera adhuc cranii ossa, premendo urgendoque, alia ab incremento ulteriore prohibuit, alia pervertit; si postquam cerebrum multo te-

nerri-

(c) Epistol. Anatom. 20. artic. 57.

nerrimum, incredibilem in modum attenuavit, demum crescente usque & usque aqua, tumoris integumenta perumpat, indeque & aqua & cerebrum, magna ex parte in aquam resolutum, effluant? — Quam sententiam confirmare videntur & hydatides, in multis talibus casibus in dura matre visæ, & foramina ad initium medullæ spinalis conspecta, quale in casu, primo capite descripto, etiam obvium fuit. Suam autem hancce opinionem ulterius postea exposuit (*d*), ostenditque, quales inde mutationes in ossibus suboriri soleant. Vertebrarum degeneraciones in ita dicta spina bifida quis attendat, easque cranio applicet, & intelliget, aquam, quæ, antequam tumor dirumpitur, in foetus partes laterales vertebrarum, cum suis corporibus inter se cartilaginis ope nexas, tantopere ab invicem removet, ut insignis hiatus detur, ubi processus spinosus adesse debebat, in capite etiam collectam, sic a se invicem dimovere cranii ossa posse, ut planiorem offerant superficiem (*e*). Ex hydrocephalo disrupto illum etiam explicari posse casum, monet Morgagni (*f*), quem supra attuli (*g*), in quo cranium

(*d*) De sed. & caus. morb. Epist. 12. art. 6. 8.

(*e*) Conferantur, quæ hac de re dixi Exercitat. Academ. cap. 4. pag. 50. 64.

(*f*) De sed. & caus. morb. Epist. 48. art. 50.

(*g*) pag. 52.

nium descripto modo erat vitiatum, & simul tota spina bifida; & Hallerus (*h*) spinam bifidam & deformia absque cranio capita pleraque hydrocephalo tribuit, qui paulatim cerebrum consumit, ut aqua sola supersit, dein ossa tenuia reddit, inde destruit, hiatumque facit, per quem cerebrum exit, & aqua sub ipsa integumenta erumpit.

Ex dictis hæcenus formanda hæc conclusio videtur, tales, quales multi descripserunt, qualem ipse hoc in opusculo delineavi, infantes, ita dictos acephalos, a causa vel externa vel interna, ex pressione, in tenerum caput agente, vel ex hydrocephalo, dicto modo descriptas mutationes producente, verosimiliter esse deformes, & monstrositates has dirorum morborum, embryones affligentium, conatorum, minimeque infrequentium, ingratas esse sequelas (*i*), non vero tales una cum foetu eodem tempore esse formatas (*k*). Novi equidem esse Auctores celeberrimos, & inter hos Clar. Prochaska (*l*), qui dictis causis non multum

(*h*) De monstris lib. 2. cap. 6. Oper. minor. Tom. 3. pag. 136.

(*i*) Conf. Roederer Diff. de vi imaginationis in foetum negata. Petropol. 1756. pag. 78. & Opuscul. pag. 124.

(*k*) Hanc sententiam, allato exemplo, probare etiam studuit Tyson Philosoph. Transact. n. 228. pag. 533.; pluribusque ostendit Buttner Anatom. Wahrnehm. pag. 100. 120. hanc causam descripti vitii probabilem esse.

(*l*) Annot. Acad. fasc. 2. pag. 71. 139.

tum tribuunt, & posteriorem sententiam esse amplectendam censent; stet sua cuique in re, quæ decidi nunquam potest, salva sententia. Mihi, qui hypotheses plane inuiles, sæpe maxime noxias, puto, sufficit, brevibus ostendisse, probabiliter in meo infante, in similibus aliis, rite formatum fuisse cranium, sanum adfuisse cerebrum, cum inde originem trahentes, & ad illud tendentes partes omnes bene conformatae & sanæ fuerint; cranium autem vel a causa externa, in caput agente, vel a collecta intus aqua potuisse sic mutari, ut, destructis, consumtis, partibus nonnullis, degeneratis aliis, solam basin oculo exhibuerit, & cerebri vix ac ne vix quicquam retinuerit; quemadmodum in foetu, septimo mense eliso a foemina, quæ primis graviditatis mensibus per scalas præceps ceciderat, & caput in parte postica graviter alliserat, occiput admodum deformatum, prorsusque depressum & planum, cerebri & cerebelli ne vestigium quidem, sed loco horum massam quamdam confusam & informem, grumosi instar sanguinis, peculiari tunica obductam, vidit Pauli (m); & a foemina, quartum imprægnata, satis bene valente, sed quæ mense quarto gestationis, in genua & alterum latus abdominis prociderat, elapso termino prolem masculam enixam ob-

fer-

(m) Act. Physic. Medic. vol. 5. pag. 242. obs. 62.

servavit Spoërlin (*n*), a parte capitis tam vitiose conformata, ut pro monstrosa merito haberetur; defuit enim tota calvaria, si basin excipias; ossa frontis, sincipitis, occipitis cum temporalibus maximam partem desiderabantur: oculi summum tenebant faciëi; loco cerebri aderat substantia quædam mollis, instar cerebri ac cerebelli, suis meningibus inclusi, configurata, sed hydatidibus, lumore limido, viscidiusculo, subflavo, distentis, conspicuo. — Compressionem certe in tenerum fœtum, utero contentum, tali agere modo posse, ut deformitates inde producantur, alia occasione luculentissimo probavi exemplo (*o*). Clär. vero Prochaska (*p*) fœtum humanum sine pedibus & crure sinistro, crure vero dextro valde imperfecto, & cum magna hernia ventrali, natum, describens, annotavit, nullius causæ prægressæ recordari potuisse fœminam, neque imaginationis insolitæ neque lapsus in ventrem tempore gestationis, & superaddidit, se vel ideo præsertim hoc monere, quoniam ego (*q*), similem herniosum fœtum describens, quem præcesserat matris tertio mense gravidæ in ventrem lapsus, ab

(*n*) In Dissert. de prole quadam cranii experti, Basileæ 1728. defensa.

(*o*) Observat. Anatom. Patholog. lib. 3. cap. 1.

(*p*) Annot. Acad. fasc. 2. sect. 4.

(*q*) Observat. Anatom. Patholog. lib. 3. cap. 1.

ab hac violenta causa fœtus herniosi ac valgi, pluribusque aliis vitiis monstrosi originem derivandam esse censui, & aliis observationibus probare contendi; ipse vero putat, quod longe prius horum vitiorum positæ causæ esse videantur, quam quod tertio mense in meo casu, serius in aliis observatis, contigerint, quoniam fœtus non videtur salva vita ferre posse talis cutis & musculorum abdominis & peritonæi rupturam, ut omnia viscera abdominis prolabantur, quin vel pereat hæmorrhagia ruptorum vasorum, aut inflammatione, tantum vulnus necessario insequente. Verum liceat, pace viri eruditissimi, monere, tali in casu, ut etiam in herniis umbilicalibus, diu a nativitate subortis (quem admodum hoc olim (r) probavi) peritonæum, quod eo loco, ubi umbilicus est, nullo foramine hiat, integerrimumque existit (s), non lacerari, multo minus musculos abdominales atque integumenta, sed integrum peritonæum per hiatum, inter musculos rectos relictum pro transitu vasorum umbilicalium, protrudi, hunc hiatum sensim dilatari, musculos a se invicem multum recedere, & intestina, suo sacco, peritonæo, contenta, inter musculos prolapsa, sub integumentis expansis, sese exhibere, quæ partes quidem

(r) Observat. Anatom. Patholog lib. 1. cap. 4. pag. 75.

(s) Conf. Icon. herniæ inguinalis congenitæ, pag. 18. Tab. IV.

dem omnes, ob nimiam extenuationem, pelluentes, interanea oculis exhibent, quemadmodum in dissecto illo corpore luculentissime patuit; tumor enim abdominis, inter semotos, & rotundulum marginem formantes, musculos, existens, constabat peritonæo, maxime elongato, & in principium funiculi umbilicalis protruso (*t*); ex quibus sequi videtur, rationem, quare meam opinionem rejiciendam esse censuit Vir Clarissimus, talem non esse, ut admitti possit.

(*t*) Observat. Anatom. Patholog. lib. 3. cap. 1. pag. 10.

FIGURARUM EXPLANATIO.

T A B U L Æ I.

Facies anterior infantis cerebro destituti.

T A B U L Æ II.

Facies posterior ejusdem infantis.

T A B U L Æ III.

Fig. I.

Caput ejusdem infantis, prout sese exhibuit, sublatis a fronte supra oculos recta retrorsum ad auriculas, indeque ad medium dorsum integumentis.

a. a. a. a. a. Margo integumentorum ablatorum.

b. b. Oculi admodum prominentes, & extra suas orbitas protrusi.

c. Pinguedinis copia notabilis, inter duos oculos obvia.

d. d. Similis pinguedo inter oculos atque aures.

e. e. Auriculæ multum dependentes, & antrorsum promotæ, sic ut summos humeros ferme attingerent.

f. f. f. f.

f. f. f. f. Margo osseus, supra radicem nasi incipiens, & ad latera pone aures sese extendens.

g. g. Portio mollis, membranacea, sanguine effuso turgida, cavum quoddam, in cœcum sinem terminatum, includens.

h. h. Ossa petrosa multum sursum protrusa.

i. i. Foramina pro nervis auditoriis.

k. Pars media ossis occipitis, quæ a foramine magno ad partem posteriorem basis ossis multiformis adscendere solet, & cum ea connecti.

l. l. Versus latera reclinatæ partes ossis occipitis, in quas apex hujus ossis divisus erat.

m. m. Partes ejusdem ossis laterales, multum a se invicem remotæ.

n. n. n. Ligamentosa, crassa saltem & firma, substantia a dictis partibus osseis in spinam dorsi tendens.

o. Hiatus ante dictam substantiam versus specu vertebrarum tendens.

p. Dorsum.

q. q. Prominentes mucrones partium lateralium Epistrophei.

r. Apices, in quos desinit vertebra quinta colli.

Fig. 2.

Fig. 2.

Idem cranium cum adnexa spina, magis denudatum; sublatis oculis, auriculis, integumentis omnibus.

a. a. a. Margo osseus supra radicem nasi incipiens, & versus latera sese extendens. Pars est ossis frontis, quæ glabellam & supercilia constituit, rotundulo margine terminata, deficientibus illis ejusdem ossis portionibus, quæ frontem formant, & cum ossibus verticis coronali futura necti solent.

b. b. Superstites partes lamellarum ossis frontis, quæ inter oculorum cava & cerebri conceptaculum inveniuntur.

c. Partes ossis frontis, quæ inter oculorum cava descendunt, & cum quibus ossicula nasi cohærent.

d. Nasi ossicula.

e. e. Partes laterales orbitarum, hic loci ex ossibus jugalibus factæ.

f. Basis ossis multiformis, unde versus latera procedunt processus clinoidei.

g. Pars media ossis occipitis, quæ a foramine magno ad partem posteriorem basis ossis multiformis adscendere solet, & cum ea connecti.

h. h. Ossa petrosa, multum sursum protrusa.

i. i. Foramina pro nervis auditoriis.

K

k. k.

k. k. Partes laterales ossis occipitis, multum a se invicem remotæ, & versus latera ferme recto tramite procedentes.

l. l. Separatæ & versus latera reclinatæ partes ossis occipitis, in quas apex divisus erat.

m. m. Substantia singularis, granulosa, cum nervis coherens, cerebri forte reliquiæ.

n. Dens Epistrophei, appressus parti ossis occipitis, quæ a foramine magno procedens cum basi ossis multiformis connectitur.

o. Pars anterior duræ matris, quæ medullam spinalem ab anteriore investit, & per specu vertebrarum descendit.

p. Medulla spinalis.

q. q. Arteriæ vertebrales, in apicem obtusum desinentes.

r. r. Partes laterales Atlantidis, a parte posteriore a se invicem separatæ, & partibus lateralibus ossis occipitis k. k. appressæ.

s. s. Epistrophei partes ossæ laterales, in duos mucrones desinentes, & hiantes, destructa cartilagine, quæ a posteriore illasnectere solet.

t. Vertebra quinta colli.

u. Vertebra colli sexta.

v. Septima colli vertebra.

T A B U L Æ I V.

Fig. I.

Cranium, ab omnibus partibus exactissime depuratum, ab anteriore.

a. a. Maxilla inferior ex unico osse constans.

b. Linea quædam, maxillam veluti in duas partes dividens, sed ad parvam tantummodo a margine alveolari distantiam sese extendens, & extrinsecus solum conspicua.

c. c. Foramina, per quæ exeunt rami tertii rami quinti nervorum paris.

d. d. Ossa maxillaria superiora.

e. e. Margo alveolaris maxillæ superioris, dentium rudimenta continens, & membrana investitus.

f. Similis margo in maxilla inferiore.

g. g. Foramina, per quæ exeunt rami secundi rami quinti paris nervorum.

h. h. Processus nasales ossium maxillarium superiorum.

i. i. Foramina narium, septo membranaceo distincta.

k. k. Ossa jugalia.

l. l. Ossicula nasi.

m. m. Ossis frontis partes, cum ossiculis nasi nexæ, & glabellam constituentes.

n. n. Supercilia.

o. p. q. r. s. Foveæ oculorum.

o. o. Vertices ossium maxillarium, sinus maxillares a cavis oculorum distinguentes.

p. p. Ossicula unguis.

q. q. Ossa plana.

r. r. Ossium jugalium partes, ad cava oculorum pertinentes.

s. s. Processuum lateralium ossis multiformis partes, quæ oculorum cava a latere exteriori perficiunt, vix hoc in situ conspicuæ.

t. t. Ossis frontis partes, quæ cava oculorum a conceptaculo cerebri distinguunt, pro parte tantum cognoscendæ.

u. u. Partes squamosæ ossium temporum admodum parvæ.

v. v. Partes duæ ossis occipitis, in quas apex hujus ossis, cæterum cum verticis ossibus jungendus, separatus erat, quæque se supra partes squamosas ossium temporum extendebant ad os frontis.

Fig. 2.

Idem Cranium a latere exhibitum.

a. Maxilla inferior.

b. Fo-

- b. Foramen, quo exit ramus tertii rami quinti nervorum paris.
- c. Margo alveolaris maxillæ inferioris, dentium rudimenta continens, membrana tectus.
- d. Maxilla superior.
- e. Ejusdem margo alveolaris.
- f. Foramen, quo exit ramus secundi rami quinti nervorum paris.
- g. Processus nasalis ossis maxillaris superioris.
- h. Ossiculum nasi.
- i. Septum cartilagineum narium.
- k. Vertex ossis maxillaris superioris.
- l. Os unguis, a cujus parte anteriore conspicitur sinus, cui incumbit saccus lachrymalis.
- m. Ossis frontis pars.
- n. Os planum.
- o. Os jugale.
- p. Processus zygomaticus ossis temporis.
- q. Ossis jugalis pars, quæ cum ossæ frontis connectitur.
- r. Processus maxillæ inferioris, cui adhæret tendo Temporalis, pone jugum conspicuus.
- s. Pars squammosa ossis temporis.
- t. t. Pars altera earum duarum, in quas apex ossis occipitis secessit.

- u. u. Pars lateralis ossis occipitis.
- v. Pars petrosa ossis temporis.
- w. Excavata pars in parte laterali ossis occipitis, & petrosa ossis temporis, diverticulum quasi formans, intra quod sanguis colligebatur, ad venam jugularem, cum foramine, ad fundum hujus excavatæ partis inveniando, communicantem, tendens.
- x. Processus lateralis ossis multiformis.
- y. Basis ejusdem ossis.
- z. Lamella ossis frontis, cavum oculi a cerebri conceptaculo distinguens.
- a. a. Ossis frontis margo, supercilium formans.

T A B U L Æ V.

Fig. I.

Idem cranium, a parte superiore exhibitum.

- a. a. Margo, quo os frontis desinebat, glabellam, superciliaque formans.
- b. b. Lamellæ ossis frontis, oculorum cava a conceptaculo cerebri distinguentes.
- c. Cribriformis ossis parva portio superstes.
- d. Basis ossis multiformis.

e. e.

e. e. Processus priores hujus ossis, insolitum locum occupantes.

f. Excavatio quædam, quæ degenerati cerebri reliquias continuit. Similis aderat in opposito latere.

g. Foramen pro ramo secundo quinti nervorum paris.

h. Simile pro ramo tertio ejusdem nervi.

i. Foramen pro vasis.

In dextro latere his foraminibus tantummodo litteras adscripsi, ejusdem naturæ in latere sinistro aderant. Quæ nervos opticos transmittunt foramina cum laceris, illisque quæ ex parte laterali cavi oculi ad tempus tendunt, confluerant, & in quoque latere non nisi unum constituebant.

*. Cartilago, basin ossis multiformis cum osse occipitis nectens.

k. Ossis occipitis pars, quæ cum multiformis ossis basi connectitur.

l. l. Partes petrosæ ossium temporum, oblique ad basin dicti ossis adscendentes.

m. m. Foramina pro nervis auditoriis.

n. n. Foramen pro carotide arteria interna, maxime contractum.

p. p.

o. o. Partes laterales ossis occipitis.

p. p. Diverticula in his partibus lateralibus ossis occipitis, unde venæ jugulares internæ suum accipiebant sanguinem.

r. r. r. r. Partes, in quas apex ossis occipitis secesserat, quæque a se invicem multum remotæ latera cranii constituebant, & ad os frontis supra squamosorum ossium reliquias sese extendebant.

s. s. Fissuræ, quæ in parte hacce ossis occipitis semper adesse solent.

t. t. Margo anterior foraminis magni, ex parte illa ossis occipitis factus, quæ adscendens cum basi multiformis nec-
titur.

u. u. Frontis ossis portiones, media linea distinctæ, inter oculorum cava descendentes, & cum officulis nasi nexæ.

v. v. Officula nasi.

w. w. Maxilla superior.

x. Maxilla inferior.

y. y. Offa jugalia.

z. z. Vertices ossium maxillarium superiorum.

a. a. Offa plana.

β. β. Officula unguis.

γ. γ. Processuum lateralium ossis multiformis partes, quæ cava oculorum perficiunt.

δ. δ. Foramen, in quoque latere unicum, ex multis confluentibus natum. Hoc minus apparet, quam revera est, quoniam per illud transparentes partes nonnullæ etiam delineatæ sunt.

Fig. 2.

Idem cranium ab inferiore visum.

a. Maxillæ inferioris pars anterior, mentum constituens.

b. b. Maxillæ inferioris partes posteriores, unde condyli cum ossibus temporum conjungendi sursum tendunt.

c. c. Palatum osseum.

d. Vomer, narium cavitates, a latere ipsius obvias, distinguens.

e. e. Processus pterygoidei ossis multiformis.

f. f. Annuli ossium temporum, membranas tympani continentes, præternaturalem formam habentes.

L

g. g. Par-

g. g. Partes mammillares ossium temporum; & inter has hiatus notabilis.

h. h. Foramina, inter partes laterales ossis occipitis, inter partes ejusdem ossis, in quas apex secesserat, & inter ossa petrosa: ad quæ definebant venæ jugulares internæ.

i. i. Partes laterales ossis occipitis.

k. k. Superficies, æquabiles, parum excavatæ, in hisce partibus lateralibus, cum quibus Atlas cohærebat.

l. Pars illa ossis occipitis, quæ cum basi ossis multiformis conjungitur.

m. m. m. m. Partes illæ duæ ossis occipitis, in quas apex divisus erat.

n. n. Juga, ex processibus zygomaticis ossium temporum & ossium jugalium partibus, facta.

o. o. Partes squamosæ ossium temporum.

T A B U L Æ V I.

Vertebræ colli omnes ejusdem infantis. Sex inferiores invicem nexæ; prima, seu atlas, separata a reliquis, & tum a superiore tum ab inferiore exhibita.

a. Epi-

Fig. 1.

Sex inferiores colli vertebræ a parte posteriore visæ.

- a. Epistrophei dens, in duas superficies divisus.
- b. Ejusdem vertebræ corpus, cartilaginis ope cum dentē cohærens.
- c. c. Partes laterales epistrophei.
- d. d. Mucrones obtusi, in quos partes illæ laterales desinunt.
- e. e. Superficies in partibus lateralibus obviæ pro nexu cum Atlante.
- f. Corpus vertebræ terciæ.
- g. g. Partes laterales vertebræ terciæ.
- h. h. Vertebræ quartæ partes laterales.
- i. Locus, ubi terciæ & quartæ vertebræ, multum sibi invicem appressæ, cartilaginis ope cohærent.
- k. k. Vertebra quinta.
- l. l. Vertebra sexta.
- m. m. Vertebra septima.

Fig. 2.

Eædem vertebræ a latere visæ, ut mutationes, quas partes laterales quoad situm subierunt, & membranæ, inter illas obviæ, conspiciantur.

a. Dens Epistrophei.

b. Corpus secundæ vertebræ.

c. Corpus vertebræ tertię.

d. Quartæ vertebræ corpus.

e. Vertebræ quintæ corpus.

f. Sextæ vertebræ corpus.

g. Septimæ vertebræ corpus.

h. i. k. l. m. n. Processus transversales harum vertebrarum.

o. p. q. r. s. t. Partes laterales vertebræ o. secundæ; p. tertię; q. quartæ; r. quintæ; s. sextæ; t. septimæ, magis, minusve ad se invicem accedentes, & membranis distinctis, quæ inter easdem delineatæ sunt, nexæ.

Fig. 3.

Fig. 3.

Atlantis facies inferior, qua respiciebat Epistropheum.

a. Arcus anterior cartilagineus, tenuissimus, qui parti anteriori foraminis magni sic erat appressus, ut conspici non potuerit.

b. Superficies excavata in parte laterali, ossea, dextra, quæ cum Epistrophei parte laterali nectebatur.

c. Similis superficies in parte sinistra. Conf. Tab. VI. Fig. 5. e. e.

d. d. Mucrones inæquabiles, in quos partes laterales desinebant. Deficiebat arcus posterior, & partes dictæ laterales, maximopere a se invicem remotæ, partibus laterilibus ossis occipitis accumbebant. Conf. Tab. III. Fig. 2. r. r.

Fig. 4.

Idem Atlas a superiore visus.

a. Arcus Atlantis anterior, cartilagineus, tenuissimus.

b. Superficies in parte laterali sinistra, ossea, quæ cum osse occipitis conjungebatur.

L 3

c. Si-

c. Similis superficies in parte laterali dextra, cujus ope
nexus cum osse occipitis perficiebatur. Conf. Tab. V. Fig. 2.
k. k.

d. d. Mucrones inaequabiles, in quos partes laterales de-
finebant.

c. Similis superficies in parte sinistra. Conf. Tab. VI.
Fig. 2. c. e.

d. d. Mucrones inaequabiles, in quos partes laterales de-
finebant. Describitur arcus posterior, et partes distales
vales, maxime a se invicem remotae, partibus latera-
libus osse occipitis accommodantur. Conf. Tab. III. Fig.

Fig. 4.

b. Superficies in parte laterali sinistra, quae cum
osse occipitis comparantur.

Apud P. v. D. E Y K ET D. V Y G H, Prostant.

EDUARDI SANDIFORT Observationes Anatomico-Pathologicae. Lib. I. II. III. IV. 4°. Lugd. Bat. 1777, 1778, 1779, - 1782.

——— Tabulae Intestini Duodeni. 4°. ibid. 1780.

——— Icones herniae inguinalis congenitae. 4°. ibid. 1781.

——— Descriptio Musculorum hominis. 4°. ibid. 1782.

Apud Eosdem, atque S. ET J. LUCHTMANS.

EDUARDI SANDIFORT Exercitationes Academicae, 4°. ib. 1783.

ANDREÆ VESALII Tabulae ossium humanorum, denuo edit, earumque explicationem adauxit EDUARDUS SANDIFORT. Folio. ibid. 1782.

Thesaurus Dissertationum, Programmatum, aliorumque Opusculorum selectissimorum, ad omnem medicinae ambitum pertinentium. Collegit, edidit, & necessarios indices adjunxit EDUARDUS SANDIFORT. Vol. I. II. III. 4°.

B I B L I O P E G O.

Tabulæ omnes sic collocandæ, ut Tab. I. huic paginæ
opponatur.

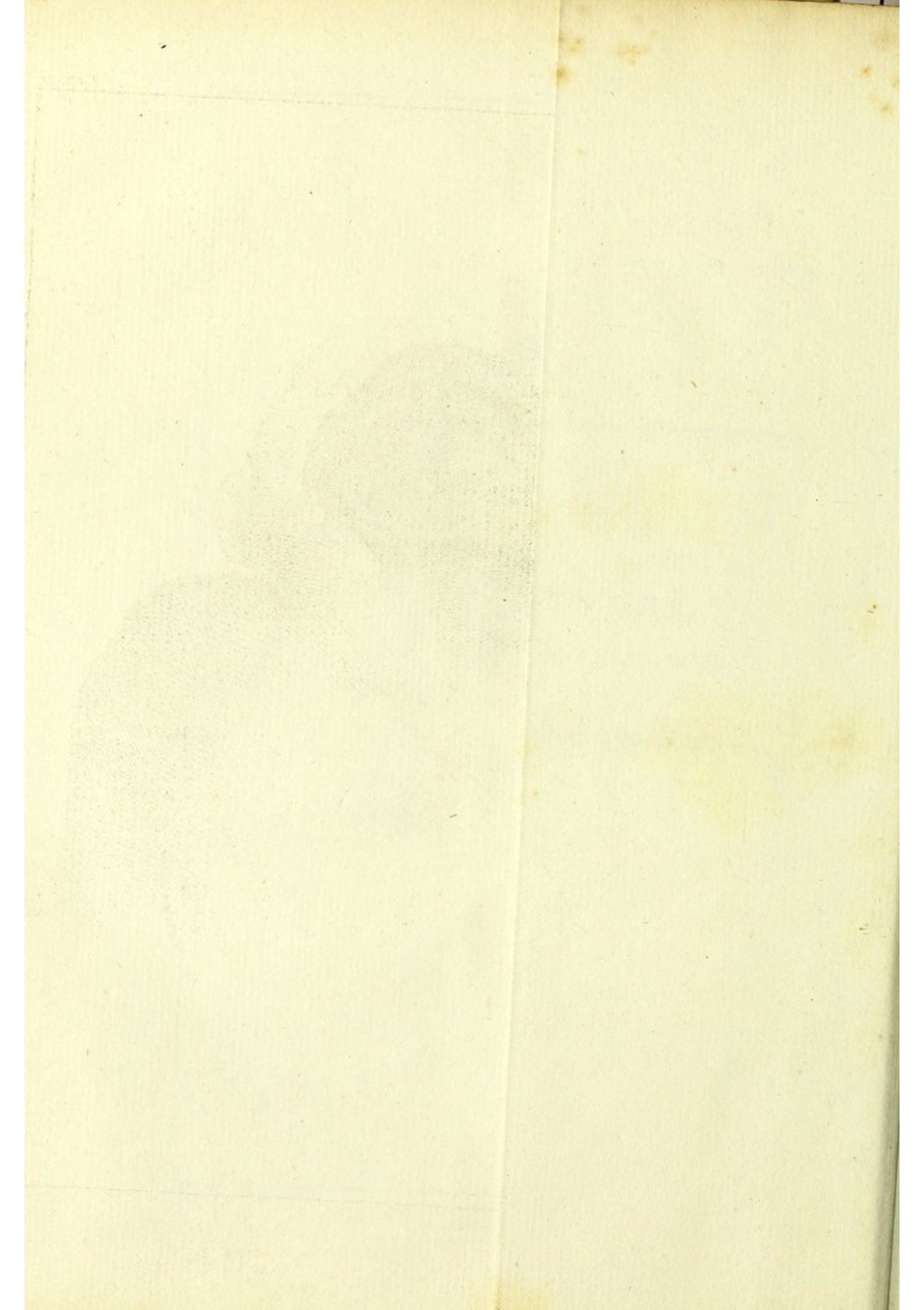
A A N D E N B O E K B I N D E R.

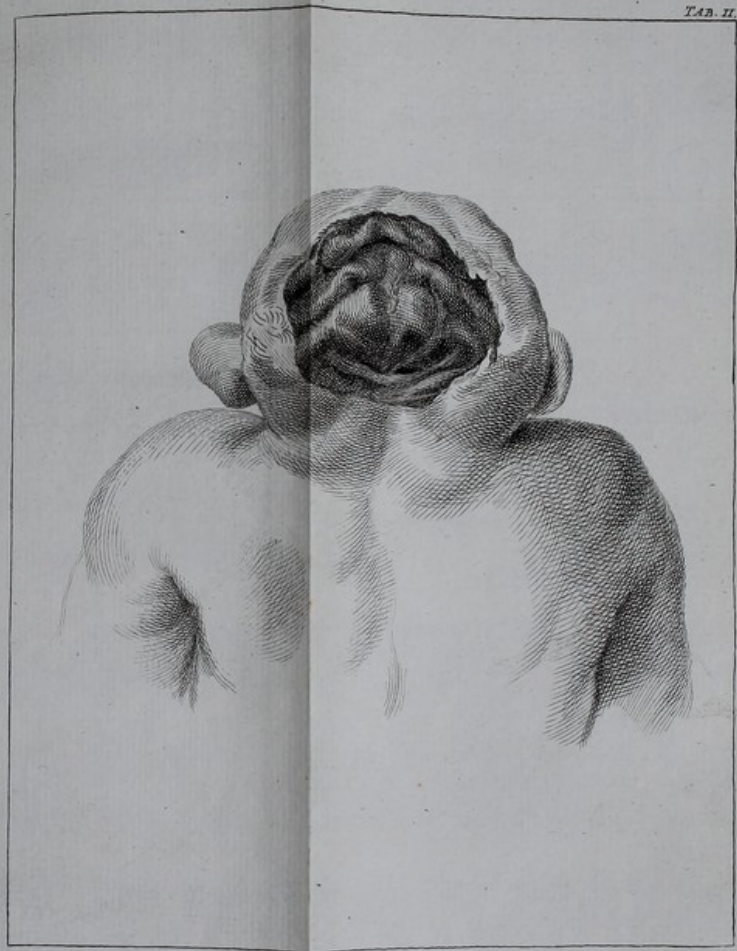
Alle de plaaten moeten zoo geplaatst worden, dat Tab. I.
tegen over deeze bladzyde kome.

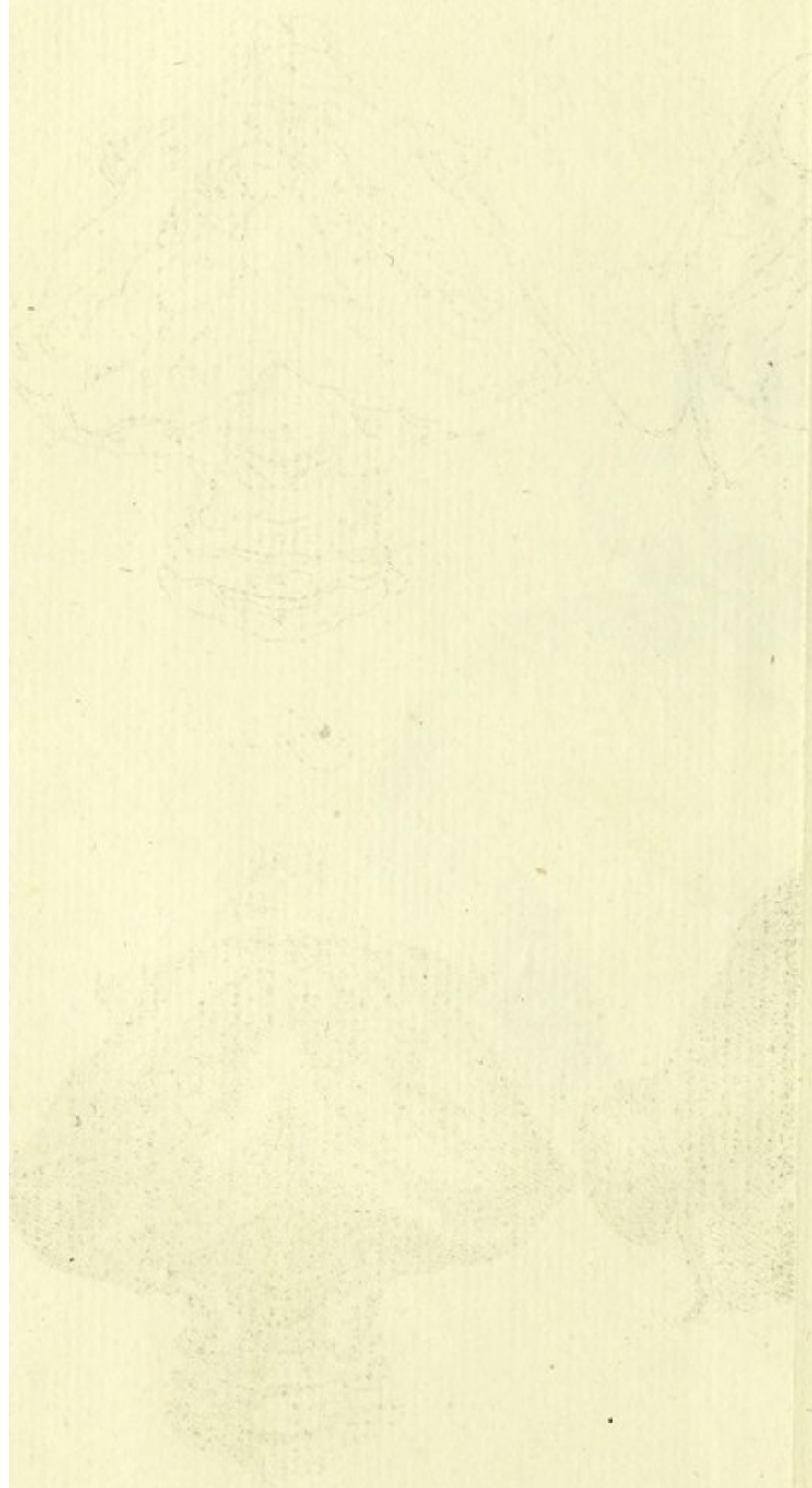

J. Haydon delin. sculp.

J. Haydon sculp. pinxit

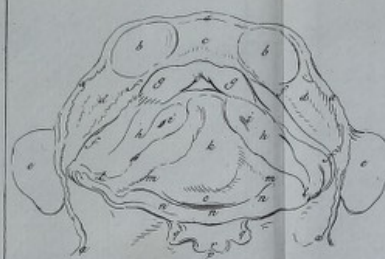

Fig. 1.

Fig. 2.

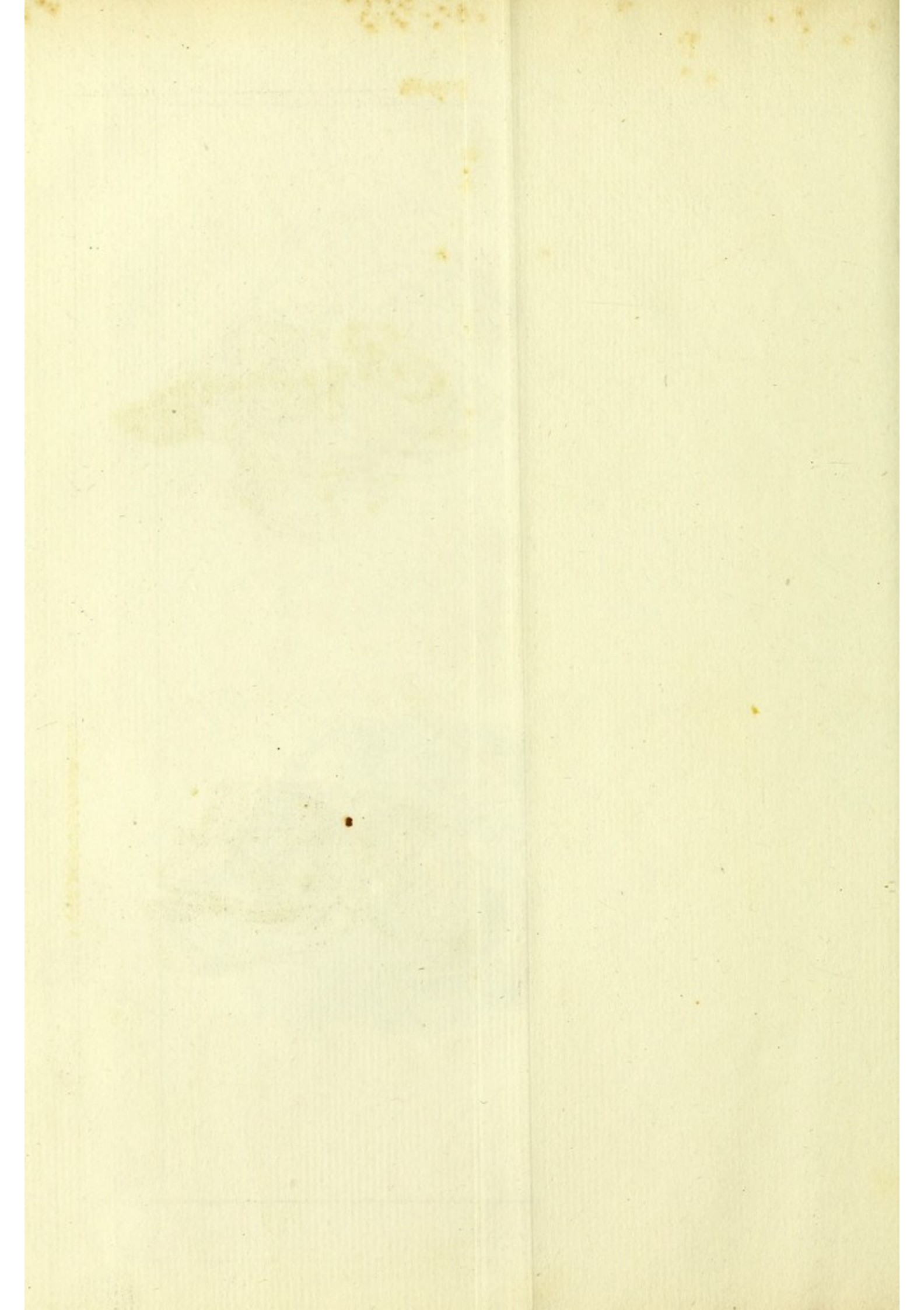

Fig. 1.

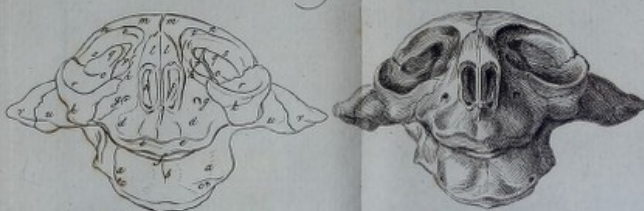

Fig. 2.

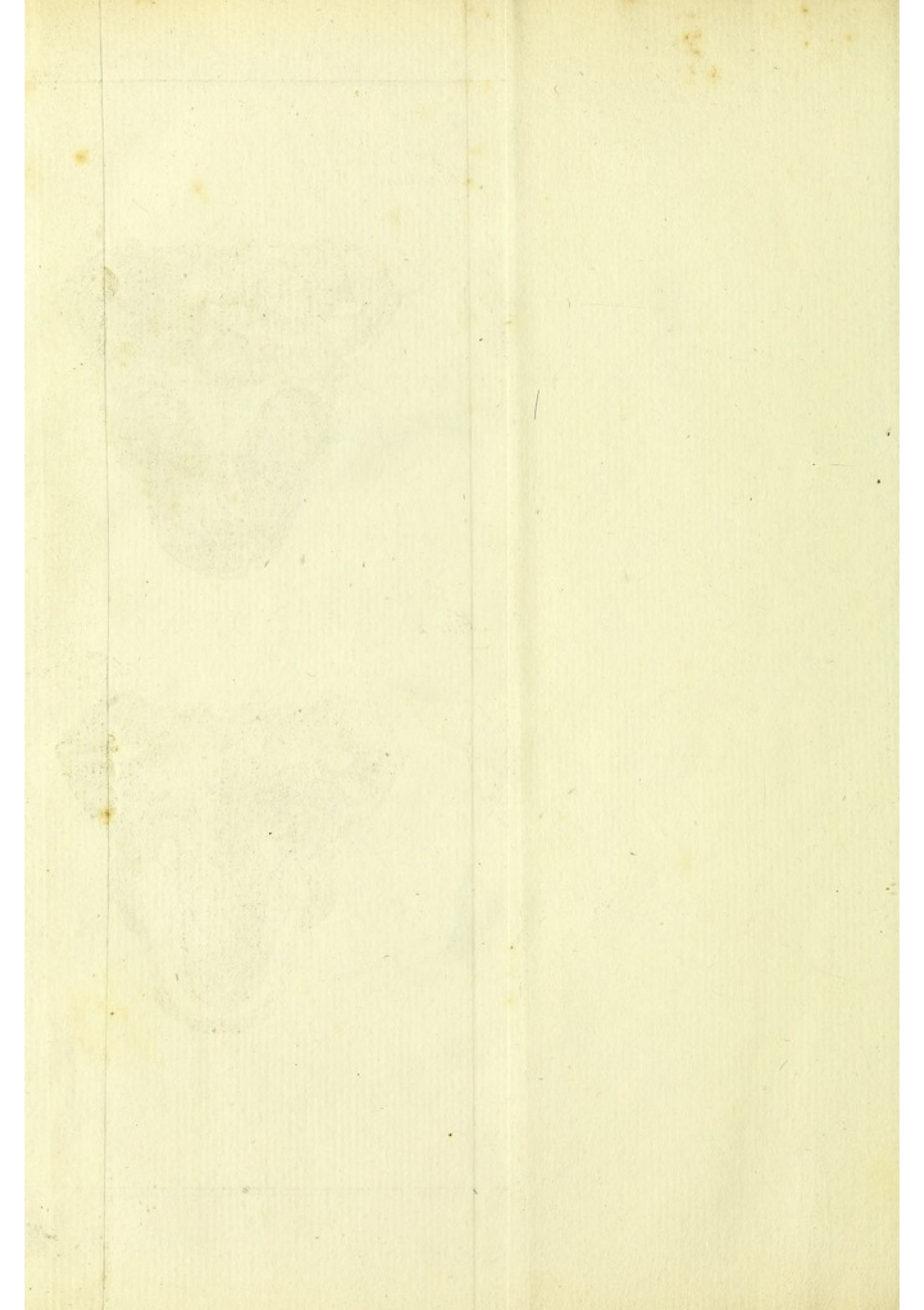

Fig. 1.

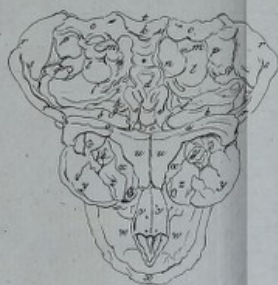

Fig. 2.

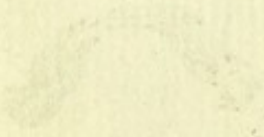
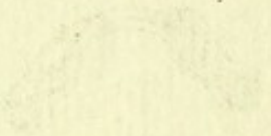

Fig. 1.

Fig. 2.

Fig. 3.

Fig. 4.

